

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่

ไตรมาสที่ 1

มกราคม – กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2024

พิมพ์จำนวน 1,150 เล่ม

พระธรรมสดุดี

Psalms

เขียนโดย

ดราโกสลาวา ชันแทรค

แปลโดย

เปี่ยมพร หย่างกุลวัฒน์

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928

Website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

พระธรรมสดุดี: ที่ซึ่งพระเจ้าพบกับประชากรของพระองค์

พระธรรมสดุดีเป็นคำอธิษฐานและบทเพลงสรรเสริญในพระคัมภีร์ที่เป็นเลิศ โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงออกถึงการสรรเสริญ ยินดี เศร้า โศก และผิดหวัง ใช้ในการพูดหรือร้องเพลงทั้งเป็นการส่วนตัวและที่สาธารณะ ผู้เขียนพระธรรมสดุดีเป็นทั้งคนทั่วไป กษัตริย์ นักกวี และปุโรหิต เขียนขึ้นจากทั้งคนชอบธรรมและคนบาปที่กลับใจ พระธรรมสดุดีใช้เป็นทั้งหนังสือแห่งการอธิษฐานและบทเพลงแก่ผู้เชื่อหลายชั่วอายุคน

พระธรรมสดุดีมีบทบาทชัดเจนที่ไม่เหมือนพระธรรมเล่มใด ๆ เนื่องจากพระธรรมส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์พูดกับเรา แต่พระธรรมสดุดีพูดแทนเราและพูดคุยกับเราด้วย พระธรรมสดุดีเป็นแหล่งแห่งพระพร ความหวัง และการฟื้นฟู เป็นแนวทางสำหรับการไตร่ตรองตนเอง และใคร่ครวญถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เมื่อเราตกในที่ยากลำบาก และร้องขอความช่วยเหลือ บทเพลงสรรเสริญจะช่วยปลดปล่อยเรา และยังช่วยเราให้ยอมจำนนต่อพระเจ้า จึงไม่น่าแปลกใจที่คนจำนวนมากพบว่าพระธรรมสดุดีสะท้อนอารมณ์และประสบการณ์ของพวกเขา และนำมาใช้เป็นคำอธิษฐานของตน ลูเทอร์กล่าวถึงพระธรรมสดุดีว่า “จะหาคำพูดสูงส่งอันใดเพื่อแสดงออกถึงความสุขได้ดีไปกว่าบทเพลงสดุดีแห่งการสรรเสริญและขอบพระคุณ คุณสามารถมองทะลุเข้าไปยังจิตใจของบรรดาวิสุทธิชนทุกคนได้จากถ้อยคำเหล่านั้นราวกับว่าคุณกำลัง

มองดูสวนแห่งการพักผ่อนที่สวยงามหรือกำลังมองดูสวรรค์... หรือจะหาถ้อยคำใดที่ลึกซึ้ง สำนึกผิด และโศกเศร้าได้มากกว่าบทธเพลงสดุดีแห่งการคร่ำครวญ คุณจะมองเห็นภายในใจของบรรดาวิสุทธิชนทั้งหลายจากบทธเพลงสดุดีเหล่านี้ ราวกับว่าคุณกำลังมองความตายหรือจ้องมองนรก เป็นฉากมืดมิดและคลุมเครือที่เกิดจากเงาที่เปลี่ยนไปมาจากพระพิโรธของพระเจ้า... จึงเป็นที่เข้าใจได้ง่ายว่า ทำไมพระธรรมสดุดีจึงเป็นหนังสือเล่มโปรดของบรรดาวิสุทธิชนทุกคน เราจะพบว่าพระธรรมสดุดีเหมาะสมกับความต้องการของทุกคนและทุกโอกาส ราวกับว่าบทธเหล่านั้นเขียนขึ้นเพื่อประโยชน์ของเขาเอง ไม่มีหนังสือเล่มอื่นใดที่จะหาถ้อยคำเช่นนี้มาเทียบเคียงหรือดีกว่าได้” (Martin Luther, *Martin Luther: Selections From His Writings*, ed. John Dillenberger (New York: Anchor Books, 1962), 13 pp. 39, 40)

เพื่อสัมผัสถึงพลังในการเปลี่ยนแปลงชีวิตจากพระธรรมสดุดี เราได้รับการเรียกให้ร้องเพลงและอธิษฐานถ้อยคำเหล่านั้นเช่นเดียวกับที่ผู้เชื่อรุ่นต่าง ๆ ใช้บทธเพลงสดุดีเพื่อสรรเสริญ วิงวอน สารภาพ คร่ำครวญ และขอบพระคุณแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและยุติธรรม

ถ้าอย่างนั้นเราจำเป็นต้องศึกษาพระธรรมสดุดีหรือไม่ พระธรรมสดุดีเขียนขึ้นในสภาพแวดล้อมทางประวัติศาสตร์ หลักศาสนศาสตร์ และการประพันธ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง เช่นเดียวกับพระธรรมในพระคัมภีร์เล่มอื่น ๆ จุดประสงค์ของการศึกษาพระธรรมสดุดีก็เพื่อนำโลกในสมัยสดุดีให้เข้ามาใกล้ชิดกับผู้อ่านในยุคใหม่มากขึ้น เราต้องสังเกตว่า ขณะที่พระธรรมสดุดีทำหน้าที่เป็นบทอธิษฐานของประชากร

ของพระเจ้า และแม้แต่เป็นคำอธิษฐานของพระเยซูเองเมื่อเสด็จมาบนโลก แต่บทเพลงสดุดีก็ยังคงเป็นคำอธิษฐานเกี่ยวกับพระเยซูด้วย เป็นการเปิดเผยพระเจ้าแก่นุชนุษยชาติ จุดประสงค์อีกประการหนึ่งในการศึกษาพระธรรมสดุดีคือ เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำในอดีตในปัจจุบัน และจะทรงทำให้อนาคตเพื่อโลกนี้ผ่านทางพระเยซูคริสต์

แม้จะมีชุดบทกวีถึง 150 บทในพระธรรมสดุดี แต่ชุดบทกวีเหล่านั้นก็ไม่ได้เรียงอย่างสะเปะสะปะอย่างที่เห็น พระธรรมสดุดีเป็นพยานถึงการเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นเรื่องปกติสำหรับคนของพระเจ้า การเดินทางเริ่มต้นด้วยความเชื่อที่ตั้งมั่นคงและอยู่ภายใต้การปกครองสูงสุดของพระเจ้า และที่ซึ่งความดีจะได้รับรางวัลส่วนความชั่วจะต้องถูกลงโทษ เมื่อเราศึกษาไปเรื่อย ๆ เราจะเข้าใจว่า จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อโลกแห่งความเชื่อที่เป็นระเบียบถูกทำลายและคุกคามจากความชั่วร้าย พระเจ้ายังทรงปกครองอยู่จริงหรือ บรรดาผู้เชื่อจะร้องเพลงของพระเจ้าในดินแดนต่างดาวได้อย่างไร

ข้าพเจ้าปรารถนาและอธิษฐานเพื่อว่า พระธรรมสดุดีจะเสริมกำลังเราในการเดินทางของชีวิต และเราจะพบกับพระเจ้าทุกวันด้วยใจจริงโดยผ่านบทเพลงเหล่านั้น จนถึงวันที่เราจะเห็นพระเยซูคริสต์

ดร. ดราโกสลาวา ชันแทรก ปรินญาเอกสาขาพันธสัญญาเดิม เป็นบรรณาธิการบริหารของสารานุกรมเซเวนต์เดย์แอดเวนตีส์ที่สำนักงานใหญ่ทั่วโลก เธอได้เขียนนอรรถกถาสำหรับพระคัมภีร์เซเวนต์เดย์แอดเวนตีส์นานาชาติใน สดุดี 76-150

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	วิธีการอ่านพระธรรมสวดดี ..... วันที่ 30 ธันวาคม 2023 – 5 มกราคม 2024	6
2	ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน ..... วันที่ 6 – 12 มกราคม 2024	20
3	พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง ..... วันที่ 13 – 19 มกราคม 2024	33
4	พระยาห์เวห์ทรงสดับและทรงช่วยกู้ ..... วันที่ 20 – 26 มกราคม 2024	47
5	ร้องเพลงของพระยาห์เวห์ในแผ่นดินต่างด้าว ..... วันที่ 27 มกราคม – 2 กุมภาพันธ์ 2024	60
6	เราจะลุกขึ้น ..... วันที่ 3 – 9 กุมภาพันธ์ 2024	73
7	ความรักมั่นคงของพระองค์แผ่ไปถึงฟ้าสวรรค์ ..... วันที่ 10 – 16 กุมภาพันธ์ 2024	86
8	ปัญญาสำหรับการดำเนินชีวิตโดยชอบธรรม ..... วันที่ 17 – 23 กุมภาพันธ์ 2024	100
9	ผู้เข้ามาในพระนามของพระยาห์เวห์จึงได้รับพร ..... วันที่ 24 กุมภาพันธ์ – 1 มีนาคม 2024	113
10	บทเรียนจากอดีต ..... วันที่ 2 – 8 มีนาคม 2024	128
11	โหยหาพระเจ้าในศิโยน ..... วันที่ 9 – 15 มีนาคม 2024	142
12	การนมัสการที่ไม่มีวันสิ้นสุด ..... วันที่ 16 – 22 มีนาคม 2024	155
13	จงรอคอยพระยาห์เวห์ ..... วันที่ 23 – 29 มีนาคม 2024	168

บทที่ 1

วิธีการอ่านพระธรรมสดุดี

How to Read the Psalms

วันที่ 30 ธันวาคม 2023 – 5 มกราคม 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: 1 พงศาวดาร 16:7; เนหะมีย์ 12:8; สดุดี 25:1-5; สดุดี 33:1-3; โรม 8:26, 27; สดุดี 82:8; สดุดี 121:7

ข้อควรจำ

“พระองค์ตรัสกับเขาว่า ‘นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราบอกไว้กับท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส ในหมวดผู้เผยพระวจนะ และในหมวดเพลงสดุดีที่กล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ’ แล้วพระองค์ทรงช่วยให้ใจของพวกเขาสว่างเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” (ลูกา 24:44, 45)

พระธรรมสดุดีเป็นหนังสือแห่งการอธิษฐานและเพลงสรรเสริญสำหรับทั้งชาวยิวและคริสเตียนตลอดหลายยุคหลายสมัย ถึงแม้ว่าพระธรรมสดุดีส่วนใหญ่จะเป็นถ้อยคำของผู้แต่งบทเพลงที่กล่าวถึงพระเจ้า แต่พระธรรมสดุดีก็มีได้ถือกำเนิดมาจากมนุษย์ แต่มาจากพระเจ้าผู้ทรงเฉลียวฉลาดของเขานั่น

แท้จริงแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฉลียวฉลาดพวกเขาให้เขียนสิ่งที่ได้เขียนลงไป เช่นเดียวกันกับข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์ทั้งหมด (2 เปโตร

1:21) พระเจ้าตรัสกับเราในพระธรรมสดุดีผ่านทางผู้รับใช้ของพระองค์ และโดยพระวิญญาณของพระองค์ พระเยซู อัครสาวก และผู้เขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ต่างอ้างอิงพระธรรมสดุดีและกล่าวถึงข้อต่าง ๆ ในพระธรรมสดุดีว่าเป็นพระคัมภีร์ (มาระโก 12:10; ยอห์น 10:34, 35; ยอห์น 13:18) ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริงเช่นเดียวกับพระธรรมปฐมกาลและโรม

พระธรรมสดุดีได้รับการเขียนขึ้นด้วยบทกวีภาษาฮีบรู โดยผู้ประพันธ์หลายคนในยุคของชนชาติอิสราเอล ดังนั้นพระธรรมสดุดีจึงสะท้อนถึงโลกที่จำเพาะของพวกเขา แต่อย่างไรก็ตามข่าวสารในพระธรรมนั้นมีไว้สำหรับคนทั่วโลก การยอมรับพระธรรมสดุดีว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า และให้ความสนใจถึงคุณลักษณะทางบทกวีของพระธรรมสดุดีอย่างใกล้ชิด ตลอดจนบริบททางประวัติศาสตร์ ศาสนา และพิธีกรรม คือพื้นฐานในการเข้าใจข่าวสารนั้น ซึ่งมีมานานนับพันปีจนถึงยุคสมัยของเราในปัจจุบัน

วันอาทิตย์

พระธรรมสดุดีในการนมัสการของชนชาติอิสราเอล

The Psalms in Ancient Israel's Worship

อ่าน 1 พงศาวดาร 16:7; เนหะมีย์ 12:8; สดุดี 18:1; สดุดี 30:1; สดุดี 92:1; สดุดี 95:2; สดุดี 105:2; โคโลสี 3:16; และ ยากอบ 5:13 พระธรรมสดุดีบางบทได้รับการเขียนขึ้นเนื่องในโอกาสอะไรบางอย่าง ประชากรของพระเจ้าใช้พระธรรมสดุดีเมื่อใด

พระธรรมสดุดีถูกประพันธ์ขึ้นสำหรับการนมัสการส่วนตัวและในที่ชุมชน นำมาร้องเป็นเพลงสรรเสริญในการนมัสการในพระวิหาร

ตั้งคำอธิบายประกอบที่กล่าวถึงเครื่องดนตรี (สดุดี 61:1); ทำนองเพลง (สดุดี 9:1) และหัวหน้านักร้อง (สดุดี 8:1)

ชื่อของพระธรรมสดุดีในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู คือ *tehilim* แปลว่า “การสรรเสริญ” ซึ่งสะท้อนถึงจุดประสงค์หลักคือ การสรรเสริญพระเจ้า ชื่อของพระธรรมสดุดีในภาษาอังกฤษ *Psalms* มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกคือ *psalmoi* ซึ่งพบในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมฉบับภาษากรีก (*Septuagint*) ที่แปลมาจากภาษาฮีบรูในยุคแรก (ศตวรรษที่สองและสามก่อนคริสต์ศักราช)

พระธรรมสดุดีเป็นส่วนที่ขาดเสียไม่ได้ในการนมัสการของชาวอิสราเอล ตัวอย่างเช่น พระธรรมสดุดีถูกนำมาใช้ในงานอุทิศถวายพระวิหาร เทศกาลทางศาสนา ขบวนแห่ และในช่วงการวางหีบพันธสัญญาในกรุงเยรูซาเล็ม

“บทเพลงใช้แห่ขึ้น” (สดุดี 120-134) หรือที่เรียกว่าเพลงของผู้เดินทางแสวงหาพระเจ้า นิยมขับร้องตามประเพณีระหว่างการเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลสำคัญประจำปีสามเทศกาล (อพยพ 23:14-17) “เพลงสรรเสริญออกจากอียิปต์ (*Egyptian Hallel*)” (สดุดี 113-118) และ “เพลงสรรเสริญยิ่งใหญ่ (*Great Hallel*)” (สดุดี 136) ถูกขับร้องในเทศกาลสำคัญประจำปีสามเทศกาลและเทศกาลดวงจันทร์ใหม่และการอุทิศถวายพระวิหาร “เพลงสรรเสริญออกจากอียิปต์” ขับร้องเป็นพิเศษในตอนต้นของเทศกาลปัสกา สดุดี 113 และ 114 ขับร้องในตอนต้นของมื้ออาหารปัสกา และสดุดี 115-118 ขับร้องในตอนท้าย (มัทธิว 26:30) “การสรรเสริญประจำวัน (*Daily Hallel*)” (สดุดี 145-150) รวมอยู่ในคำอธิษฐานประจำวันในพิธีกรรมตอนเช้าที่ธรรมศาลา

พระธรรมสดุดีไม่เพียงแต่เป็นเพลงประกอบการนมัสการของผู้คนเท่านั้น แต่ยังสั่งสอนพวกเขาถึงวิธีการนมัสการพระเจ้าในสถานนมัสการ พระเยซูทรงอธิบายพื้นฐานด้วยการยกถ้อยคำมาจากพระธรรมสดุดี (มัทธิว 27:46) พระธรรมสดุดีมีความสำคัญในชีวิตของคริสตจักรยุคแรกเช่นกัน (โคโลสี 3:16; เอเฟซัส 5:19)

แน่นอนว่าตอนนี้เราคงไม่นมัสการพระเจ้าในสถานนมัสการบนโลกเหมือนเช่นพระวิหาร แต่เราจะใช้พระธรรมสดุดีในการนมัสการของเราเองไม่ว่าจะเป็นรูปแบบส่วนตัวหรือในองค์กรได้อย่างไร

วันจันทร์

พบกับผู้ประพันธ์สดุดี

Meet the Psalmists

กษัตริย์ดาวิด ซึ่งชื่อของเขาปรากฏในพระธรรมสดุดีเป็นส่วนใหญ่ เป็นผู้จัดการบทสวดในการนมัสการของชาวอิสราเอล เขาได้รับเรียกว่าเป็น “นักแต่งสดุดีอย่างไพเราะของอิสราเอล” (2 ซามูเอล 23:1) พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ยืนยันว่าดาวิดเป็นผู้ประพันธ์พระธรรมสดุดีหลาย ๆ บท (มัทธิว 22:43-45; กิจการ 2:25-29, 34, 35; กิจการ 4:25; โรม 4:6-8) พระธรรมสดุดีอีกหลาย ๆ บทประพันธ์ขึ้นโดยนักดนตรีประจำพระวิหารที่เป็นชาวเลวี ตัวอย่างเช่น สดุดี 50 และสดุดี 73-83 ประพันธ์โดยอาสาฟ; สดุดี 42; สดุดี 44;49; สดุดี 84-85; และสดุดี 87-88 ประพันธ์โดยบุตรของโคราห์; สดุดี 88 ก็ประพันธ์โดยฮีแมนชาวเอสรายไฮต์ และสดุดี 89 โดยอีธานชาวเอสรายไฮต์ นอกจากนี้ โซโลมอน

(สดุดี 72 และสดุดี 127) และโมเสส (สดุดี 90) ก็เป็นผู้ประพันธ์สดุดีบางบทเช่นกัน

อ่าน สดุดี 25:1-5; สดุดี 42:1; สดุดี 75:1; สดุดี 77:1; สดุดี 84:1, 2; สดุดี 88:1-3; และสดุดี 89:1 เราเรียนรู้อะไรบ้างถึงสถานการณ์ที่ผู้ประพันธ์สดุดีกำลังเผชิญอยู่

พระวิญญูณาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้ประพันธ์สดุดีและใช้ความสามารถของพวกเขาในงานการรับใช้พระเจ้าและชุมชนแห่งความเชื่อของพวกเขา ผู้ประพันธ์สดุดีเป็นกลุ่มคนที่อุทิศตนอย่างแท้จริงและมีความเชื่ออย่างสุดซึ้ง แต่ก็มีแนวโน้มที่จะท้อแท้และถูกล่อลวงเช่นเดียวกันกับพวกเราทุกคน แม้พระธรรมสดุดีจะถูกเขียนขึ้นเป็นเวลานานแล้ว แต่ก็สะท้อนถึงสิ่งที่เราประสบพบเจอในปัจจุบันอย่างแน่นอน

“ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ ขอเงื้อมพระกรรณฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะจิตใจของข้าพระองค์ลำบากเต็มที และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนคนตาย” (สดุดี 88:2, 3) นี่คือนเสียงร้องขอของจิตวิญญูณาณในศตวรรษที่ 21 เช่นเดียวกับเสียงร้องขอของผู้ที่มีชีวิตอยู่เมื่อ 3,000 ปีที่แล้ว

สดุดีบางบทกล่าวถึงความยากลำบาก บางบทก็มุ่งเน้นไปที่ความสุข ผู้ประพันธ์สดุดีร้องทูลต่อพระเจ้าให้ช่วยพวกเขา และก็ได้รับความช่วยเหลือที่พวกเขาไม่สมควรได้รับจากพระองค์ พวกเขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับความสัตย์ซื่อและความรักของพระองค์ และพวกเขาปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อพระองค์อย่างไม่ย่อท้อ ดังนั้น

พระธรรมสดุดีจึงเป็นประจักษ์พยานถึงการไถ่บาปของพระเจ้าและเป็นสัญลักษณ์แห่งพระคุณและความหวังของพระเจ้า พระธรรมสดุดีส่งต่อพระสัญญาของพระเจ้ามายังทุกคนที่น้อมรับของประทานแห่งการอภัยและชีวิตใหม่จากพระเจ้าโดยความเชื่อ แต่ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็ไม่พยายามปกปิด แอบซ่อน หรือมองข้ามความยากลำบากและความทุกข์ทรมานที่แพร่หลายในโลกที่ตกอยู่ในบาป

เราจะมี ความหวังและรับการปลอบโยนได้อย่างไรเมื่อรู้ว่า แม้แต่คนที่ซื่อสัตย์เช่น ผู้ประพันธ์สดุดีก็ยังประสบปัญหาบางอย่างเช่นเดียวกับที่เราพบเจอ

วันอังคาร

บทเพลงสำหรับทุกฤดูกาล

A Song for Every Season

อ่านสดุดี 3; สดุดี 33:1-3; และสดุดี 109:6-15 พระธรรมสดุดี บทเหล่านี้ถ่ายทอดประสบการณ์มนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ อย่างเป็น

พระธรรมสดุดีช่วยให้ชุมชนผู้เชื่อตระหนักถึงประสบการณ์ของมนุษย์อย่างเต็มรูปแบบ และแสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อสามารถนมัสการพระเจ้าได้ในทุกช่วงของชีวิต เราจะเห็นสิ่งต่อไปนี้ในพระธรรมสดุดี:

(1) บทเพลงที่ยกย่องพระเจ้าสำหรับความยิ่งใหญ่และอำนาจในการทรงสร้างของพระองค์ การปกครองตั้งกษัตริย์ การพิพากษา และความสัตย์ซื่อของพระองค์ (2) บทเพลงแห่งการขอบพระคุณที่แสดงถึงความซาบซึ้งในพระคุณต่อพระพรอันล้นเหลือของพระเจ้า (3) บทเพลงคร่ำครวญที่ร้องทูลจากใจจริงต่อพระเจ้าให้ทรงช่วยกู้จากความ

ยากลำบาก (4) บทเพลงแห่งปัญญาที่ให้แนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตอันชอบธรรม (5) บทเพลงแห่งกษัตริย์ที่ชี้ไปยังพระคริสตัส พระผู้ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่และพระผู้กอบกู้ประชากรของพระองค์ (6) บทเพลงแห่งประวัติศาสตร์ที่ระลึกถึงอดีตของชาวอิสราเอลและเน้นความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและความไม่ซื่อสัตย์ของชาวอิสราเอล เพื่อสอนคนรุ่นหลังไม่ให้ทำผิดซ้ำรอยบรรพบุรุษ แต่ให้วางใจในพระเจ้าและซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระองค์

บทกวีในพระธรรมสดุดีแสดงให้เห็นถึงอำนาจที่ไม่เหมือนใครซึ่งดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน แม้ว่ากลไกการประพันธ์บทกวีเหล่านี้บางส่วนจะสูญหายไปเนื่องจากการแปล แต่เราก็คงสามารถชื่นชมในภาษาแม่ของเราได้

1. *โครงสร้างคู่ขนาน (Parallelism)* รวบรวมการผูกคำ วลี หรือแนวคิดได้อย่างสมดุล โครงสร้างคู่ขนานช่วยให้เข้าใจความหมายของส่วนที่สอดคล้องกัน เช่น “จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์ และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิของพระองค์” (สดุดี 103:1) คู่ขนานในข้อนี้คือ “จิตใจของข้าเอ๋ย” ซึ่งหมายถึง “ทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า” นั่นคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในบุคคลหนึ่ง
2. *การใช้จินตภาพ (Imagery)* เป็นการใช้ภาษาเชิงเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยเพื่อให้ความรู้สึกทางกายภาพแก่ผู้อ่าน (ตัวอย่างเช่น ที่ลิภัยของพระเจ้าพรรณนาว่าเป็นดั่ง “ได้รั่มปีกของพระองค์” (สดุดี 17:8)

3. คำที่มีความหมายตรงข้าม (Merism) “ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” หมายถึงการร้องทูลอย่างไม่หยุดหย่อน (สดุดี 88:1, KJV)
4. การเล่นคำ (Wordplays) โดยใช้เสียงของคำให้เกิดสำนวนและเน้นข่าวสารฝ่ายจิตวิญญาณ อย่างเช่นในสดุดี 96:4, 5 คำภาษาฮีบรู 'elohim คือ “พระเจ้า” และ 'elilim คือ “รูปเคารพ” ก่อให้เกิดการเล่นคำเพื่อถ่ายทอดข่าวสารว่า พระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายที่ดูเหมือนจะเป็น 'elohim “พระเจ้า” แต่เป็นได้เพียง 'elilim “รูปเคารพ”

ท้ายที่สุด คำว่า “เส-ลาห์” (selah) หมายถึงการสลบฉากสั้น ๆ อาจเป็นการบอกว่าบทนั้นหยุดชั่วคราว หรือต้องการให้การสะท้อนถึงข่าวสารของสดุดีบทนั้น หรือมีการเปลี่ยนเสียงดนตรีประกอบ (สดุดี 61:4)

วันพุธ

คำอธิษฐานแห่งการ دلใจ

Inspired Prayers

อ่าน 2 ซามูเอล 23:1, 2 และโรม 8:26, 27 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับการอธิษฐานอย่างไร

พระธรรมสดุดีเป็นคำอธิษฐานที่ได้รับการ دلใจและคำสรรเสริญของชาวอิสราเอล ดังนั้นในพระธรรมสดุดีจึงเป็นเสียงของพระเจ้า ผสมผสานกับเสียงของประชากรของพระองค์ พระธรรมสดุดีถือว่าเป็นการสื่อสารกับพระเจ้าอย่างชัดเจน

ผู้ประพันธ์สดุดีเรียกพระเจ้าเป็นการส่วนตัวว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์” และ “พระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์” (สดุดี 5:2; สดุดี 84:3) ผู้ประพันธ์สดุดีมักวิงวอนขอพระเจ้าให้ “เอียงพระโสตสดับถ้อยคำของข้าพระองค์” (สดุดี 5:1) “ขอเจียพระกรรมฟังคำวิงวอนของข้าพระองค์” (สดุดี 39:12) “ขอทอดพระเนตร” (สดุดี 25:18) “ขอทรงตอบ” (สดุดี 102:2) และ “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด” (สดุดี 6:4) เห็นได้ชัดว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำอธิษฐานของบุคคลใดบุคคลหนึ่งต่อพระเจ้า

ความมั่งคั่งและน่าดึงดูดใจที่โดดเด่นของพระธรรมสดุดีในคำอธิษฐานและการสรรเสริญอยู่บนฐานข้อเท็จจริงที่ว่า พระธรรมสดุดีเป็นพระวาทะของพระเจ้าในรูปแบบของคำอธิษฐานที่อุทิศถวายและการสรรเสริญของผู้เชื่อ ด้วยเหตุนี้ พระธรรมสดุดีจึงเป็นช่วงเวลาที่บุตรธิดาจะได้สนิทสนมกับพระเจ้า ดังที่บรรยายไว้ใน โรม 8:26, 27 “ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเมื่อเราอ่อนกำลังด้วย เพราะเราไม่รู้ว่าควรจะทำอธิษฐานขออะไรอย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทน ด้วยการคร่ำครวญซึ่งไม่อาจกล่าวเป็นถ้อยคำ และพระองค์ผู้ทรงชันสูตรใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงอธิษฐานขอเพื่อธรรมิกชนตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

พระเยซูเองก็ทรงยกข้อความมาจากสดุดี เช่นใน ลูกา 20:42, 43 พระองค์ทรงยกมาจาก สดุดี 110:1 “เนื่องจากดาวิดเองก็กล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีว่า ‘พระเจ้า ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งด้านขวามือของเราจนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน เป็นที่รองเท้าของท่าน” ’

แม้ว่าสวดดีบางบทจะเกิดขึ้นหรือกล่าวถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เฉพาะเจาะจงและประสบการณ์ของผู้ประพันธ์เอง ตลอดจนประสบการณ์ของชนชาติอิสราเอล แต่ความลึกซึ้งฝ่ายจิต วิญญาณของพระธรรมสวดดีเหมาะสมกับสถานการณ์ของชีวิตที่หลากหลาย รวมถึงวัฒนธรรม ศาสนา เพศ และเชื้อชาติทั้งหมด กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ขณะที่คุณอ่านสวดดี คุณจะพบว่าข้อเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความหวัง การสรรเสริญ ความกลัว ความโกรธ ความโศกเศร้า และความเศร้าเสียใจ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้คนทุกหนทุกแห่ง ทุกยุคสมัย ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในสถานการณ์ใดต่างต้องเผชิญ พระธรรมเหล่านี้พูดกับเราทุกคนในภาษาที่เป็นประสบการณ์ของเราเอง

เราเรียนรู้อะไรได้บ้างจากวิธีที่พระเยซูทรงใช้บทสวดดีที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของบทสวดดีที่มีต่อความเชื่อของเรา

วันพฤหัสบดี

โลกของพระธรรมสวดดี

The World of the Psalms

อ่าน สวดดี 16:8; สวดดี 44:8; สวดดี 46:1; สวดดี 47:1, 7; สวดดี 57:2; สวดดี 62:8; สวดดี 82:8; และ สวดดี 121:7 พระเจ้าทรงอยู่ส่วนใดในชีวิตของผู้ประพันธ์เพลงสวดดี

พระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางในโลกของพระธรรมสวดดีทั้งหมด โดยมุ่งหมายที่จะอุทิศประสบการณ์ชีวิตทั้งหมดแด่พระองค์ผ่านการอธิษฐานและการสรรเสริญ พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างผู้ทรงอำนาจสูงสุด ทรงเป็นกษัตริย์และผู้พิพากษาของโลกทั้งมวล พระองค์ประทานทุกสิ่งแก่บุตรธิดาของพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงเป็นที่พึ่งพิงได้เสมอ

แม้แต่ครั้งที่ประชากรของพระเจ้าดูเหมือนว่ากำลังจะพ่ายแพ้ ศัตรูของเขาเหล่านั้นก็ยังถามว่า “พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน” (สดุดี 42:10) เนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของประชากรของพระองค์ที่สถิตอยู่ด้วยตลอดเวลาและไม่มีวันทำให้ผิดหวัง ดังนั้น ประชากรของพระเจ้าจึงมีพระเจ้าอยู่ต่อหน้าพวกเขาเสมอ ทำยที่สุด พระธรรมสดุดีจินตภาพให้เราเห็นถึงเวลาที่ผู้คนทั้งปวงและสิ่งทรงสร้างทั้งหมดจะนมัสการพระเจ้าด้วยกัน (สดุดี 47:1; สดุดี 64:9)

การที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางในชีวิตทำให้มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของการนมัสการด้วย การนมัสการที่พระธรรมสดุดีใช้นั้นโดยพื้นฐานแล้วแตกต่างจากการนมัสการที่หลายคนในทุกวันนี้เข้าใจ เนื่องจากการนมัสการในวัฒนธรรมตามพระคัมภีร์เป็นธรรมชาติและมีศูนย์กลางในชีวิตของชุมชนทั้งหมด ดังนั้น ผู้ประพันธ์สดุดีจึงเขียนทุกสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งดีและร้ายในชีวิตของประชากรของพระเจ้าผ่านการนมัสการอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าทรงสดับฟังผู้ประพันธ์สดุดี ไม่ว่าเขาคนนั้นจะอยู่ที่แห่งใด และทรงตอบรับเขาในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์ (สดุดี 3:4; สดุดี 18:6; สดุดี 20:6)

ผู้ประพันธ์สดุดีทราบดีว่าที่ประทับของพระเจ้าอยู่ในแผ่นดินสวรรค์ แต่ในขณะที่เดียวกัน พระเจ้าก็ประทับอยู่ในศิโยน คือในสถานนมัสการท่ามกลางประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ทั้งไกลและใกล้ อยู่ทุกหนทุกแห่ง และในพระวิหารของพระองค์ (สดุดี 11:4) (สดุดี 10:1) และ (สดุดี 41:12) เห็นได้ชัดว่าในพระธรรมสดุดีนั้นมีการนำเอาลักษณะพิเศษของพระเจ้ามารวมกัน ผู้ประพันธ์สดุดีเข้าใจดีว่าความใกล้ชิดและความห่างไกลเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้ภายใต้ความ

เป็นจริงของพระเจ้า (สดุดี 24:7-10) ผู้ประพันธ์สดุดีเข้าใจดีเช่นกันถึงความหมายฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขาตระหนักว่า พระเจ้าทรงแสนดีและทรงอยู่ท่ามกลางสิ่งที่พวกเขากำลังเผชิญ นี่คือนสิ่งที่เพิ่มความหวังแก่พวกเขาในขณะที่พวกเขากำลังรอคอยให้พระเจ้าเข้ามาช่วยให้รอด ไม่ว่าจะพระองค์จะทรงเลือกทำอะไรหรือจะทรงทำเมื่อใดก็ตาม

พระธรรมสดุดีช่วยให้เราเข้าใจอย่างไรว่า เราไม่อาจจำกัดพระเจ้าให้อยู่ในบางมุมมองของชีวิตเราได้ มีส่วนใดในชีวิตของคุณบ้าง ที่คุณพยายามรักษาระยะห่างจากพระเจ้า

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่านหนังสือ *บรรพชนกับกษัตริย์* ของนางเอลเลน จี. ไวท์. เรื่อง “พระวิหารและการอุทิศถวาย” หน้า 35-50 และหนังสือ *ข่าวประเสริฐสำหรับเยาวชน* เรื่อง “ประโยชน์ของดนตรี” หน้า 291, 292

พระธรรมสดุดีประกอบด้วย 150 บท ซึ่งแบ่งออกเป็นห้าเล่ม ได้แก่ เล่มที่ 1 (สดุดี 1-41), เล่มที่ 2 (สดุดี 42-72), เล่มที่ 3 (สดุดี 73-89), เล่มที่ 4 (สดุดี 90-106), และเล่มที่ 5 (สดุดี 107-150) การแบ่งออกเป็นห้าเล่มนี้ เป็นประเพณีของชาวยิวในยุคแรก ๆ ซึ่งเทียบเคียงกับพระธรรมห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ (*Pentateuch*)

มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าพระธรรมสดุดีบางบทได้นำเอาชุดบทประพันธ์ที่มีมาก่อนแล้ว เช่น เพลงสดุดีของตระกูลโคราห์ (สดุดี 42-49, 84, 85, 87, 88) เพลงสดุดีของอาสาฟ (สดุดี 73-83) บทเพลงใช้แห้วขึ้น (สดุดี 120-134) และบทสรรเสริญพระยาห์เวห์ (สดุดี 111-118, 146-150) สดุดี 72:20 เป็นบทเพลงคำอธิษฐานชุดเล็กของดาวิด

แม้ว่าเพลงสดุดีส่วนใหญ่จะสัมพันธ์กับช่วงสมัยของกษัตริย์ดาวิดและการปกครองในยุคแรก (ศตวรรษที่ 10 ก่อนคริสตกาล) การรวบรวมบทเพลงสดุดียังคงเพิ่มขึ้นตลอดหลายศตวรรษต่อมา ได้แก่ในช่วงเวลาของการปกครองที่แตกแยก การถูกเนรเทศ และยุคหลังการอพยพ “อาลักษณ์” ชาวฮีบรูภายใต้การนำของเอสราได้รวบรวมบทเพลงสดุดีบทเล็กบทน้อยเข้าด้วยกันเป็นเล่มเดียว ในช่วงเวลาที่พวกเขาสร้างพระวิหารใหม่

ข้อเท็จจริงที่กล่าวว่า พวกเขาอาลักษณ์ได้รวบรวมพระธรรมสดุดีเข้าไว้ด้วยกัน ไม่ได้หมายความว่าพระธรรมสดุดีได้รับการดลใจจากพระเจ้าน้อยลง พวกเขาอาลักษณ์เช่นเดียวกับผู้ประพันธ์สดุดีเป็นผู้รับใช้ที่อุทิศตนต่อพระเจ้า และงานของพวกเขาได้รับการทรงนำจากพระเจ้า (เอสรา 7:6, 10) ลักษณะความเป็นมนุษย์และพระเจ้าในพระธรรมสดุดีเปรียบเทียบได้กับการรวมกันระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ในการมาบังเกิดขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์ “แต่พระคัมภีร์ คือความจริงที่พระเจ้าประทานให้ แสดงออกในภาษาของมนุษย์ แสดงให้เห็นถึงการรวมกันของพระเจ้าและมนุษย์ การรวมกันเช่นนี้เห็นได้ในพระลักษณะของพระคริสต์ พระผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและบุตรมนุษย์ ดังนั้น พระคัมภีร์ก็เป็นความจริง เช่นเดียวกับที่พระคริสต์กล่าวว่า ‘พระวาทาทรงเป็นมนุษย์ และดำรงอยู่ท่ามกลางเรา’ ” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามประวัติศาสตร์*, หน้า 8)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระธรรมสดุดีเป็นคำอธิษฐานและบทเพลงสรรเสริญของพระเจ้าและมนุษย์รวมกัน คำกล่าวนี้หมายถึงอะไร แนวคิดนี้ไม่ว่าจะเข้าใจยากเพียงใด ช่วยให้เราเห็นถึงความใกล้ชิดที่พระเจ้าทรงต้องการมีกับประชากรของพระองค์อย่างไร แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้มนุษย์และเราแต่ละคนมากเพียงใด
2. ในชั้นเรียนให้พูดคุยกันถึงช่วงเวลาที่คุณพบว่า พระธรรมสดุดีกำลังพูดกับคุณโดยตรงในสถานการณ์ที่คุณพบเจอ มีคำปลอบประโลมและความหวังใดที่คุณพบได้ในสถานการณ์นั้น

บทที่ 2

ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน

Teach Us to Pray

วันที่ 6 – 12 มกราคม 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 105:5; โคโลสี 3:16; ยากอบ 5:13; สดุดี 44; สดุดี 22; สดุดี 13; สดุดี 60:1-5

ข้อควรจำ

“พระเยซูทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่อเสร็จแล้ว สาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน เหมือนที่ยอห์นสอนพวกศิษย์ของท่าน” (ลูกา 11:1)

ความเชื่อที่กล่าวว่า การอธิษฐานที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติโดยไม่ต้องเรียนรู้เท่านั้นจึงจะเป็นคำอธิษฐานที่แท้จริง ดูเหมือนจะเป็นที่แพร่หลายในหมู่คริสเตียนบางกลุ่ม อย่างไรก็ตาม เมื่อสาวกขอให้พระเยซูสอนพวกเขาอธิษฐาน พวกเขา ก็ได้รับผลตอบแทนอย่างมากมาย พระเจ้าทรงตั้งหนังสือแห่งการอธิษฐานไว้ที่ใจกลางของพระคัมภีร์ คือพระธรรมสดุดี ไม่เพียงเพื่อแสดงให้เราเห็นว่า คนของพระเจ้าในอดีตอธิษฐานอย่างไร แต่ยังสอนเราถึงวิธีการอธิษฐานในทุกวันนี้อีกด้วย

พระธรรมสดุดีมีอิทธิพลต่อคำอธิษฐานของประชากรของพระเจ้า ตั้งแต่ยุคสมัยแรกสุด รวมถึงคำอธิษฐานของพระเยซูด้วย (1 พงศาวดาร

16:7, 9; เนหะมีย์ 12:8; มัทธีว 27:46; เอเฟซัส 5:19) สัปดาห์นี้เราจะศึกษาบทบาทของพระธรรมสดุดีในการช่วยประชากรของพระเจ้าในการเดินทางของชีวิตและเติบโตในความสัมพันธ์กับพระองค์ เราต้องระลึกไว้ว่า พระธรรมสดุดีเป็นบทแห่งคำอธิษฐาน ด้วยเหตุนี้จึงมีคุณค่าอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ให้ความเข้าใจทางด้านศาสนศาสตร์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเสริมสร้างและเปลี่ยนแปลงคำอธิษฐานของเราแต่ละคนและการอธิษฐานในที่สาธารณะอีกด้วย

คำอธิษฐานแห่งพระธรรมสดุดีได้ช่วยผู้เชื่อจำนวนมากในการสร้างชีวิตแห่งการอธิษฐานและดำรงไว้ซึ่งชีวิตเช่นนั้นอยู่เสมอ

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาพระธรรมสดุดีต่อไป โดยเฉพาะในบริบทของช่วงเวลาที่สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตเราไม่ได้ดำเนินไปด้วยดี

วันอาทิตย์

ส่งเสริมการใช้พระธรรมสดุดีในการอธิษฐาน

Fostering the Use of the Psalms in Prayer

อ่าน สดุดี 105:5; โคลโลสี 3:16; และยากอบ 5:13 พระธรรมสดุดีมีส่วนอย่างไรต่อประสบการณ์การนมัสการของผู้เชื่อ

วิธีง่าย ๆ ในการเริ่มนำพระธรรมสดุดีเข้ามาในชีวิตประจำวันคือการอุทิศเวลาในแต่ละวันอ่านสดุดี โดยเริ่มจากสดุดี 1 และอ่านตามลำดับแต่ละบท อีกวิธีหนึ่งคือ การอ่านพระธรรมสดุดีให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันของคุณเอง ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ใดก็ตามได้แก่ พระธรรมสดุดีสำหรับการคร่ำครวญ พระธรรมสดุดีสำหรับการคร่ำครวญในหมู่ชุมชน พระธรรมสดุดีสำหรับการขอบพระคุณ บทเพลงสรรเสริญ พระธรรมสดุดีสำหรับการสำนึกผิด พระธรรมสดุดีแห่งปัญญา

(แสวงหาสติปัญญาและการชี้แนะจากพระเจ้า) พระธรรมสดุดีแห่งประวัติศาสตร์ พระธรรมสดุดีที่ประกอบด้วยความโกรธและเดือดดาล และพระธรรมสดุดีแห่งการเดินทางของผู้แสวงหาพระเจ้า เราจะศึกษาพระธรรมสดุดีที่หลากหลายตลอดไตรมาสนี้ และรวมถึงบริบทของแต่ละบท

แล้วเราจะอ่านพระธรรมสดุดีอย่างไร

ก่อนอื่นให้เราอ่านบทในสดุดีโดยไตร่ตรองอย่างง่าย ๆ แล้วจึงอธิษฐาน การไตร่ตรองบทสดุดีนั้นรวมถึงการสะท้อนแง่มุมต่าง ๆ ของสดุดี ไม่ว่าจะเป็นวิธีที่ผู้แต่งสดุดีกล่าวถึงพระเจ้าและเหตุผลในการอธิษฐานของเขาเหล่านั้น ให้พิจารณาว่าสถานการณ์ของคุณสอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้แต่งสดุดีอย่างไร และสดุดีจะช่วยให้คุณเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของคุณได้อย่างไร คุณจะประหลาดใจที่พบว่าตัวเองสะท้อนและเกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่านบ่อยเพียงใด

หากมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งในบทสดุดีที่ทำทนายคุณ ขอให้คุณจงไตร่ตรองว่า บทสดุดีนั้นอยากให้คุณแก้ไขความหวังผิด ๆ ในสิ่งที่คุณกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันหรือไม่ ไตร่ตรองข่าวสารในบทสดุดีโดยคำนึงถึงความเป็นตัวตนของพระคริสต์ พันธกิจแห่งความรอด และความหวังอันยาวนานที่พันธกิจของพระคริสต์มอบให้เรา ดังที่เราารู้หรือควรจะรู้ เราควรมองทุกสิ่งในพระคัมภีร์โดยคำนึงถึงพระคริสต์และไม่กางเขน

นอกจากนี้ ให้เรามองหาแรงจูงใจใหม่ ๆ ในการอธิษฐานตามบทสดุดีได้ให้ไว้ และคำนึงถึงความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นที่มีต่อคุณ ต่อคริสตจักร และโลกใบนี้ ขอให้พระเจ้าใส่พระคำของพระองค์ลงในจิตใจและความคิดของคุณ หากบทสดุดีสอดคล้องกับสถานการณ์ของคนที่

คุณรู้จัก ให้คุณอธิษฐานเผื่อบุคคลนั้น ประเด็นก็คือ พระธรรมสดุดี
ครอบคลุมมุมมองต่าง ๆ มากมายในชีวิต และเราจะเพิ่มพูนขึ้นได้ด้วย
การอ่านสิ่งที่บทรุดดีเหล่านี้บอกกับเราและซึมซับเข้าสู่จิตใจ

**“จงให้พระวาทะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่าง
บริบูรณ์” (โคโลสี 3:16) หมายความว่าอย่างไร เหตุใดการอ่านพระ
คัมภีร์จึงเป็นก้าวแรกและสำคัญที่สุดที่จะได้รับประสบการณ์
เช่นนั้น**

วันจันทร์

จงวางใจในช่วงเวลาทุกข์ยาก

Trust in Times of Trouble

คริสเตียนทุกคนต่างรู้และเคยประสบกับช่วงเวลาแห่งความสิ้น
หวังและความทุกข์ยาก ช่วงเวลาที่สงสัยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำลัง
ทำอะไรอยู่ หรือเหตุใดพระเจ้าจึงทรงยอมให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวก
เขา ผู้แต่งสดุดีเองก็ประสบเหตุการณ์คล้ายคลึงกัน และด้วยการดลใจ
จากสวรรค์ พวกเขาจึงได้บันทึกสิ่งที่พวกเขาประสบลงไป

**อ่าน สดุดี 44 ข้อพระคัมภีร์นี้บอกอะไรกับเรา และเหตุใด
ข้อนี้จึงเกี่ยวข้องกับผู้ที่เชื่อในทุกยุคทุกสมัย**

การเลือกพระธรรมสดุดีในพิธีนมัสการของคริสตจักรมักสะท้อน
อารมณ์และถ้อยคำที่เราแสดงออกในการอธิษฐานในที่ชุมนุม ข้อจำกัด
ดังกล่าวอาจเป็นสัญญาณที่เราไม่สามารถหรือไม่สบายใจเมื่อต้องต่อสู้
กับความจริงอันมืดมิดของชีวิต เมื่อความทุกข์ทรมานเกิดขึ้น บางครั้ง
เราอาจรู้สึกว่พระเจ้าทรงปฏิบัติกับเราอย่างไม่ยุติธรรม แต่เรามักจะ

รู้สึกว่ามันไม่เหมาะสมที่จะเปิดเผยความคิดเช่นนั้นของเราในการนมัสการ
ในที่สาธารณะหรือแม้แต่ในคำอธิษฐานเป็นการส่วนตัว

ความคิดเช่นนี้อาจทำให้เราเข้าใจการนมัสการผิดไป การที่เรา
ไม่แสดงความรู้สึกอย่างจริงใจและเปิดเผยมุมมองของเราต่อพระเจ้าใน
คำอธิษฐาน เรามักจะตกเป็นทาสของอารมณ์ของเราเอง ยังทำให้เราไม่
มั่นใจและไม่ไว้วางใจในการเข้าเฝ้าพระเจ้าอีกด้วย การอธิษฐานบท
สดุดีช่วยให้เรามั่นใจได้ว่า เมื่อเราอธิษฐานและนมัสการ เราไม่ได้ถูก
ตำหนิหรือประสพการณ์ของเราถูกปฏิเสธ

ตัวอย่างเช่น สดุดี 44 ช่วยให้ผู้นมัสการเชื่อมโยงกับ
ประสบการณ์ความทุกข์ได้อย่างอิสระและพอเหมาะ การอธิษฐานบท
สดุดีช่วยให้ผู้คนได้รับอิสระภาพในการกล่าวคำอธิษฐาน พระธรรมสดุดี
ให้คำพูดแก่เราที่เราคิดไม่ถึงหรือไม่กล้าที่จะพูดได้ “จิตใจของข้า
พระองค์ทั้งหลายก็มีได้หันเห งามเท่าของพวกข้าพระองค์ก็มีได้พราก
จากพระมรรคาของพระองค์ พระองค์ยังทรงบดขยี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ในที่ของหมาป่า และคลุมพวกข้าพระองค์ไว้ด้วยเงามัจจุราช” (สดุดี
44:18, 19)

อย่างไรก็ตาม ขอให้สังเกตว่า สดุดี 44 เริ่มต้นอย่างไร
ผู้ประพันธ์กล่าวถึงวิธีที่พระเจ้าทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อประชากรของ
พระองค์ในอดีต ดังนั้น ผู้ประพันธ์จึงแสดงให้เห็นว่า เขาไว้วางใจในพระ
เจ้าและ “มีได้วางใจในคันธนูของข้าพระองค์” (สดุดี 44:6)

ถึงกระนั้น ปัญหาที่ยังมาสู่ประชากรของพระเจ้า รายการความ
วิบัติและการคร่ำครวญนั้นยาวและเจ็บปวด อย่างไรก็ตาม ท่ามกลาง
เหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ผู้ประพันธ์สดุดีร้องทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยกู้ “ขอ

ทรงไถ่พวกข้าพระองค์เพื่อเห็นแก่ความรักมั่นคงของพระองค์” (สดุดี 44:26) กล่าวคือ แม้จะอยู่ท่ามกลางปัญหา เขาก็รู้ถึงการมีอยู่จริงของพระเจ้าและความรักของพระองค์

การจดจำช่วงเวลาที่คุณรู้สึกใกล้ชิดพระเจ้าในอดีตสามารถช่วยคุณได้อย่างไรเมื่อคุณเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบากและรู้สึกเหมือนพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกล

วันอังคาร

สดุดีสำหรับผู้สิ้นหวัง

A Psalm of Despair

การอธิษฐานด้วยบทสดุดีไม่เพียงช่วยให้ผู้ล้มสลายสามารถอธิษฐานได้อย่างมีอิสระเท่านั้น พระธรรมสดุดียังให้ประสบการณ์แก่พวกเขาตามมาตรฐานของพระเจ้า และช่วยให้ทนต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วยความหวังและความมั่นใจในการสถิตอยู่ของพระเจ้า

อ่าน สดุดี 22 เราเรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ยากอันยิ่งใหญ่จากสดุดีบทนี้ได้อย่างไร

ถ้อยคำแห่งการคร่ำครวญใน สดุดี 22:1 อาจช่วยผู้ที่ทนทุกข์แสดงความโศกเศร้าและความรู้สึกโดดเดี่ยวออกมา “พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยต่อการช่วยกู้ข้าพระองค์และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์”

แน่นอนว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำกล่าวที่รู้จักกันดีในหมู่คริสเตียน เพราะเป็นถ้อยคำเดียวกันกับที่พระเยซูตรัสขณะอยู่บนไม้กางเขน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระธรรมสดุดีมีความสำคัญต่อประสบการณ์ของพระคริสต์เพียงใด (ดูใน *มัทธิว 27:46*)

อย่างไรก็ตาม แม้จะอยู่ท่ามกลางความทุกข์และปัญหาต่าง ๆ แต่ถ้อยคำเหล่านี้ก็กล่าวไว้ด้วยว่า “ข้าพระองค์จะบอกเล่าพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน” (สดุดี 22:22)

กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แม้ความรู้สึกเช่นนี้อาจไม่ตรงกับสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของผู้ประพันธ์ แต่ผู้ประพันธ์สดุดีก็ยังคงแสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่เขามีในพระเจ้า และประกาศว่า “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขายังคงสรรเสริญพระเจ้า

จุดประสงค์ก็คือ พระธรรมสดุดีให้คำอธิษฐานแก่เราเพื่อสอนเราให้มองข้ามสถานการณ์ปัจจุบันของเรา และด้วยความเชื่อมองไปยังเวลาที่ชีวิตของเราจะได้รับการฟื้นฟูโดยพระคุณของพระเจ้า

ดังนั้น การอธิษฐานโดยใช้พระธรรมสดุดีจึงเป็นการนำผู้นมัสการไปสู่ขอบเขตของจิตวิญญาณใหม่ พระธรรมสดุดีช่วยให้ผู้นมัสการแสดงความรู้สึกและความเข้าใจของตนออกมา แต่พวกเขาไม่ได้ถูกละทิ้งไว้ ณ จุดที่เป็นอยู่ ผู้นมัสการได้รับการแนะนำให้ละทิ้งความเจ็บปวด ความผิดหวัง ความโกรธ และความสิ้นหวังต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและวางใจในพระองค์ ไม่ว่าพวกเขาจะเผชิญสถานการณ์ใด

การเปลี่ยนจากการคร่ำครวญไปสู่การสรรเสริญที่เห็นได้ในสดุดีหลายบทชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงฝ่ายจิตวิญญาณที่ผู้เชื่อสัมผัสเมื่อพวกเขาได้รับพระคุณและการปลอบโยนจากพระเจ้าผ่านคำอธิษฐาน

เราเรียนรู้ที่จะมองข้ามปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และ
วางใจในพระคุณของพระเจ้า ไม่ว่าเราจะเผชิญอะไรอยู่ ณ ตอนนั้น
ได้อย่างไร

วันพุธ

สิ้นหวังไปสู่ความหวัง

From Despair to Hope

เราทุกคนคงเคยเผชิญกับช่วงเวลาที่คุณเหมือนว่าพระเจ้าทรงอยู่
ห่างไกลจากเรามากเหลือเกิน มีใครบ้างในช่วงเวลาเช่นนี้ที่จะไม่คิดว่า
เหตุใด สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับเราได้อย่างไรกัน

ผู้ประพันธ์สวดดีก็เป็นมนุษย์เหมือนอย่างเรา ที่เผชิญกับสิ่งที่
คล้ายคลึงกันอย่างไม่ต้องสงสัย แน่หนอนว่า บางครั้งบาปของเรานำการ
ทดลองมาสู่เรา บางครั้งก็ดูเหมือนจะไม่ยุติธรรม และเรารู้สึกว่า เราไม่
สมควรได้รับสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้น มีใครบ้างที่ไม่เคยรู้สึก
เช่นนี้

อ่าน สดุดี 13 อารมณ์หลักสองประการใดที่คุณตระหนักได้
จากบทนี้ การตัดสินใจอย่างไรที่นำการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่มาสู่
ทัศนคติของผู้ประพันธ์สวดดี

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ อิกนานเท่าใด พระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์
เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะซ่อนพระพักตร์จากข้าพระองค์นานเท่าใด”
(สดุดี 13:1) และจะกล่าวอีกครั้งว่า ใครบ้างที่ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้
ไม่ว่าจะทำผิดอย่างไรก็ตาม (พระเจ้าเคยลืมพวกเรากันใดคนหนึ่งหรือ)

สดุดี 13 ชี้ไปที่วิธีหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดทั่วไปอีกประการหนึ่ง
นั่นคือ เมื่อเราอธิษฐาน เรามุ่งความสนใจไปที่ตัวเราเองหรือปัญหาของ

เรา ซึ่งถือว่าเป็นผิดพลาด สดุดีบทนี้สามารถเปลี่ยนคำอธิษฐานของเราได้ ด้วยการย้ำเราให้ยืนหยัดในความสัตย์ซื่อและธรรมชาติที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าในการดูแลประชากรของพระองค์

แม้ว่าบทสดุดีจะเริ่มต้นด้วยการคร่ำครวญและการพรับ่น แต่ก็ไม่ได้จบลงเพียงแค่นั้น และนั่นคือจุดสำคัญ

สดุดีนำทางเราให้ตั้งใจเลือกที่จะวางใจในฤทธิ์อำนาจแห่งการไถ่ของพระเจ้า (สดุดี 13:5) เพื่อที่ว่าความกลัวและความวิตกกังวลของเรา (สดุดี 13:1-4) จะค่อย ๆ หลีกทางให้ความรอดของพระเจ้าเข้ามา และเราจะเริ่มประสบการณ์การเปลี่ยนแปลง จากการคร่ำครวญไปสู่การสรรเสริญ จากความสิ้นหวังไปสู่ความหวัง (สดุดี 13:5, 6)

อย่างไรก็ตาม การกล่าวถ้อยคำในบทสดุดีเข้าไปซ้ำมาและเข้าใจความหมายของแต่ละบทเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จะไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงตามที่ควรจะเป็น เมื่อเราใช้บทสดุดีในการอธิษฐาน เราควรขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยเรา เพื่อให้เราสามารถปฏิบัติตามวิธีที่บทสดุดีต้องการได้ พระธรรมสดุดีเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ไม่เพียงแต่บอกกล่าวให้ผู้เชื่อรับฟังเท่านั้น แต่ยังเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยและการปฏิบัติของผู้เชื่ออีกด้วย โดยพระคุณของพระเจ้า พระสัญญาในพระธรรมสดุดีจะปรากฏชัดในชีวิตของผู้เชื่อ นั่นหมายความว่า เรายอมให้พระคำของพระเจ้าหล่อหลอมเราให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า และยอมให้รวมเราเข้ากับพระคริสต์ พระผู้ทรงสำแดงพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ และพระผู้ทรงบังเกิดเป็นบุตรมนุษย์ของพระเจ้า พระองค์ทรงใช้บทสดุดีในการอธิษฐานด้วยเช่นกัน

ปัญหาของคุณจะนำคุณเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นได้อย่างไร
เหตุใดปัญหาเหล่านี้จะผลักดันให้คุณให้ออกห่างจากพระองค์ได้ ถ้าคุณ
ไม่ระวัง

วันพฤหัสบดี

บัดนี้ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับคืนสู่สภาพดีเถิด

Oh, Restore Us Again

อ่าน สดุดี 60:1-5 บทสดุดีนี้เป็นคำอธิษฐานที่เหมาะสมกับ
โอกาสใด เราจะได้รับประโยชน์จากบทเพลงสดุดีแห่งการคร่ำ
ครวญแม้ในช่วงเวลาของชีวิตที่มีความสุขได้อย่างไร

เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่า บทสดุดีแห่งการคร่ำครวญเป็นคำ
อธิษฐานของผู้คนที่อยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบาก ไม่ว่าจะเป็นด้าน
ร่างกาย จิตใจ หรือจิตวิญญาณ หรือทั้งสามด้าน

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่า เมื่อเราอยู่ในช่วงเวลาที่
เราควรหลีกเลี่ยงที่จะอ่านสดุดีบทนี้ บางครั้งถ้อยคำในบทสดุดีก็อาจ
แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับสถานการณ์ปัจจุบันของผู้นมัสการ กล่าวคือ บท
สดุดีแห่งการคร่ำครวญก็ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้นมัสการที่ไม่ได้ตกทุกข์
ได้ยาก

ประการแรก บทสดุดีช่วยเราให้ตระหนักมากขึ้นว่า ความทุกข์
ยากเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์มนุษย์โดยทั่วไป และความทุกข์ยาก
นี้เกิดขึ้นกับทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม พระธรรมสดุดีช่วยให้เรา
แน่ใจได้ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมและประทานผลที่กำลังและวิธี
แก้ปัญหานั้นยามยากลำบาก แม้แต่ในบทสดุดีนี้ แม้จะอยู่ท่ามกลาง

ความยากลำบาก พระองค์ก็ยังคงทรงเข้าแทรกแซง (“พระองค์ทรงทำให้แผ่นดินไหว ทรงให้มันแตกแยกออก” สดุดี 60:2)

ประการที่สอง บทสดุดีแห่งการคร่ำครวญสอนเราให้มีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ตกทุกข์ได้ยาก เมื่อเราแสดงออกถึงความสุขและความซาบซึ้งใจต่อพระเจ้าโดยเฉพาะในที่สาธารณะ เราจะต้องคำนึงถึงผู้ต้อยโอกาส แน่หนอว่า เราอาจมีสิ่งที่ดีงาม ณ เวลานั้น แต่เราไม่รู้ว่าคนรอบข้างเราอาจกำลังทนทุกข์อย่างสาหัส คำอธิษฐานในบทสดุดีดังกล่าวจะช่วยให้เราไม่ลืมผู้ที่กำลังเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก พระธรรมสดุดีจะปลุกความเห็นอกเห็นใจและความปรารถนาในตัวเราที่จะรับใช้ผู้ที่ต้องทนทุกข์ลำบากเช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงทำ

“โลกนี้เป็นบ้านหลังใหญ่โตมโหฬาร แต่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อรักษาคนป่วย เพื่อประกาศการปลดปล่อยเชลยของซาตาน พระองค์ทรงมีพลาหมัยและพละกำลังในพระองค์เอง พระองค์ทรงส่งต่อชีวิตของพระองค์ให้กับคนเจ็บป่วย คนทุกข์ยาก คนที่ถูกผีสิง พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธผู้ใดก็ตามที่เข้ามารับเอาฤทธิ์อำนาจแห่งการรักษา พระองค์ทรงทราบดีว่า บรรดาผู้ที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์เป็นผู้ที่นำพาโรคร้ายเหล่านั้นมาสู่ตนเอง กระนั้นพระองค์ก็มิได้ทรงปฏิเสธที่จะรักษาพวกเขาให้หาย และเมื่อความดีงามของพระคริสต์เข้าสู่จิตวิญญาณที่นำสงสารเหล่านี้ พวกเขาจึงรู้ว่าตนนั้นมีบาป และหลายคนได้รับการรักษาให้หายจากโรคฝ่ายจิตวิญญาณเช่นเดียวกับความเจ็บป่วยทางร่างกาย ชาวประเสริฐยังคงมีฤทธิ์อำนาจเหมือนเดิมในทุกวันนี้ แล้วทำไมเราจึงไม่ได้เห็นผลลัพธ์เดียวกันล่ะ” (เอลเลน จี. ไวท์, *Welfare Ministry*, หน้า 24, 25)

ตอนนี้คุณรู้จักใครบ้างที่ไม่เพียงแต่ต้องการคำอธิษฐาน
เนื่องจากคุณ แต่ยังต้องการสัมผัสแห่งการรับใช้จากคุณด้วย

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่าน สดุดี 42:8 และหนังสือ การศึกษา ของนาง
เอลเลน จี. วัตท์. เรื่อง “บทกวีและบทเพลงสรรเสริญ” หน้า 159-168 คำ
อธิษฐานและบทเพลงเกี่ยวข้องกันอย่างไร

นางเอลเลน จี. วัตท์. บรรยายถึงบทเพลงสดุดีแห่งการสำนึกผิด
ของดาวิด (ตัวอย่างเช่น สดุดี 51) ว่าเป็นภาษาแห่งจิตวิญญาณและคำ
อธิษฐานของเธอ ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะของความเสียใจต่อบาปอย่าง
แท้จริง (เอลเลน จี. วัตท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 24, 25) เธอหนุน
ใจผู้เชื่อให้ท่องจำข้อพระคัมภีร์จากพระธรรมสดุดี เพื่อเป็นหนทางให้
รู้สึกถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา และเน้นย้ำถึงการ
ปฏิบัติของพระเยซู ที่พระองค์ตรัสด้วยบทเพลงสดุดี เมื่อพระองค์ต้อง
พบกับการทดลองและความกลัวที่โหดร้าย เธอยังกล่าวด้วยว่า “บ่อย
เพียงใดที่ถ้อยคำจากบทเพลงอันศักดิ์สิทธิ์ปลอบน้ำพุแห่งการสำนึกผิด
ความเชื่อ ความหวัง ความรัก และความสุข พุ่งเข้าสู่จิตวิญญาณ...
แท้จริงแล้ว บทเพลงมากมายก็คือคำอธิษฐาน” (เอลเลน จี. วัตท์,
การศึกษา, หน้า 162-168)

เมื่อเราอธิษฐานและร้องเพลงสดุดี เรายอมรับในความเพียร
ความห้าวหาญ ความกล้าหาญ และความหวังของผู้ประพันธ์ พระธรรม
สดุดีหนุนน้ำใจในการเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณของเรา และปลอบ
ประโลมใจเราว่า เราไม่ได้อยู่เพียงลำพัง ยังมีคนอื่น ๆ อีกที่เคยผ่าน

ช่วงเวลาอันมีตมณเหมือนกันกับเรา แต่กระนั้นคนเหล่านั้นก็ได้รับชัยชนะโดยพระคุณของพระเจ้า ขณะเดียวกัน พระธรรมสดุดีเผยให้เราได้เห็นว่ พระคริสต์ทรงวิงวอนอย่างแรงกล้าเพื่อเรา ดังที่พระองค์ทรงดำเนินชีวิตด้วยการอธิษฐานเพื่อเราอยู่เสมอ (ฮีบรู 7:25)

การใช้บทเพลงสดุดีในการอธิษฐานและการนมัสการจะช่วยให้ชุมชนผู้เชื่อตระหนักถึงประสบการณ์ของมนุษย์อย่างครบถ้วน และช่วยสอนให้ผู้นมัสการมีส่วนร่วมในประสบการณ์แห่งการนมัสการในแง่มุมที่หลากหลาย พระธรรมสดุดีเป็นคำอธิษฐานและบทเพลง เกิดจากการร่วมมือกันระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ การนำพระธรรมสดุดีเข้ามาในการนมัสการอย่างสม่ำเสมอ จะนำชุมชนผู้เชื่อเข้าสู่ศูนย์กลางของพระประสงค์ของพระเจ้าและพระคุณแห่งการเยียวร้รักษำอันทรงฤทธิ์

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เหตุใดการอธิษฐานที่เป็นไปโดยธรรมชาติและไม่มีำการชี้นำจึงไม่ใช่วิธีเดียวในการอธิษฐาน ชีวิตแห่งการอธิษฐานของเราจะได้รับประโยชน์จากพระธรรมสดุดีหรือการอธิษฐานโดยใช้พระคัมภีร์อย่างไร
2. พระธรรมสดุดีช่วยให้ชุมชนคริสตจักรของเรามีประสบการณ์ในการอธิษฐานอย่างไร อภิปรายวิธีที่โบสถ์ท้องถิ่นของคุณจะใช้พระธรรมสดุดีในการนมัสการ
3. พระธรรมสดุดีเผยให้เห็นถึงความเชื่อและพระคุณแห่งการเยียวร้รักษาของพระเจ้าอย่างไร

บทที่ 3

พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง

The Lord Reigns

วันที่ 13 – 19 มกราคม 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 8; สดุดี 100; สดุดี 97; สดุดี 75; สดุดี 105:7-10; กาลาเทีย 3:26-29; สดุดี 25:10

ข้อควรจำ

“พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระยาห์เวห์ทรงสวมพระกำลัง ทรงคาดพระองค์เอง พิภพได้สถาปนาไว้อย่างมั่นคง มันจะไม่สั่นคลอน” (สดุดี 93:1)

พระธรรมสดุดีสนับสนุนความเชื่อพื้นฐานในสิทธิอำนาจโดยสมบูรณ์ของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างและค้ำจุนทุกสิ่งที พระองค์ทรงสร้าง พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือโลกทั้งหมด และพระองค์ทรงปกครองโลกด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม บทบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์นั้นดีและนำชีวิตมาสู่ผู้ที่ปฏิบัติ ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นองค์ผู้พิพากษาที่ยุติธรรม ผู้ซึ่งรับรองว่าโลกใบนี้จะอยู่ในความเป็นระเบียบเรียบร้อย และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นด้วยการให้ผลตอบแทนแก่ผู้ชอบธรรมและลงโทษคนอธรรม แต่พระองค์จะทรงกระทำในเวลาของพระองค์ ไม่ใช่ตามเวลาของเรา

พันธสัญญาของพระเจ้าที่กระทำกับชาวอิสราเอลมีบทบาทพิเศษในการรักษาความปลอดภัยของโลก เพราะเป็นการประกาศถึงความรอดของพระเจ้า พระเจ้าทรงรับอิสราเอลตั้งสมบัติล้ำค่าของพระองค์ ทรงทำให้อิสราเอลที่อยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอื่น ๆ กลายเป็นประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระองค์และดูแลฝูงแกะของพระองค์อย่างต่อเนื่อง แม้ว่าฝูงแกะเหล่านี้จะไม่ซื่อสัตย์และบางครั้งก็กบฏอย่างเปิดเผยก็ตาม

ดังนั้น การปกครองสูงสุดของพระเจ้าสถาปนาโลกและให้ความปลอดภัยอย่างมั่นคง ผู้ประพันธ์สวดดีต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจความจริงพื้นฐานนี้ ด้วยมุมมองที่เป็นเหมือนประกาศการของพวกเขาเช่นนี้ ผู้ประพันธ์สวดดีมุ่งหวังที่จะเจริญรุ่งเรืองและรับใช้พระเจ้าด้วยการอุทิศตนอย่างแน่วแน่

วันอาทิตย์

พระเจ้าทรงสร้างเรา

The Lord Has Made Us

สวดดี 8 และสวดดี 100 บรรยายถึงพระเจ้าและผู้คนอย่างไร และเปิดเผยพระลักษณะของพระเจ้าอย่างไร

การทรงสร้างมีบทบาทสำคัญในพระธรรมสวดดี เพื่อยกอำนาจสูงสุดของพระเจ้าขึ้น สวรรค์ซึ่งเป็น “พระหัตถกิจของพระองค์” ประกาศสง่าราศีและฤทธานุภาพของพระองค์ (สวดดี 19:1-4; สวดดี 97:6) พระนามของพระเจ้ายิ่งใหญ่ไปทั่วโลก (สวดดี 8:1, 9) พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่ง พระองค์มิได้ทรงมีจุดเริ่มต้น (สวดดี 93:2) และไม่มีจุดสิ้นสุด (สวดดี 102:25-27) พระองค์ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และอยู่เหนือพระทั้ง

ปวงของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเหล่านั้นเป็นเพียง “ผลงานของมือมนุษย์” (สดุดี 115:4) ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ รูปเคารพนั้น “มีมือ แต่คลำไม่ได้” (สดุดี 115:7) แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมี “ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และแผ่นดินก็เช่นกัน เพราะพระหัตถ์ของพระองค์ปั้นขึ้น” (สดุดี 95:4, 5)

บทเพลงสดุดีหลายบทบรรยายถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าว่าอยู่เหนืออำนาจแห่งธรรมชาติทั้งปวงที่บรรดาประชาชาติเชื่อว่าเป็นพระเจ้า (ตัวอย่างเช่น สดุดี 29; สดุดี 93; สดุดี 104) บทเพลงสดุดีเหล่านี้ยืนยันอีกครั้งว่า พระเจ้าทรงครอบครองเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง และทรงมีอำนาจและศักดิ์ศรีสูงสุด สดุดี 100:3 กล่าวถึงรูปแบบหนึ่งของการบูชารูปเคารพ นั่นคือ การพึ่งพาตนเอง โดยสดุดีเน้นว่าพระเจ้าทรงสร้างเรา “เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น”

สิ่งทรงสร้างยังเป็นพยานถึงความรักของพระเจ้าอีกด้วย ทุกสิ่งที่มีอยู่เป็นหนี้การดำรงชีวิตของพระเจ้า และพระองค์ยังเป็นผู้ทรงค้ำจุนชีวิตด้วย (สดุดี 95:7; สดุดี 147:4-9) สังเกตว่า พระเจ้าไม่เพียงแต่ให้ผู้คนมีชีวิตได้เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงให้ชาวอิสราเอลในอดีต “เป็นประชากรของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์” (สดุดี 100:3) แนวคิดที่กล่าวว่า “ประชากรของพระองค์” และ “แกะของพระองค์” แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประชากรของพระองค์

มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่มีอำนาจที่จะอวยพรและทำให้ประชากรของพระองค์เพิ่มมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเป็นผู้เดียวที่คู่ควรแก่การนมัสการและได้รับความไว้วางใจจากพวกเขา บท

เพลงสดุดีมากมายร้องเรียกให้ทุกสิ่งที่มีลมหายใจทั้งในแผ่นดินโลกและใต้ทะเล โห่ร้องด้วยความยินดีต่อพระพักตร์พระเจ้า

พระสิริของพระเจ้าเห็นได้จากสิ่งทรงสร้าง แม้แต่สิ่งทรงสร้างบนโลกที่ตกอยู่ในบาป และพระธรรมสดุดีชี้เราให้ไปยังพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวที่สมควรแก่การนมัสการ

“มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงหวังใยเขา” (สดุดี 8:4) คุณจะตอบสนองพระเจ้าอย่างไรในฐานะที่พระองค์ทรงสร้างคุณ นอกจากนี้ พระเจ้ายังทรงตั้งชื่อดวงดาวทุกดวง (สดุดี 147:4) คุณจะคิดว่า พระเจ้าจะทรงหวังใยคุณมากกว่านั้นสักเพียงใด

วันจันทร์

พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง

The Lord Reigns

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างทรงเป็นพระเจ้าผู้ครอบครองสูงสุด สองสิ่งนี้สอดคล้องกันอย่างแน่นแฟ้น ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ คำกล่าว “พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง” ที่ประกาศอย่างยิ่งใหญ่ใน สดุดี 93:1; สดุดี 96:10; สดุดี 97:1; และสดุดี 99:1 เป็นคำกล่าวที่ส่งเสียงก้องไปทั่วพระธรรมสดุดี

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสวมด้วยพระเกียรติ ความยิ่งใหญ่ และพลังกำลัง (สดุดี 93:1; สดุดี 104:1) พระองค์ทรงปกคลุมด้วยเมฆและความมืดทึบ (สดุดี 97:2) แต่พระองค์ก็ทรงคลุมพระองค์เองด้วย “แสงสว่างดุจอาภรณ์” (สดุดี 104:2) คำอุปมานี้เป็นคำกล่าวที่ยกย่องอำนาจและความมั่งคั่งของกษัตริย์ และคำกล่าวนี้ได้รับคัดเลือกมาเพื่อแสดง

ถึงความยิ่งใหญ่อันเป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า ซึ่งเกินกว่าที่มนุษย์จะเข้าใจได้

อ่าน สดุดี 97 อะไรคือลักษณะของการครอบครองของพระเจ้า (สดุดี 97:2, 10) ขอบเขตในการครอบครองของพระองค์เป็นเช่นไร

กฎเกณฑ์ของพระเจ้าแสดงให้เห็นในงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ (สดุดี 96:5) ในความรอด (สดุดี 98:2) และในการพิพากษา (สดุดี 96:10) พระเจ้าทรงสถาปนาความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ไปทั่วโลก (สดุดี 47:6-9) อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรนิรันดร์ ไม่มีผู้ใดเทียบทานได้ในด้านฤทธานุภาพและความยิ่งใหญ่ (สดุดี 45:6; สดุดี 93:1, 2; สดุดี 103:19) การปกครองของพระเจ้าสถาปนาไว้บนความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรม และนำความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงมาสู่โลกที่ทรงสร้าง (สดุดี 98:3; สดุดี 99:4) การครอบครองของพระเจ้านำให้ผู้นมัสการทั้งบนสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นหนึ่งเดียวกันในการสรรเสริญพระเจ้า (สดุดี 103:20-22; สดุดี 148) เพลงสดุดีหลายบทให้ภาพถึงการที่มนุษย์ชาติทั้งปวงยอมรับการปกครองสูงสุดของพระเจ้า (สดุดี 96:10; สดุดี 97:1; สดุดี 99:1; สดุดี 145:11-13)

แต่มีใช้ทุกคนหรือแม้แต่ผู้ปกครองของโลกจะกระทำตาม อย่างน้อยก็ในตอนหนึ่ง การปกครองของพระเจ้าถูกท้าทายโดยคนอธรรมอยู่เสมอ คนเหล่านี้ปฏิเสธและเหยียดหยันพระเจ้าและกดขี่ประชากรของพระองค์ (สดุดี 14:1; สดุดี 74:3-22) แม้ผู้ประพันธ์สดุดีจะถูกท้าทาย

ด้วยความเจริญรุ่งเรืองของคนอธรรมบางคนและสับสนกับความมอดทนอดกลั้นของพระเจ้า เขาก็ยังวางใจในการปกครองสูงสุดของพระเจ้า และยังคงยึดมั่นในการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์ (สดุดี 68:21; สดุดี 73:17-20) ด้วยความเชื่อ ประชากรของพระเจ้าชื่นชมยินดีในการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าผ่านทางพันธกิจแห่งการไถ่ของพระคริสต์ และรอคอยอาณาจักรที่จะเสร็จสมบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง (มัทธิว 12:26-28; 1 โครินธ์ 15:20-28)

“บรรดาผู้รักพระยาห์เวห์เอ๋ย จงเกลียดชังความชั่ว” (สดุดี 97:10) เหตุใดความรักของเรที่มีต่อพระเจ้าจึงทำให้เราเกลียดชังความชั่ว แนวคิดทั้งสองนี้เกี่ยวข้องกันอย่างไร

วันอังคาร

พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา

God Is The Judge

อ่าน สดุดี 75 เหตุใดการโอ้อวดของคนชั่วจึงเปล่าประโยชน์ ในฐานะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบัญญัติด้วย (สดุดี 99:7) และเป็นผู้พิพากษา (สดุดี 98:9; สดุดี 97:2) คนอธรรมมักข่มขู่คำสั่งอันยุติธรรมที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในโลก แต่พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกนี้และทำให้กฎเกณฑ์แห่งความชั่วมาสู่จุดจบ (สดุดี 75:8-10; สดุดี 96:13)

สดุดี 75 บรรยายภาพการทำลายล้างคนชั่วหลายภาพ ภาพของจอกใบหนึ่งที่มีเหล้าองุ่น (สดุดี 75:8) สื่อถึงพระพิโรธอย่างรุนแรงของพระเจ้า (เยเรมีย์ 25:15; วิวรรณ์ 14:10) การตัดเขาของคนอธรรมแสดงถึงการสิ้นสุดของอำนาจและปกครอง ขณะที่บรรดาเขาของผู้ชอบธรรม

จะถูกยกขึ้น (สดุดี 75:10) พระเจ้าทรงเลือกเวลาที่เหมาะสม (สดุดี 75:2) หรือ “เวลาซึ่งได้กำหนดไว้” สำหรับการพิพากษาของพระองค์ เห็นได้ชัดว่า การพิพากษาอันสูงสุดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อกาลเวลาสิ้นสุดลง (สดุดี 96:13; 1 โครินธ์ 15:23-26)

พระเจ้าทรงสำรวจจิตใจผู้คน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพิพากษาของพระองค์ อ่าน สดุดี 14:2 ซึ่งชวนให้นึกถึง ปฐมกาล 6:5, 8 ทั้งสองข้อแสดงให้เห็นว่า การตรวจสอบชีวิตของผู้คนและการแสวงหาใครก็ตามที่พระองค์สามารถช่วยได้ ต้องมาก่อนการพิพากษาโลกของพระเจ้า บางครั้งการพิพากษานี้เรียกว่า “การพิพากษาใต้สวน” คือเมื่อพระเจ้าทรงปกป้องคนชอบธรรมและตัดสินชะตากรรมของคนอธรรม

การเช่นนี้เกิดขึ้นอย่างไร

ประการแรก พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วที่จะมาทำร้ายพวกเขา (สดุดี 97:10; สดุดี 146:9) และสวมมงกุฎแห่งความรอดให้กับคนที่ถ่อมใจ (สดุดี 149:4) ประการที่สอง คนอธรรมที่ไม่กลับใจใหม่จะถูกทำลายเป็นนิത്യ (สดุดี 97:3) บทเพลงสดุดีบางบทบรรยายถึงอาวุธของมนุษย์นั้นไร้ประโยชน์ในการต่อต้านการพิพากษาของพระเจ้า (สดุดี 76:3-6) พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการให้อภัยด้วยแม้ว่าพระองค์จะทรงลงโทษการทำผิดของผู้คนก็ตาม (สดุดี 99:8) ไม่เพียงแต่คนชั่วเท่านั้นที่จะต้องให้การต่อพระเจ้า แต่ประชากรของพระเจ้าก็ต้องให้การเช่นกัน (สดุดี 50:4; สดุดี 135:14)

พระธรรมสดุดีถ่ายทอดแนวคิดเดียวกันกับที่ปรากฏในข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ว่าการพิพากษาของพระเจ้าเริ่มต้นที่ประชากรของพระเจ้าก่อน และขยายไปทั่วโลก (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:36; 1 เปโตร 4:17)

ผู้ประพันธ์สดุดีร้องทูลพระเจ้าให้พิพากษาเขาโดยอาศัยความชอบธรรมของพระเจ้าเพื่อปกป้องเขา (สดุดี 7:8-11; สดุดี 139:23, 24)

พระธรรมสดุดีเรียกร้องให้เราชื่นชมยินดีในการรอดคอยการพิพากษาของพระเจ้า (สดุดี 67:4; สดุดี 96:10-13; สดุดี 98:4-9) การพิพากษาของพระเจ้าเป็นข่าวดีสำหรับผู้ที่ได้รับการคุ้มครองโดยพระโลหิตของพระคริสต์อย่างไร

วันพุธ

คำนึงถึงพันธสัญญาของพระองค์เสมอ

Ever Mindful of His Covenant

เมื่อกล่าวถึงเรื่องการพิพากษาของพระเจ้ายิ่งทำให้เกิดคำถามสำคัญ กล่าวคือ ประชากรของพระเจ้าจะมีสันติสุขในพระเจ้าและมั่นใจในความรอดในช่วงเวลาแห่งการพิพากษาได้อย่างไร อ่าน สดุดี 94:14; สดุดี 105:7-10; ดาเนียล 7:22

ประชากรของพระเจ้าจะปลอดภัยเพราะว่า พระเจ้าทรงตั้งที่ประทับของพระองค์ไว้ในศิโยน (สดุดี 76:1, 2) และทรงสถาปนาพันธสัญญานิรันดร์ของพระองค์กับพวกเขาตั้งทรัพย์สินสมบัติอันล้ำค่าของพระองค์ (สดุดี 94:14; สดุดี 105:8-10) พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงสัญญาว่าจะไม่ปฏิเสธผู้คนในพันธสัญญาของพระองค์ แต่พระองค์ยังทรงปฏิบัติพันธกิจอย่างเข้มแข็งเพื่อให้พวกเขาปลอดภัยในพระองค์ พระองค์ทรงอภิบาลาปของพวกเขา (สดุดี 103:3) พระองค์ทรงสั่งสอน อวยพร และเสริมกำลังประชากรของพระองค์ (สดุดี 25:8-11; สดุดี 29:11; สดุดี 105:24) การพิพากษาของเจ้ามีไว้เพื่อหันผู้คนไปสู่ความชอบธรรมและเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงหวังใยพวกเขา (สดุดี 94:8-15)

สดุดี 105 แสดงให้เห็นความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพันธสัญญาของพระองค์โดยรวมในประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งดีและไม่ดี พระเจ้าทรงสถิตอยู่ทีนั้น พระองค์ทรงนำโยเซฟไปยังอียิปต์ และทรงช่วยประชากรของพระองค์ รวมถึงประชาชาติต่าง ๆ ในแถบนั้นให้รอดพ้นจากการกันดารอาหารอย่างรุนแรงผ่านทางเขา (สดุดี 105:16-24) พระเจ้าทรงตั้งโมเสสให้นำประชากรของพระองค์ ออกจากการเป็นทาสในอียิปต์ ด้วยการให้โมเสสทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์แทนที่พวกเขา (สดุดี 105:25-38)

องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแผ่นดินแห่งพันธสัญญาแก่ประชากรของพระองค์ (สดุดี 105:11, 44) รวมทั้งประทานความคุ้มครองอย่างต่อเนื่อง (สดุดี 105:12-15) พระองค์ทรงเพิ่มจำนวนประชากรของพวกเขา (สดุดี 105:24) ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากนายจ้าง (สดุดี 105:37, 38) และทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นประจำวันแก่พวกเขา (สดุดี 105:39-41) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีอำนาจสูงสุดในการควบคุมทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับประชากรของพระองค์ นี่คือความจริงที่ผู้ประพันธ์สดุดีไม่ต้องการให้ประชากรของพระองค์ลืม

เมื่อพระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ ซึ่งเป็นมากกว่าการรับรู้หรือความทรงจำ เพราะพันธสัญญานั้นนำไปสู่การกระทำเสมอ (ปฐมกาล 8:1, 1 ซามูเอล 1:19; สดุดี 98:3; สดุดี 105:42-44) ในทำนองเดียวกัน เมื่อประชากรถูกเรียกให้ระลึกถึงการอัศจรรย์และการพิพากษาของพระเจ้า นั่นก็หมายความว่า ประชากรควรดำเนินชีวิตในลักษณะที่ทำให้เกียรติพระเจ้า

สิ่งที่พันธสัญญานี้ร้องเรียกชนชาติอิสราเอลในเบื้องต้นคือ การให้ยังคงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาด้วยการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า (สดุดี 78:5-7; สดุดี 105:45) ประชากรของพระเจ้ายังได้รับการร้องเรียกให้เป็นพยานถึงพระองค์ต่อประชาชาติอื่น ๆ ด้วย เพราะพระเจ้าปรารถนาให้ทุกประชาชาติได้เข้าร่วมกับอิสราเอลประชากรของพระองค์ (สดุดี 105:1, 2) ดังนั้นแล้ว โลกจึงเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยภายใต้พันธสัญญาแห่งการคุ้มครองของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และเมตตา (สดุดี 89:28-34)

เรามีความมั่นใจในพระเยซูอย่างไร ที่แสดงให้เห็นว่าพระสัญญาเหล่านี้ที่กระทำกับชนชาติอิสราเอลในอดีต ยังใช้ได้กับเราในปัจจุบัน (ดูใน กาลาเทีย 3:26-29)

วันพฤหัสบดี

พระโอวาทของพระองค์มั่นคงยิ่งนัก

Your Testimonies Are Very Sure

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ให้ข่าวสารอะไรที่สอดคล้องกัน สดุดี 19:7; สดุดี 93:5; สดุดี 119:165; สดุดี 1:2, 6; สดุดี 18:30; และ สดุดี 25:10

อำนาจสูงสุดของพระเจ้าในโลกนี้ในฐานะพระผู้สร้าง พระผู้ทรงเป็นกษัตริย์และผู้พิพากษาที่ยิ่งใหญ่สูงสุด ให้ความหมายเป็นนัยว่าคำพยานของพระองค์นั้นเชื่อถือได้ คำพยาน (ภาษาฮีบรูคือ 'edut' แปลว่า "กฤษฎีกา" "กฎหมาย") หมายถึงร่างกฎหมายและคำสั่งสอนที่ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ปกครองชีวิตฝ่ายศาสนาและสังคมของประชากรของพระองค์ (อพยพ 32:15) กฎหมายและคำสั่งสอนเหล่านี้ "มั่นคงยิ่งนัก" (สดุดี

93:5) สะท้อนพระบัลลังก์ของพระเจ้าที่มั่นคงและถาวร และโลกที่พระเจ้าทรงสร้างและค้ำจุน (สดุดี 93:1, 2) คำภาษาฮีบรูแปลว่า “มั่นคง” (คำว่า อาเมน ในภาษาอังกฤษมีรากศัพท์มาจากคำนี้) สื่อถึงแนวคิดความน่าเชื่อถือ ความสัตย์ซื่อ และความมั่นคง (2 ซามูเอล 7:16; 1 พงศาวดาร 17:23) พระบัญญัติของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลงและทำลายไม่ได้

พระเจ้าทรงรับรองพระสัญญาและพระบัญชาของพระองค์ ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าทรงรับประกันคุณลักษณะของกฎของพระองค์ที่ไม่เปลี่ยนแปลง และเรียกร้องให้ประชากรของพระองค์ตอบสนองด้วยความไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า

ในขณะเดียวกัน การขาดความยุติธรรมในโลกนี้อธิบายในภาษาเชิงกวีว่า เป็นการสั่นไหวของรากฐานของโลก (สดุดี 18:7; อีซายห์ 24:18-21) กฎของพระเจ้าสอนผู้คนถึงวิถีแห่งชีวิตอันชอบธรรมที่สามารถทนต่อการพิพากษาของพระเจ้าได้ ดังนั้นผู้ชอบธรรมจะไม่สั่นไหว เพราะพวกเขาหยั่งรากอย่างมั่นคงในกฎของพระเจ้า ซึ่งให้ความมั่นคงและความปลอดภัย และจิตใจของพวกเขาที่มั่นคง (คำว่า ‘kun’ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “มั่นคง” “ปลอดภัย” ด้วย) ในองค์พระผู้เป็นเจ้า (สดุดี 112:1, 6, 7) ไม่มีสิ่งใดจะทำให้ผู้ที่รักษากฎของพระเจ้าสะดุดได้ (สดุดี 119:165) ซึ่งแสดงถึงการปกป้องและการชี้นำของพระเจ้าในชีวิต (สดุดี 1:2, 3, 6)

พระคำของพระเจ้าเปรียบเสมือนตะเกียงแก่เท้าของผู้ประพันธ์ สดุดี ดังนั้นแล้ว ตะเกียงนั้นจะปกป้องเขาจากบ่วงที่ซ่อนเร้นของศัตรู (สดุดี 119:105, 110) ผู้ที่รักษารบบัญญัติของพระเจ้าจะชื่นชมยินดีใน

ความสมบูรณ์พูนสุข (สดุดี 119:165) แน่หนอนว่าสันติสุขนั้นไม่ได้เป็นผลมาจากการที่ไม่มีการทดลองเข้ามาเลย (สดุดี 119:161) แต่มาจากการอาศัยอยู่ในที่ประทับของพระเจ้าและมีความสัมพันธ์อันดีงามกับพระองค์

การรักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำพยานของพระเจ้า ช่วยคุณในชีวิตของคุณอย่างไร ในทางกลับกัน คุณได้รับความเดือดร้อนอะไรบ้างจากการละเมิดกฎเหล่านั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่าน สดุดี 86: 5, 15; หนังสือ เคล็ดลับแห่ง

ความสุข ของนางเอลเลน จี. ไวท์. เรื่อง “ความรักของพระเจ้าต่อมนุษย์” หน้า 9-8 ความจริงที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นความรักช่วยให้เราเข้าใจคำอธิบายพระเจ้าและการกระทำของพระองค์ในสดุดีมากขึ้นอย่างไร

การศึกษาในสัปดาห์นี้เน้นไปที่คำอธิบายพระลักษณะของพระเจ้าและพันธกิจของพระองค์ ซึ่งสถาปนาโลกและทำให้โลกนี้มั่นคงและปลอดภัย ผู้ประพันธ์สดุดีวิงวอนต่อพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้สร้าง กษัตริย์ ผู้พิพากษา พระผู้ช่วยให้รอดตามพันธสัญญา และพระผู้ทรงประทานพระบัญญัติ บทบาทในโลกที่พระเจ้าทรงครอบครองนั้นสะท้อนให้เห็นในพระนามและตำแหน่งอื่น ๆ ของพระเจ้าเพิ่มเติม รวมถึงผู้เลี้ยงแกะ (สดุดี 23:1; สดุดี 80:1) ศิลาแห่งความรอด (สดุดี 95:1) และพระบิดา (สดุดี 68:5; สดุดี 89:26) เรามั่นใจและปลอดภัยได้ในโลกนี้ แม้จะอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายและความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ เพราะพระ

เจ้าทรงมีอำนาจสูงสุดและสัตย์ซื่อในการกระทำและคำตรัสทั้งปวงของพระองค์ และนี่ก็เป็นวิธีต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองในพระธรรมสดุดี

ขณะที่เราศึกษาพระธรรมสดุดีต่อไป สิ่งสำคัญคือ ต้องจำไว้ว่าให้เราอ่านพระธรรมสดุดีโดยคำนึงถึงพระลักษณะแห่งความรักและพระคุณของพระเจ้าและแผนการของพระองค์ที่จะช่วยกอบกู้และฟื้นฟูโลกนี้ “ยิ่งเราศึกษาพระลักษณะของพระเจ้าโดยคำนึงถึงทางเขนมากเท่าไร เราก็จะยิ่งเห็นพระเมตตา ความอ่อนโยน และการให้อภัย ผสมผสานกับความเที่ยงตรงและความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น และเราก็จะยิ่งมองเห็นหลักฐานแห่งความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดมากมายนับไม่ถ้วน และความเห็นอกเห็นใจที่มารดาปรารถนาต่อบุตรที่เอาแต่ใจของเธอได้ชัดเจน” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 15) ในพระธรรมสดุดี แม้ว่าประชากรจะต้องเผชิญกับการพิพากษาของพระเจ้าเนื่องจากการกบฏของพวกเขา พวกเขาก็กังวลต่อพระเจ้า เพราะพวกเขารู้ว่าพระพิโรธของเจ้านั้นเป็นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่พระเมตตาของพระองค์นั้นดำรงเป็นนิรันดร์ (สดุดี 103:8)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เหตุใดการเข้าใจเกี่ยวกับความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยเราให้เข้าใจว่า ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงปกครองและมีอำนาจสูงสุด แต่โลกของเราก็ยังมีความวุ่นวายและความทุกข์ทรมานอยู่มากมาย
2. การเชื่อในพระเจ้าว่า พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างช่วยให้เข้าใจตัวเราเองและมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ของเรากับสิ่งทรงสร้างอื่น ๆ อย่างไร หากผู้คนหลงไปจากความจริงจะเกิดอะไรขึ้น
3. มีอะไรผิดปกติกักรูปเคารพของชนชาติต่าง ๆ ในยุคสมัยพระคัมภีร์ (สดุดี 115:4-8) เหตุใดรูปเคารพเหล่านี้จึงเป็นอันตรายต่อการดำเนินชีวิตของเรากับพระเจ้า
4. ประชากรของพระเจ้าควรดำเนินชีวิตอย่างไรเมื่อรู้ว่าการพิพากษาของพระองค์เริ่มต้นที่ประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงพิพากษาประชากรของพระองค์อย่างไร และเพื่อจุดประสงค์อะไร

บทที่ 4

พระยาห์เวห์ทรงสดับและทรงช่วยกู้

The Lord Hears and Delivers

วันที่ 20 – 26 มกราคม 2024

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 139:1-18; สดุดี 121; สดุดี 17:8; มัทธีว 23:37; 1 โครินธ์ 10:1-4; ฮีบรู 4:15, 16

ข้อควรจำ

“เมื่อคนชอบธรรมร้องทูล พระยาห์เวห์ทรงสดับ และทรงช่วยกู้เขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้น”

(สดุดี 34:17)

พระธรรมสดุดีเน้นย้ำถึงความจริงครั้งแล้วครั้งเล่าว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุดเป็นพระผู้ทรงสร้างและค้ำจุนจักรวาล และพระองค์ยังทรงแสดงตนในฐานะพระเจ้าส่วนตัวของเราอีกด้วย คือพระผู้ทรงริเริ่มและค้ำจุนความสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์

พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ชิดประชากรและสิ่งทรงสร้างของพระองค์ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก (สดุดี 73:23, 25) แม้ว่าพระองค์ “ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์” (สดุดี 103:19) และ “ทรงเมฆเป็นพาหนะ” (สดุดี 68:4) แต่พระองค์ก็ยัง “สถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ คือทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ด้วยใจจริง” (สดุดี 145:18) พระธรรมสดุดียึดมั่นในความจริงอย่างแน่วแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็น

พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงกระทำการแทนผู้ที่ร้องทูลพระองค์ (สดุดี 55:16-22) พระธรรมสดุดีให้ความหมายอย่างชัดเจน เพราะได้รับการดลใจจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และทรงได้ยินและตอบคำอธิษฐาน

เราควรจำไว้ว่า การตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อการที่พระเจ้าสถิตอยู่ใกล้เราประกอบด้วย ชีวิตที่มีความเชื่อในพระองค์และเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงยอมรับสิ่งใดนอกจากความเชื่อและการเชื่อฟังเช่นนี้ ดังที่ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลได้เปิดเผยให้เราเห็นแล้ว

วันอาทิตย์

โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ได้ถูกซ่อนไว้จากพระองค์

My Frame Was Not Hidden From You

อ่าน สดุดี 139:1-18 ข้อความนี้พรรณนาถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า (สดุดี 139:1-6) การสถิตอยู่ (สดุดี 139:7-12) และความดีงามของพระองค์ (สดุดี 139:13-18) อย่างไรก็ตาม ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าบอกเกี่ยวกับพระสัญญาของพระองค์อย่างไร

คุณเคยประสงค์ที่จะช่วยเหลือใครสักคนแต่ไม่มีหนทางหรือไม่ ในทำนองเดียวกัน บางคนก็พยายามช่วยคุณ แต่ไม่เข้าใจความต้องการของคุณ แม้แต่ผู้ที่รักเราและมีเจตนาดีที่สุดต่อเรา แต่พระเจ้ามิได้ทรงเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงรอบรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเราและสถานการณ์ของเรา และทรงมีวิธีที่จะช่วยเราด้วย ดังนั้น พระสัญญาของพระองค์ที่จะช่วยเหลือและปลดปล่อยจึงไม่ใช่การพูดซ้ำซากตื่น ๆ แต่เป็นคำรับประกันที่หนักแน่น

พระเจ้าทรงรอบรู้เกี่ยวกับผู้ประพันธ์สวดได้อย่างยิ่งและพิเศษมาก จนแม้แต่ครรรภ์มารดาก็มีอาจซ่อนเขาจากพระเจ้าได้ (สดุดี 139:13, 15) พระเจ้าทรงรอบรู้ในเรื่องของเวลา (สดุดี 139:2) ตัวตนภายใน (สดุดี 139:2, 4) และตำแหน่งที่อยู่ (สดุดี 139:3) กล่าวคือ การดำรงอยู่ทั้งหมดของผู้ประพันธ์สวด การที่พระเจ้าทรงรอบรู้เช่นนี้อัจฉรย์นั้นเป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและทรงมีความใกล้ชิดกับประชากรของพระองค์ ซึ่งเห็นได้ชัดจากความห่วงใยที่พระองค์ทรงมีให้แก่พวกเขา

ความจริงอันอัศจรรย์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงรู้จักเราอย่างใกล้ชิดนี้ ไม่ควรทำให้เราต้องหวาดกลัว แต่ควรนำเราให้เข้าสู่อ้อมแขนของพระเยซูและสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จเพื่อเราที่ไม่กางเขน เพราะว่าโดยความเชื่อในพระเยซู เราจึงได้รับความชอบธรรมของพระองค์คือ “ความชอบธรรมของพระเจ้า” (โรม 3:5, 21)

การพรรณนาถึงพระเจ้าว่า ทรงเอื้อมไปไกลถึง “แดนคนตาย” (sheol หรือ “หลุมศพ”) และ “ความมืด” (สดุดี 139:8, 11, 12) เป็นการเน้นถึงการสถิตอยู่ของพระองค์ การสถิตอยู่ของพระองค์ยังพรรณนาได้ด้วยคำกล่าวที่ว่า “บินไปไกลถึงที่ตะวันออก” เพื่อไปให้ถึง “สุดขอบทะเลตะวันตก” (สดุดี 139:9) สิ่งที่มีการพรรณนาภาพเหล่านี้สื่อคือ ความจริงที่ว่า ไม่มีสถานที่ใดในจักรวาลที่พระเจ้าจะเอื้อมไปไม่ถึงเรา แม้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล ดังที่บางคนเชื่อกัน แต่พระองค์ก็ทรงอยู่ใกล้กับทุกสิ่ง ซึ่งไม่เพียงแต่ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมา แต่ยังทรงค้ำจุนมันอีกด้วย (ดูใน ฮีบรู 1:3)

พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเรา พระองค์จึงทรงสามารถช่วยเหลือเราและฟื้นฟูเราได้ การที่ผู้ประพันธ์สดุดีสำนึกในความยิ่งใหญ่ของพระองค์เช่นนี้ เขาจึงระเบิดออกมาด้วยการสรรเสริญและวางใจในพระองค์ เขายินดีให้พระเจ้าตรวจสอบอย่างละเอียด ถือว่าเป็นหนทางที่จะจัดสิ่งใดก็ตามที่เป็นปัญหาในความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพระเจ้าออกไปจากชีวิต

บางคนอาจพบว่า การที่พระเจ้าทรงรอบรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขา แม้กระทั่งความลับอันมืดมิด เป็นความคิดที่ค่อนข้างหน้ากลัว เหตุใดชาวประเสริฐจึงเป็นความหวังเดียวของเรา

วันจันทร์

มั่นใจในการดูแลของพระเจ้า

Assurance of God's Care

อ่าน สดุดี 40:1-3; สดุดี 50:15; สดุดี 55:22; และสดุดี 121
พระเจ้าทรงมีส่วนในกิจวัตรประจำวันของเราอย่างไร

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองในพระคัมภีร์ว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ซึ่งทรงกระทำการแทนผู้ที่ร้องทูลพระองค์ สำหรับผู้ประพันธ์สดุดีแล้ว “ข้าพเจ้าตั้งพระยาห์เวห์ไว้ตรงหน้าเสมอ” (สดุดี 16:8) ดังนั้น เขาจึงวางใจในพระเจ้าและร้องทูลพระองค์ (สดุดี 7:1; สดุดี 9:10) พระเจ้าจะทรงฟังเขา แม้เมื่อเขาร้องจาก “ที่ลึก” (สดุดี 130:1, 2) สื่อให้เห็นว่า ไม่มีสถานการณ์ใดในชีวิตที่จะหลีกเลี่ยงจากการปกครองอันสูงสุดของพระเจ้าได้ ดังนั้น เสียงร้องของผู้ประพันธ์สดุดีจึงไม่เคยไร้ความหวัง

ขณะเดียวกัน สดุดี 121 ประกาศถึงอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างใน ชีวิตของแต่ละคนที่สัตย์ซื่อ อำนาจนี้รวมถึง

- (1) “พระองค์จะไม่ทรงให้เท้าของท่านสะดุดล้ม” (สดุดี 121:3) ภาพ ของ “เท้า” มักสื่อถึงการเดินทางในชีวิตของคนคนหนึ่ง (สดุดี 66:9; สดุดี 119:105; สุภาษิต 3:23) คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “สะดุดล้ม” บรรยายถึงความปลอดภัยที่พระเจ้าประทานแก่โลก นี้ (สดุดี 93:1) และแก่ศิโยน (สดุดี 125:1)
- (2) ภาพลักษณ์ของพระเจ้าในฐานะผู้ดูแลชนชาติอิสราเอล การ พรรณนาภาพที่พระองค์ไม่ทรงง่วงนอนหรือหลับไหล เน้นย้ำถึง ความตื่นตัวและพร้อมที่จะกระทำการแทนบุตรธิดาของพระองค์ อยู่เสมอ (สดุดี 121:3, 4)
- (3) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็น “ร่มเงา” (สดุดี 121:5, 6) เป็นการ เรียกให้ระลึกถึงเสามาฆในสมัยอพยพ (อพยพ 13:21, 22) ใน ทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงจัดเตรียมที่พิทักษ์ทางกายและฝ่าย จิตวิญญาณแก่ประชากรของพระองค์
- (4) พระเจ้าทรงประทับเบื้องขวาของพวกเขา (สดุดี 121:5) โดยทั่วไปแล้วขวามือหมายถึง มือข้างที่แข็งแกร่งกว่า ข้างที่ มักจะกระทำการต่าง ๆ (สดุดี 74:11; สดุดี 89:13) ข้อนี้สื่อถึง ความใกล้ชิดและความโปรดปรานของพระเจ้า (สดุดี 16:8; สดุดี 109:31; สดุดี 110:5)

(5) สดุดี 121:6-8 ยืนยันชัดเจนถึงการคุ้มครองของพระเจ้าเหนือประชากรของพระองค์ พระเจ้าจะทรงปกป้องบุตรธิดาของพระองค์จากความชั่วร้าย ไม่ว่าจะเป็น “ดวงอาทิตย์” หรือ “ดวงจันทร์” ก็มีอาจโจมตีพวกเขาได้ พระเจ้าจะทรงอารักขา “การเข้าออกของ” พวกเขา บทกวีนี้เน้นย้ำถึงความเอาใจใส่ที่ครอบคลุมทุกสิ่งและไม่หยุดหย่อนของพระเจ้า

ผู้ประพันธ์สดุดีวางใจในความรักและเอาใจใส่ของพระเจ้าแน่นอนว่า เราก็คควรทำเช่นเดียวกัน

มีวิธีใดบ้างที่คุณจะสัมผัสกับการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าได้มากยิ่งขึ้น คุณจะร่วมมือให้มากขึ้นได้อย่างไร เพื่อเปิดทางให้พระองค์ทำงานภายในคุณและเพื่อคุณ

วันอังคาร

พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยในความทุกข์ยาก

The Lord Is a Refuge in Adversity

อ่าน สดุดี 17:7-9; สดุดี 31:1-3 และสดุดี 91:2-7 ผู้ประพันธ์สดุดีทำอะไรเมื่อตกอยู่ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบาก

ผู้ประพันธ์สดุดีเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย และหันกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัยในความทุกข์ยากทั้งปวง เพราะความไว้วางใจ ซึ่งคือการเจตนาเลือกที่จะยอมรับความเป็นพระเจ้าเหนือชีวิตของเราในทุกสถานการณ์ หากความไว้วางใจไม่ใช่มีไว้สำหรับยามยากลำบากแล้ว ก็ไม่มีค่าสำหรับยามไหนเลย

ผู้ประพันธ์สดุดีเป็นคำพยานว่า “ข้าพเจ้าจะทูลพระยาห์เวห์ว่า ‘ที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ’ ” (สดุดี 91:2) เกิดจากประสบการณ์ในอดีตของเขากับพระเจ้า และบัดนี้ทำหน้าที่เสริมกำลังความเชื่อของเขาสำหรับอนาคต ผู้ประพันธ์สดุดีเรียกพระเจ้าว่าองค์ผู้สูงสุดและพระผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (สดุดี 91:1, 2) โดยระลึกถึงความยิ่งใหญ่อันล้ำเลิศของพระเจ้าของเขา

ผู้ประพันธ์สดุดียังกล่าวถึงความปลอดภัยที่เราจะพบได้ในพระเจ้า “ที่กำบัง” (หรือ “ที่ซ่อน”) “ร่มเงา” (สดุดี 91:1) “ที่ลี้ภัย” “ป้อมปราการ” (สดุดี 91:2) “ปีก” “เป็นโล่” “เป็นตั่ง” (สดุดี 91:4) และ “ที่พิทักษ์” (สดุดี 91:9) ภาพเหล่านี้แสดงถึงที่หลบภัยในวัฒนธรรมของผู้ประพันธ์สดุดี เราจำเป็นต้องนึกถึงความร้อนที่แผดเผาของดวงอาทิตย์ในซีกนั้นของโลกเพื่อเห็นคุณค่าของร่มเงา หรือนึกถึงช่วงเวลาของสงครามในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เพื่อเห็นคุณค่าของความปลอดภัยที่รับจากโล่กำบังหรือป้อมปราการ

อ่าน สดุดี 17:8 และมัทธิว 23:37 ภาพอะไรที่พรรณนาให้เห็นในข้อนี้ และแสดงให้เห็นอะไร

คำอุปมาที่แสดงความใกล้ชิดที่สุดประการหนึ่งคือ การที่กล่าวถึง “ใต้ร่มปีกของพระองค์” (สดุดี 17:8; สดุดี 57:1; สดุดี 63:7) คำอุปมานี้ก่อให้เกิดความรู้สึกสบายใจและความมั่นใจ โดยสื่อถึงการปกป้องของแม่มก องค์พระผู้เป็นเจ้าเปรียบได้กับนกอินทรีที่ปกป้องลูกน้อยของมันด้วยปีก (อพยพ 19:4; เฉลยธรรมบัญญัติ 32:11) และแม่ไก่ที่รวบรวมลูกไก่ไว้ใต้ปีกของมัน (มัทธิว 23:37)

แต่เราจะจัดการกับช่วงเวลาที่ยกยอพิบัติถ้าโถมเข้ามาและดูเหมือนว่าจะไม่เห็นการปกป้องจากพระเจ้าได้อย่างไร เหตุใดความบอบช้ำทางจิตใจเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่นั่นกับเรา

วันพุธ

ผู้ทรงพิทักษ์และปลดปล่อย

Defender and Deliverer

อ่าน 1 โครินธ์ 10:1-4 เปาโลอธิบายเรื่องราวในอพยพอย่างไร เปาโลพยายามจะสอนบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณอะไรแก่เรา

อ่าน สดุดี 114 พระคัมภีร์บทนี้อธิบายการที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือชนชาติอิสราเอลจากอียิปต์ในรูปแบบทวิอย่างใด

สดุดี 114 ช่างเป็นบทกวีที่พรรณนาถึงการที่พระเจ้าทรงช่วยกู้บุตรธิดาจากการเป็นทาสในอียิปต์ได้อย่างน่าอัศจรรย์ พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมตลอดทั้งเล่ม และแม้แต่ในพระคัมภีร์ใหม่ การช่วยกู้จากอียิปต์ได้รับการมองว่าเป็นสัญลักษณ์ของฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการช่วยประชากรของพระองค์ เปาโลก็อธิบายในพระธรรมโครีนธ์ให้เห็นภาพเช่นนั้นเช่นกัน โดยมองเรื่องราวทั้งหมดให้อยู่ในรูปคำอุปมาคือสัญลักษณ์ของความรอดในพระเยซูคริสต์

สดุดี 114 ยังพรรณนาถึงการช่วยกู้ของพระเจ้าผ่านทางอำนาจการปกครองสูงสุดของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างเหนือพลังแห่งธรรมชาติ ซึ่งคือวิธีที่พระองค์ทรงช่วยประชากรของพระองค์ในเรื่องราวของอพยพ ทะเล แม่น้ำจอร์แดน ภูเขาและเนินเขาในบทกวีต่างเป็น

ตัวแทนของพลังในธรรมชาติและของมนุษย์ที่ต่อต้านชาวอิสราเอล ระหว่างการเดินทางไปสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:44; โยชูวา 3:14-17) ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ทรงปกครองเหนือสิ่งเหล่านี้ ทั้งปวง

อันที่จริงแล้ว เส้นทางสู่กรุงเยรูซาเล็มบนสวรรค์นั้นเต็มไปด้วยภัยอันตรายสำหรับบุตรธิดาทั้งหลายของพระเจ้าในทุกยุคทุกสมัยและทุกหนทุกแห่ง พระธรรมสดุดีหนุนน้ำใจเขาทั้งหลายให้มองข้ามเหนือเนินเขาและมองไปยังพระผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก (สดุดี 121:1)

พระเยซูทรงทำให้พายุในทะเลสงบเป็นการจับให้เห็นภาพของ สดุดี 114 ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการประกาศของพระองค์ว่า ไม่มีอะไรที่คริสตจักรจะต้องกลัวเพราะพระองค์ทรงมีชัยเหนือโลกแล้ว (มัทธิว 8:23-27; ยอห์น 16:33)

พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ควรเป็นแรงบันดาลใจให้โลกทั้งใบให้ “สั่น” ด้วยการประทับอยู่ของพระองค์ (สดุดี 114:7) การสั่นนั้นควรเป็นที่เข้าใจว่า เป็นการยอมรับด้วยการนมัสการมากกว่าการสั่นกลัว (สดุดี 96:9; สดุดี 99:1) เมื่อมีพระเจ้าอยู่เคียงข้างแล้ว ผู้เชื่อก็ไม่มีอะไรที่จะต้องกลัว

อันตรายฝ่ายจิตวิญญาณอะไรบางอย่างที่เราซึ่งเป็นผู้เชื่อต้องเผชิญ และเราเรียนรู้ที่จะพึ่งพาฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการปกป้องเราจากการยอมจำนนต่ออันตรายเหล่านี้ได้อย่างไร

อ่าน สดุดี 3:4; สดุดี 14:7; สดุดี 20:1-3; สดุดี 27:5; สดุดี 36:8; สดุดี 61:4; และสดุดี 68:5, 35 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ความช่วยเหลือมาจากไหน

แนวคิดเรื่องทีลีย์ฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายกาย รวมถึงการให้ความช่วยเหลือปรากฏให้เห็นได้ชัดในบริบทของสถานนมัสการ สถานนมัสการเป็นสถานที่แห่งความช่วยเหลือ ความปลอดภัย และความรอด สถานนมัสการจัดเตรียมที่พักพิงแก่ผู้เดือดร้อน พระเจ้าทรงคุ้มครองเด็กกำพร้าและหญิงหม้าย และประทานกำลังแก่ประชากรของพระองค์ที่สถานนมัสการ เมื่อ “พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนนครแห่งความงามพร้อมสรรพ” (สดุดี 50:2) การพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าจะประกาศออกไป และพระพรของพระองค์ก็จะกระจายออกไป (สดุดี 84:4; สดุดี 128:5; สดุดี 134:3)

ทีลีย์ในสถานนมัสการให้ความปลอดภัยได้เหนือกว่าสถานที่อื่นใดในโลก เพราะพระเจ้าพระองค์เองทรงสถิตอยู่ในสถานนมัสการ การสถิตอยู่ของพระเจ้าทำให้พระวิหารไม่เพียงแต่เป็นอาคารที่มั่นคงเท่านั้น แต่ยังให้ความปลอดภัยอีกด้วย ในทำนองเดียวกัน เนื่องจากศิโยนซึ่งเป็นภูเขาที่พระเจ้าประทับอยู่ จึงเหนือกว่าภูเขาอื่น ๆ แม้ตัวภูเขาศิโยนเองจะไม่ได้เป็นเนินเขาที่ใหญ่โตโอ้อ่า (สดุดี 68:15, 16; อีซยาห์ 2:2)

“เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง

ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึง พระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ” (ฮีบรู 4:15-16) พระคัมภีร์ข้อนี้สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้เกี่ยวกับ สถานนมัสการในทางใดบ้าง

ความศักดิ์สิทธิ์แห่งสถานนมัสการของพระเจ้าดลใจให้ ผู้ประพันธ์สดุดียอมรับว่า ทุกคนมีบาปและไม่สมควรได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าเลย และเขาประกาศว่า การช่วยให้รอดนั้นขึ้นอยู่กับ ความสัตย์ซื่อและพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น (สดุดี 143:2, 9-12) ไม่มี สิ่งใดในตัวเราเลยที่ทำให้เราดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า มีเพียง ความสัมพันธ์ที่เรามีอย่างถูกต้องกับพระเจ้า ผ่านทางการกลับใจใหม่ และยอมรับพระคุณและการให้อภัยของพระองค์เท่านั้นที่พวกเขาจะ สามารถวิงวอนขอความมั่นใจในการช่วยให้รอดจากพระเจ้าได้ พิธีใน สถานนมัสการเป็นตัวแทนของความรอดที่พบได้ในพระเยซู

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่านหนังสือ *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ* ของนาง เอลเลน จี. ไวท์. เรื่อง “คำคืนแห่งการต่อสู้” หน้า 195-203 เราเรียนรู้ อะไรได้บ้างจากประสบการณ์ของยาโคบที่เกี่ยวกับพลังแห่งการ อธิษฐานอย่างไม่ลดละและการไว้วางใจในพระเจ้าอย่างปราศจากข้อ สงสัย

พระธรรมสดุดีเสริมสร้างความเชื่อในพระเจ้าแก่เรา พระผู้ทรง เป็นที่ลี้ภัยที่ไม่เคยทำให้เราต้องผิดหวัง ทรงเป็นที่ลี้ภัยแก่ผู้ที่มอบชีวิต

ของตนไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ “พระเจ้าจะทรงกระทำ
สิ่งยิ่งใหญ่แก่ผู้ที่วางใจในพระองค์ สาเหตุที่คนที่อ้างตนว่าเป็นของ
พระองค์แต่ไม่มีกำลังมากกว่าที่เป็นอยู่ เพราะพวกเขาเชื่อมั่นใน
สติปัญญาของตนเป็นอย่างมาก และไม่เปิดโอกาสให้องค์พระผู้เป็นเจ้า
เปิดเผยฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อพวกเขา พระองค์จะทรงช่วยบุตร
ธิดาที่เชื่อในพระองค์ในทุก ๆ เหตุฉุกเฉิน ถ้าพวกเขาจะวางใจใน
พระองค์และเชื่อฟังพระองค์อย่างซื่อสัตย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชน
กับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 493)

กระนั้น พระธรรมสดุดีบางบทก็อาจทำทนายอย่างยิ่ง เพราะสิ่งที่
สัญญาไว้กับสถานการณ์ในปัจจุบันของเราไม่เข้ากัน ในเวลาเช่นนี้ เรา
เพียงต้องเรียนรู้ที่จะวางใจในความดีงามของพระเจ้า ซึ่งสำแดงอย่าง
ลึกซึ้งที่สุดบนกางเขน

นอกจากนี้ บางครั้งพระธรรมสดุดีบางบทก็อาจถูกใช้เพื่อให้
ความหวังเทียมเท็จได้ ตัวอย่างเช่น การตอบสนองของพระเยซูต่อการ
ใช้สดุดี 91:11, 12 ในทางที่ผิดของซาตาน แสดงให้เห็นว่าการวางใจใน
พระเจ้าต้องไม่สับสนกับการทดลองพระเจ้า (*มัทธิว 4:5-7*) หรือขอให้
พระเจ้ากระทำบางสิ่งที่ขัดกับพระประสงค์ของพระองค์อย่างอวดดี

“ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคริสตจักรของพระคริสต์หรือคริส
เตียนแต่ละคน ไม่ได้เกิดขึ้นโดยอาศัยพรสวรรค์หรือการศึกษา ความมั่ง
คั่งหรือเป็นที่เชิดชูของมนุษย์ แต่ชัยชนะนั้นจะได้มาจากการติดต่อกับ
พระเจ้าเป็นการส่วนตัว เกิดขึ้นเมื่อความเชื่อที่จริงใจและเข้มข้นฉวย
พลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไว้” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระ
วจนะ*, หน้า 203)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อภิปรายคำตอบของคำถามข้อสุดท้ายในวันนพฤษหส์บดี ที่เกี่ยวกับการวางใจในพระเจ้าท่ามกลางความยากลำบาก และเมื่อสิ่งต่าง ๆ ดูเหมือนจะผิดพลาด เราเข้าใจมุมมอง เช่นนี้ได้อย่างไร และจะเกิดขึ้นได้อย่างไร แม้จะมีพระสัญญา อย่างอัศจรรย์ในพระธรรมสดุดีเกี่ยวกับการคุ้มครองของพระเจ้าก็ตาม ให้ลองคิดเช่นนี้ด้วยว่า ผู้ประพันธ์สดุดีที่เขียนเกี่ยวกับพระสัญญาเหล่านี้ ก็ต้องทนทุกข์กับความยากลำบากด้วยมิใช่หรือ
2. เราจะพัฒนาความไว้วางใจอย่างไรปราศจากความสงสัยในพระเจ้าในทุกสถานการณ์ได้อย่างไร (ตัวอย่างเช่น สดุดี 91:14; สดุดี 143:8, 10; สดุดี 145:18-20) อะไรเป็นเหตุที่จะทำให้เราสูญเสียความมั่นใจ เหตุใดการวางใจในพระเจ้าในช่วงเวลาที่ดีจึงสำคัญสำหรับการเรียนรู้ที่จะวางใจในพระองค์ ในช่วงเวลาที่เลวร้ายด้วย

บทที่ 5

ร้องเพลงของพระยาห์เวห์ในแผ่นดินต่างด้าว

Singing the Lord's Song in a Strange Land

วันที่ 27 มกราคม – 2 กุมภาพันธ์ 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 79:5-13; สดุดี 88:3-12; สดุดี 69:1-3; สดุดี 22:1; สดุดี 77; สดุดี 73:1-20; 1 ปโตร 1:17

ข้อควรจำ

“เราจะร้องเพลงของพระยาห์เวห์ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างด้าว”

(สดุดี 137:4)

เราไม่จำเป็นต้องเจาะลึกลงในพระธรรมสดุดีเพื่อค้นว่าพระธรรมสดุดีประพันธ์ขึ้นในโลกที่ไม่สมบูรณ์ โลกแห่งบาป ความชั่วร้าย ความทุกข์ทรมาน และความตาย การทรงสร้างอย่างมั่นคงซึ่งดำเนินการโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด และกฎอันชอบธรรมของพระองค์ถูกความชั่วร้ายคุกคามอยู่ตลอดเวลา ขณะที่บาปทำให้โลกเสียหายมากขึ้นเรื่อย ๆ แผ่นดินโลกจึงกลายเป็น “แผ่นดินต่างด้าว” สำหรับประชากรของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้น ความจริงนี้สร้างปัญหาให้กับผู้ประพันธ์สดุดี คือ เราจะใช้ชีวิตด้วยความเชื่ออย่างไรในแผ่นดินต่างด้าว

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า ผู้ประพันธ์สวดดีย์ยอมรับการปกครองและอำนาจสูงสุดของพระเจ้า รวมถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์ด้วย พวกเขารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยนิรันดร์และไม่เคยทำให้ต้องผิดหวัง และทรงช่วยเหลือในยามยากลำบาก ด้วยเหตุผลเช่นนี้ ผู้ประพันธ์สวดดีย์บางครั้งก็สับสน (จะมีใครบ้างที่จะไม่สับสน) เนื่องจากการที่ดูเหมือนว่าพระเจ้ามิได้ทรงอยู่ที่นั่น และความชั่วร้ายที่เจริญรุ่งเรืองต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงแสนดีและปกครองสูงสุด ลักษณะที่ขัดแย้งกันของพระธรรมสวดดีย์ที่แสดงออกในคำอธิษฐานนั้น แสดงให้เห็นในการตอบสนองของผู้ประพันธ์สวดดีย์ต่อความเจ็บงั้นของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้ประพันธ์สวดดีย์ตอบสนองต่อการรับรู้ที่พระเจ้ามิได้ทรงอยู่ด้วย เช่นเดียวกับการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

วันอาทิตย์

วันแห่งความชั่วร้าย

The Days of Evil

อ่าน สดุดี 74:18-22 และสดุดี 79:5-13 เกิดอะไรขึ้นในข้อเหล่านี้

ผู้ประพันธ์สวดดีย์พยายามเข้าใจความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ระหว่างพระเจ้ายกกับอำนาจชั่ว และเขาชี้ให้เห็นถึงความอดทนอดกลั้นที่ไม่อาจหยั่งรู้ของพระเจ้า รวมถึงพระปัญญาและฤทธิ์อำนาจอันไม่มีขอบเขตของพระองค์

ปัญหาความชั่วร้ายในพระธรรมสวดดีย์เป็นเรื่องหลักการทางศาสนศาสตร์ ซึ่งเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กล่าวคือ ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารถูกมองว่าเป็น

เรื่องที่ทำให้พระเจ้าต้องเสียมเสียดพระนาม เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้คนนอกศาสนาดูหมิ่นพระเจ้า มรดกของพระเจ้า (ชนชาติอิสราเอล) เป็นเครื่องหมายของการเลือกสรรและพันธสัญญาของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:32-38; เฉลยธรรมบัญญัติ 32:8, 9) ที่ไม่มีวันที่จะแตกหักแต่จะคงอยู่ตลอดไป แนวคิดเรื่องมรดกของพระเจ้ายังคงให้มุมมองของยุคสุดท้ายอีกด้วย เนื่องจากวันหนึ่งบรรดาประชาชาติทั้งหมดจะกลายเป็นมรดกของพระเจ้าและจะรับใช้พระองค์ แนวคิดที่กล่าวว่า นานาประชาชาติจะบุกรุกมรดกของพระเจ้าคุกคามพระสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์นี้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ผู้ประพันธ์สุดท้ายยอมรับว่า บาปของผู้คนได้ทำลายความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับพระเจ้า และนำผลทั้งปวงที่ตามมาตกสู่ผู้คนเหล่านี้ (สดุดี 79:8, 9) ความรอดของผู้คนขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้าที่เข้าแทรกแซง และความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาได้รับการฟื้นฟูด้วยการชำระล้างบาป พระเจ้าทรงเป็น “พระเจ้าแห่งความรอด” ซึ่งสื่อให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพระสัญญาแห่งพันธสัญญาของพระองค์ (สดุดี 79:9)

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าการฟื้นฟูชะตากรรมของอิสราเอล ก็คือการปกป้องพระลักษณะของพระเจ้าบนโลกนี้ (สดุดี 79:9) หากการกระทำชั่วร้ายของบรรดาประชาชาติไม่ได้รับการลงโทษ จะทำให้ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะสูญเสียอำนาจของพระองค์ (สดุดี 74:18-23; สดุดี 83:16-18; สดุดี 106:47) หากเพียงพระเจ้าทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์ พระนามของพระองค์ก็จะได้รับความเที่ยงธรรมและยกชูขึ้น

หลักการเดียวกันที่มีอยู่ในสมัยนั้นก็ใช้ได้กับทุกวันนี้ บาปของเรา การที่เราหันออกจากพระเจ้าและทำความชั่วร้าย นำมาซึ่งความเสื่อมเสียไม่เพียงแต่ต่อตัวเราเองเท่านั้น แต่ที่แย่กว่านั้นคือ ต่อพระเจ้า ผู้ที่เราอ้างพระนามของพระองค์ การกระทำผิดของเราอาจส่งผลเสียฝ่ายจิตวิญญาณต่อการเป็นพยานและพันธกิจของเราเช่นกัน มีกี่คนที่ปฏิเสธความเชื่อของเรา เพราะการกระทำของผู้ที่ประกาศพระนามของพระคริสต์

“พระเกียรติของพระเจ้า พระเกียรติของพระคริสต์ เกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยที่สมบูรณ์แบบของประชากรของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 671) คุณเข้าใจความจริงที่สำคัญนี้อย่างไร และมีความหมายอย่างไรต่อชีวิตคริสเตียนของคุณเอง

วันจันทร์

ที่ประตูแห่งแดนคนตาย

At Death's Door

อ่าน **สดุดี 41:1-4; สดุดี 88:3-12; และสดุดี 102:3-5, 11, 23, 24** ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บรรยายถึงประสบการณ์ใดบ้าง และคุณเห็นตัวคุณเองในสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวอย่างไร

คำอธิษฐานขอให้รอดพ้นจากความเจ็บป่วยและความตายแสดงให้เห็นว่า บุตรธิดาของพระเจ้างี้ไม่ได้รับการยกเว้นจากความทุกข์ทรมานของโลกนี้ พระธรรมสดุดีเผยให้เห็นความทุกข์ทรมานอย่างมหันต์ของผู้ประพันธ์สดุดี เขาไม่มีเรี่ยวแรง เหี่ยวเฉาเหมือนหญ้า

กินไม่ได้ ถูกทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ เป็นที่รังเกียจของมิตรสหาย ทนทุกข์และสิ้นหวัง

บทเพลงสดุดีหลายบทสันนิษฐานว่า พระเจ้าทรงยอมให้ปัญหาเกิดขึ้นเนื่องจากการไม่เชื่อฟังของอิสราเอล ผู้ประพันธ์สดุดีตระหนักดีว่าบาปนำมาซึ่งความเจ็บป่วย ดังนั้น เขาจึงกล่าวถึงการให้อภัยที่มา ก่อนการรักษาให้หาย (สดุดี 41:3, 4) อย่างไรก็ตาม สดุดีบางบทเช่น สดุดี 88 และสดุดี 102 ยอมรับว่าความทุกข์ทรมานของประชากรของ พระเจ้านั้นเป็นความจริงของชีวิต ไม่ว่าจะเข้าใจยากเพียงไรก็ตาม

ในสดุดี 88 พระเจ้าถูกกล่าวหาว่าทรงนำผู้ประพันธ์สดุดีไปสู่ แดนคนตาย (สดุดี 88:6-8) อย่างไรก็ตาม จงสังเกตว่า แม้ในยามที่มีการร้องทุกข์อย่างกล้าหาญที่สุด การคร่ำครวญนั้นเป็นการแสดงออกถึงความเชื่ออย่างชัดเจน เพราะหากพระเจ้าผู้ทรงปกครองสูงสุดทรงยอมให้เกิดปัญหา พระองค์ก็จะทรงฟื้นฟูความเป็นอยู่ที่ดีของบุตรธิดาของพระองค์ได้

เมื่ออยู่หน้าประตูหลุมศพ ผู้ประพันธ์สดุดีระลึกถึงความอัศจรรย์ ความรักเมตตา ความสัตย์ซื่อ และความชอบธรรมของพระเจ้า (สดุดี 88:10-12) แม้เขาจะรู้สึกว่าเขาข่มเหงเขา แต่ผู้ประพันธ์สดุดีก็ยังยึดพระเจ้าไว้แน่น แม้เขาจะต้องทนทุกข์ เขาก็ไม่ปฏิเสธความรักของพระเจ้าและรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรอดเดียวของเขา คำวิงวอนนี้ แสดงให้เห็นว่า ผู้ประพันธ์สดุดีไม่เพียงแต่รู้ถึงความทุกข์ทรมานเท่านั้น แต่ยังรู้ซึ่งถึงพระคุณของพระเจ้าอีกด้วย และทั้งสองสิ่งนี้ไม่จำเป็นต้อง แยกออกจากกัน

สรุปได้ว่า การที่พระเจ้าทรงยอมให้ความทุกข์ยากเกิดขึ้นและ
ประทานความช่วยเหลือให้รอดของพระองค์ ทั้งสองสิ่งนี้เป็นการแสดงถึง
อำนาจสูงสุดของพระองค์ เมื่อรู้ว่าสิ่งเหล่านี้อยู่ในการควบคุมของพระ
เจ้า ก็ทำให้เกิดความหวัง เมื่อเราอ่าน สดุดี 88 โดยระลึกถึงการทน
ทุกข์ของพระคริสต์ เราจะรู้สึกถึงความรักอันล้ำลึกของพระองค์ ที่
พระองค์ทรงเต็มใจผ่านประตูแห่งความตายเพื่อประโยชน์ของ
มนุษยชาติทั้งปวง

ลองนึกถึงพระเยซูบนไม้กางเขนและสิ่งที่พระองค์ต้องทน
ทุกข์เพราะความบาป การระลึกว่าพระเจ้าในพระคริสต์ทรงทน
ทุกข์ยิ่งกว่าเราทุกคน ช่วยให้เรายังคงรักษาความเชื่อแม้จะอยู่
ท่ามกลางเวลาแห่งความทุกข์ทรมานและการทดลองได้อย่างไร

วันอังคาร

พระเจ้าทรงอยู่ที่ไหน

Where Is God?

อ่าน สดุดี 42: 1-3; สดุดี 63: 1; สดุดี 69: 1-3; และสดุดี
102: 1-7 อะไรที่ทำให้ผู้ประพันธ์สดุดีเจ็บปวดอย่างมาก

ไม่เพียงแต่ความทุกข์ส่วนตัวและของที่ชุมชนเท่านั้นที่รบกวนใจ
ผู้ประพันธ์สดุดี แต่ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะไม่ทรงสนพระทัยต่อความ
ยากลำบากของผู้รับใช้พระองค์ด้วย การที่พระเจ้ามิได้ทรงอยู่ด้วยนั้น
รู้สึกเหมือนการกระหายน้ำอย่างรุนแรงในดินแดนแห้งแล้ง (สดุดี
42: 1-3; สดุดี 63: 1) และความปวดร้าวแสนสาหัส (สดุดี 102: 2-4)
ผู้ประพันธ์สดุดีรู้สึกห่างไกลจากพระเจ้า และเปรียบเทียบตนเองเหมือน
นกที่อยู่โดดเดี่ยว “ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกฮูกแห่งถิ่นทุรกันดาร

ดูจนกเค้าแมวแห่งที่ร้างเปล่า ข้าพระองค์นอนไม่หลับ ข้าพระองค์เหมือนนกโดดเดี่ยวบนหลังคาบ้าน” (สดุดี 102:6, 7)

การกล่าวถึงถิ่นทุรกันดารเน้นย้ำถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวจากพระเจ้า นกที่ “โดดเดี่ยวบนหลังคาบ้าน” ยืนนอกรังที่ซึ่งเป็นที่พักผ่อนของมัน ผู้ประพันธ์สดุดีร้องทูลต่อพระเจ้า “จากที่ลึก” รวากับว่าจมลงอยู่ในน้ำที่ท่วมใหญ่และ “จมอยู่ในเลนลึก” (สดุดี 69:1-3; สดุดี 130:1) ภาพเหล่านี้พรรณนาถึงสถานการณ์ที่คับขันซึ่งไม่มีทางหนีรอดได้ ยกเว้นแต่การเข้าแทรกแซงจากพระเจ้า

อ่าน สดุดี 10:12; สดุดี 22:1; สดุดี 27:9; และสดุดี 39:12
ผู้ประพันธ์สดุดีตอบสนองต่อการที่ดูเหมือนว่าพระเจ้ามิได้ทรงอยู่ด้วยอย่างไร

เป็นเรื่องน่าทึ่งที่ผู้ประพันธ์สดุดีตั้งปณิธานที่จะไม่นิ่งเฉยเมื่อต้องเผชิญกับความเจ็บงั้นของพระเจ้า ผู้ประพันธ์สดุดีเชื่อในการอธิษฐานอย่างแน่วแน่ เพราะการอธิษฐานจะนำเขาไปยังพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเปี่ยมด้วยพระคุณ พระเจ้ายังคงอยู่ที่นั่น แม้จะดูเหมือนว่าพระองค์ไม่อยู่ก็ตาม พระองค์ยังคงเป็นพระเจ้าองค์เดียวที่สดับรับฟังพวกเขาในอดีต ดังนั้นพวกเขาจึงมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงสดับรับฟังพวกเขาในเวลาอีกด้วย

ด้วยโอกาสที่พระเจ้าทรงนิ่งเงียบ ทำให้ผู้ประพันธ์สดุดีพิจารณาตนเองและแสวงหาพระเจ้า ด้วยการสารภาพและวิงวอนอย่างถ่อมตน พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะไม่คงอยู่เช่นนั้นตลอดไป ผู้ประพันธ์สดุดีแสดงให้เห็น

เห็นว่า การสื่อสารกับพระเจ้าจะต้องดำเนินต่อไป ไม่ว่าสถานการณ์ในชีวิตจะเป็นอย่างไร

เราเรียนรู้อะไรจากการตอบสนองของผู้ประพันธ์สดุดีต่อการที่ดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ทรงอยู่ด้วย แล้วคุณจะตอบสนองอย่างไรในเวลาที่คุณดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงนิ่งเงียบอยู่ อะไรเป็นสิ่งที่คำจูนความเชื่อของคุณ

วันพุธ

พระสัญญาของพระองค์ล้มเหลวตลอดไปหรือ

Has His Promise Failed Forevermore?

อ่าน สดุดี 77 ผู้แต่งกำลังเผชิญกับประสบการณ์อะไรบ้าง

สดุดี 77 เริ่มต้นด้วยการวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อให้ช่วยเหลือ ซึ่งการวิงวอนนั้นเต็มไปด้วยการคร่ำครวญและระลึกถึงอดีตอันเจ็บปวด (สดุดี 77:1-6) ชีวิตทุกส่วนของผู้ประพันธ์สดุดีหันไปหาพระเจ้าด้วยความเศร้าโศก เขาปฏิเสธการปลอมโยนใด ๆ เว้นแต่การบรรเทาทุกข์ที่มาจากพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม การระลึกถึงพระเจ้าดูเหมือนจะทำให้ความทุกข์ทรมานของเขารุนแรงขึ้น “ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ครวญคราง” (สดุดี 77:3) คำว่า “ครวญคราง” ในภาษาฮีบรูมักสื่อถึงเสียงคำรามของน้ำที่เขี้ยวกราด (สดุดี 46:3) ในทำนองเดียวกัน ชีวิตทุกส่วนของผู้ประพันธ์สดุดีก็ตกอยู่ในภาวะไม่สงบอย่างถึงที่สุด

การระลึกถึงพระเจ้าทำให้เกิดความรู้สึกทุกข์ใจอย่างรุนแรงเช่นนี้ได้อย่างไร คำถามมากมายที่รบกวนจิตใจเป็นผลจากความทุกข์

ทรมาน (สดุดี 77:7-9) เช่น พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงหรือ พระเจ้าจะทรยศต่อพันธสัญญาของพระองค์หรือ

ความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างการช่วยกู้ของพระเจ้าในอดีตกับการที่ดูเหมือนว่าพระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ด้วยในปัจจุบันเป็นเหตุให้ผู้ประพันธ์สดุดีรู้สึกว่พระเจ้ากำลังทอดทิ้งเขา ถ้าพระเจ้าเปลี่ยนแปลงจริง ๆ ผู้ประพันธ์สดุดีก็ไม่มีหวังอีกต่อไป ซึ่งเป็นบทสรุปที่เขาพยายามดิ้นรนที่จะไม่ยอมรับ

ขณะเดียวกัน ผู้ประพันธ์สดุดีก็นอนไม่หลับเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้เขาคั่นอยู่ (สดุดี 77:4) การเช่นนี้ทำให้นักถึงบุคคลอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงให้พวกเขาอนไม่หลับเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์ดำเนินต่อไปได้ (ปฐมกาล 41:1-8; เฮสเธอร์ 6:1; ดาเนียล 2:1-3) คำคั่นอันยาวนานที่นอนไม่หลับทำให้ผู้ประพันธ์สดุดีพิจารณาถึงการช่วยกู้ในอดีตของพระเจ้า ทำให้เขาอยากจะรับใช้พระเจ้าอีกครั้ง (สดุดี 77:5, 10)

ในที่สุด คำสัญญาที่ผู้ประพันธ์สดุดีได้รับจากพระเจ้าไม่ได้มีคำอธิบายใด ๆ ถึงสถานการณ์ส่วนตัวของเขา แต่เป็นการยืนยันถึงความสัตย์ซื่อและความไว้วางใจได้ของพระเจ้า (เช่น โยบ) ผู้ประพันธ์สดุดีได้รับการหนุนใจให้รอคอยพระเจ้าด้วยความเชื่อ โดยรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกันกับผู้ทรงทำการอัศจรรย์ในอดีตของชาวอิสราเอล (สดุดี 77:11-18) ผู้ประพันธ์สดุดียังตระหนักด้วยว่า “รอยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครเห็น” (สดุดี 77:19) โดยตระหนักถึงการนำทางของพระเจ้า แม้ในสถานการณ์ที่สายตามนุษย์ไม่อาจเห็นพระองค์ได้อย่างชัดเจน ผู้ประพันธ์สดุดีตระหนักว่า พระเจ้าทั้งทรงเปิดเผยและ

ซ่อนอยู่ในเวลาเดียวกัน ดังนั้นเขาจึงสรรเสริญพระเจ้าถึงวิถีอันล้ำลึก
ของพระเจ้าและการปกครองสูงสุดของพระองค์

ลองคิดถึงอดีตครั้งที่พระเจ้าทรงทำงานในชีวิตของคุณ
ความจริงนั้นช่วยคุณจัดการกับสิ่งที่คุณกำลังเผชิญในตอนนี้ได้
อย่างไร

วันพฤหัสบดี

เกรงว่าคนชอบธรรมจะถูกล่อลวง

Lest the Righteous Be Tempted

อ่าน สดุดี 37:1, 8; สดุดี 49:5-7; สดุดี 94:3-7; และสดุดี
125:3 ผู้ประพันธ์สดุดีต้องดิ้นรนกับอะไร

บทเพลงสดุดีเหล่านี้คร่ำครวญถึงความเจริญรุ่งเรืองของคน
อธรรมในตอนนั้น และความจริงนี้ทำลายคนชอบธรรม คนอธรรมไม่
เพียงแต่เจริญรุ่งเรืองเท่านั้น แต่บางครั้งก็ยังดูหมิ่นพระเจ้าอย่าง
เปิดเผยและกดขี่ผู้อื่นอีกด้วย ปัญหาที่ชวนให้สับสนคือ ในขณะที่ “คทา
ของความอธรรม” (สดุดี 125:3) ครอบครองโลกนั้น “พระคทาเที่ยง
ธรรม” (สดุดี 45:6) ดูเหมือนจะล้มเหลว ถ้าอย่างนั้นแล้ว ทำไมเราไม่
ยอมแพ้และรับเอาความชั่วร้ายเหมือนที่คนอื่น ๆ ทำเสียเล่า

อ่าน สดุดี 73:1-20, 27 อะไรทำให้ผู้ประพันธ์สดุดีผ่านพ้น
วิกฤตได้ ปลายทางของคนที่วางใจในสิ่งที่ไม่ใช่ความจริงคืออะไร
(ดูใน 1 เปโตร 1:17)

ขณะที่ผู้ประพันธ์สดุดี 73 ยังคงเน้นความสนใจไปที่ความชั่วช้า
ในโลกปัจจุบัน เขาไม่อาจมองเห็นภาพรวมจากมุมมองของพระเจ้าได้
ความเจริญรุ่งเรืองของความชั่วที่ก่อให้เกิดปัญหาต่อความเชื่อนั้นท่วม

ทันใจเขา เขาเชื่อด้วยว่า ข้อโต้แย้งของเขาที่กล่าวว่าความเชื่อไร้ประโยชน์นั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง

อย่างไรก็ตาม สดุดี 73 แสดงให้เห็นว่า “สิ่งเหล่านี้เเยะแยบผู้ที่มีมองข้ามข้อแรกของสดุดีบทนี้ ซึ่งเป็นบทสรุปของบทเพลงสดุดีทั้งบทคือ ‘แน่ที่เดียว พระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์’ ” (Johannes Bugenhagen, *Reformation Commentary on Scripture* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 12 2018), p. 11)

ผู้ประพันธ์สดุดีถูกนำพาไปยังสถานนมัสการ ซึ่งเป็นสถานที่แห่งการปกครองสูงสุดของพระเจ้า และได้รับคำเตือนที่นั่นว่า “วันนี้” เป็นเพียงภาพชิ้นหนึ่งของภาพโมเสกทั้งหมด และเขาควรคำนึงถึง “ปลายทาง” เมื่อคนธรรมจะเผชิญกับการพิพากษาของพระเจ้า การที่ผู้ประพันธ์สดุดีเข้าใจความจริงนี้ในสถานนมัสการและสารภาพความโง่เขลา ก่อนหน้านี้ของเขาแสดงให้เห็นว่า ความจริงสามารถเข้าใจได้ด้วยมุมมองฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยตรรกะของมนุษย์

พระสัญญาของพระเจ้าเรื่องการพิพากษาโลกและสรรพสิ่งที่ชั่วร้าย เสริมกำลังแก่คุณอย่างไร ในเมื่อตอนนี้ความชั่วร้ายมากมายยังไม่ได้รับการลงโทษ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่าน สดุดี 56 และหนังสือ *เคล็ดลับแห่งความสุข* ของนางเอลเลน จี. ไวท์. เรื่อง “ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า” หน้า 115-126 ประชากรของพระเจ้าในทุกยุคสมัยก็เหมือนกับผู้ประพันธ์สดุดีที่มักสงสัยว่าจะร้องเพลงของพระเจ้าใน “แผ่นดินต่างดาว” ได้

อย่างไร ความเชื่อของเราในการปกครองสูงสุดของพระเจ้าถูกท้าทาย บางครั้งก็โดนอย่างหนัก และเราก็อาจครุ่นคิดว่า พระเจ้าทรงควบคุมอยู่จริง ๆ หรือ ยังทรงพลังและแสนดีดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้จริงหรือ

ความเชื่อในพระคัมภีร์บ่อยครั้งสื่อถึงความไม่แน่นอนและความสงสัยมากพอ ๆ กับความมั่นใจและการยืนยัน บางครั้งความไม่แน่นอนและความสงสัย โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับความชั่วร้ายและดูเหมือนว่าพระเจามีได้ทรงอยู่ด้วย เป็นความรู้สึกที่แทบจะทนไม่ไหว กระนั้น ความไม่แน่นอนต้องไม่เกี่ยวกับพระเจ้า รวมถึงความรัก ลักษณะอันชอบธรรมและความไว้วางใจได้ของพระองค์ ผู้ประพันธ์สฤติ อาจจะมีอนาคตที่ไม่แน่นอน แต่พวกเขาก็มักจะวิงวอนต่อความรักและความสัตย์ซื่ออันไม่ล้มเหลวของพระเจ้า

ในทำนองเดียวกัน เราก็ต้องปฏิบัติตามตัวอย่างเดียวกันนี้ “รวบรวมพลังของคุณทั้งหมด แล้วมองขึ้นเบื้องบน มิใช่มองลงที่ความยากลำบากของคุณ แล้วคุณจะไม่ล้มลงระหว่างทางเลย ในไม่ช้าคุณจะเห็นพระเยซูมาบนเมฆ ทรงยื่นพระหัตถ์ออกเพื่อช่วยคุณ และสิ่งที่คุณต้องทำคือ ยื่นมือของคุณออกไปด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายและปล่อยให้พระองค์นำคุณ และเมื่อคุณวางใจคุณก็จะมีหวัง โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซู” (เอลเลน จี. วัตส์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 5, หน้า. 578, 579)

ในเวลาที่เรา “ซ่อนพระพักตร์ของพระองค์” อย่าให้ประสิทธิภาพในการอธิษฐานของคุณตกต่ำลง แต่ในทางกลับกัน โอกาสเช่นนี้ทำให้ผู้ประพันธ์สฤติพิจารณาตนเอง ระลึกถึงการช่วยไรรอดของพระเจ้าในอดีต และแสวงหาพระเจ้าด้วยการสารภาพบาปและทูล

วิงวอนด้วยความถ่อมใจ (สดุดี 77:10-12; สดุดี 89:46-52) “ความเชื่อเข้มแข็งขึ้นเมื่อความขัดแย้งด้วยความสงสัยและอิทธิพลของฝั่งตรงข้ามเข้ามา ประสบการณ์ที่ได้รับจากการทดลองเหล่านี้มีค่ามากกว่าอัญมณีที่มีราคาแพงที่สุด” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 3, หน้า. 555)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ผู้ประพันธ์สดุดีมีความตึงเครียดอะไรเมื่อต้องเผชิญกับสิ่งชั่วร้าย คุณเผชิญกับความตึงเครียดอะไรบ้างที่คล้ายคลึงกัน และคุณจัดการกับมันอย่างไร คุณยังคงรักษาความเชื่อในช่วงเวลาเช่นนี้ได้อย่างไร
2. เมื่อความเชื่อในพระเจ้าของเราถูกทดสอบด้วยปัญหาต่าง ๆ หรือเราเห็นผู้คนที่ความทุกข์ยากทำให้พวกเขาสงสัยในคุณความดีและอำนาจของพระเจ้า เราจะค้นหาคำตอบต่อข้อสงสัยเหล่านี้ได้จากไหน
3. คุณจะตอบคำถามทั่วไปที่เกี่ยวกับความชั่วร้ายในโลกที่สร้างและค้ำจุนโดยพระเจ้าแห่งความรักผู้ทรงอำนาจสูงสุดอย่างไร มุมมองของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ช่วยตอบคำถามนี้อย่างไร

บทที่ 6

เราจะลุกขึ้น

I Will Arise

วันที่ 3 – 9 กุมภาพันธ์ 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 18:3-18; สดุดี 41:1-3; เฉลย
ธรรมบัญญัติ 15:7-11; สดุดี 82; สดุดี 96:6-10; สดุดี 99:1-4; โรม 8:34

ข้อควรจำ

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคน
ยากจนถูกข่มเหงและคนขัดสนคร่ำครวญ เราจะจัดให้เขา
อยู่ในที่ปลอดภัยซึ่งเขาปรารถนาไปอยู่’ ” (สดุดี 12:5)

ยุคของเรามิใช่ยุคเดียวที่ความชั่วร้าย ความอยุติธรรม และการ
กดขี่เดือดดาล ผู้ประพันธ์สดุดีก็มีชีวิตอยู่ในยุคแบบนั้นเช่นกัน ไม่ว่าจะ
เป็นเช่นไร แต่พระธรรมสดุดีก็เป็นพระวาจาของพระเจ้าที่ต่อต้านความ
รุนแรงและการกดขี่ในโลกนี้ โลกของเราในปัจจุบันและของผู้ประพันธ์
ด้วยเช่นกัน

แน่นอนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอดกลั้นและอดทนนาน มิทรง
ต้องการให้ใครคนใดคนหนึ่งพินาศ แต่ปรารถนาให้กลับใจและเปลี่ยน
วิถีทางของตน (2 เปโตร 3:9-15) ถึงแม้ว่าเวลาที่เหมาะสมของพระเจ้า
ในการเข้าแทรกแซงไม่ได้ตรงกับความคาดหวังของมนุษย์เสมอไป
แต่วันแห่งการพิพากษาของพระเจ้ากำลังใกล้เข้ามาแล้ว (สดุดี 96:13;

สดุดี 98:9) เราเพียงต้องวางใจในพระองค์และในพระสัญญาของพระองค์ จนกว่าวันนั้นจะมาถึง

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างผู้ซึ่งบัลลังก์ของพระองค์ตั้งอยู่บนความชอบธรรมและความยุติธรรม (สดุดี 89:14; สดุดี 97:2) เท่านั้นที่จะประทานความมั่นคงและเจริญรุ่งเรืองแก่โลกนี้ด้วยการพิพากษาอันสูงสุดได้ มุมมองสองประการในการพิพากษาของพระเจ้าคือ การช่วยกู้ผู้ที่ถูกกดขี่และการทำลายล้างคนอธรรม (สดุดี 7:6-17)

นี่คือสิ่งที่เราได้รับพระสัญญาไว้ และแน่นอนว่าวันหนึ่งจะมาถึง แต่มาในเวลาของพระเจ้า มิใช่เวลาของเรา และนี่เป็นประเด็นที่ผู้ประพันธ์สดุดีเน้นย้ำ

วันอาทิตย์

ทรงเป็นนักรบผู้สูงส่ง
The Majestic Warrior

อ่าน สดุดี 18:3-18; สดุดี 76:3-9, 12; และสดุดี 144:5-7
พระเจ้าทรงพรรณนาภาพในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ อย่างไรก็ตาม ภาพเหล่านี้สื่อถึงความพร้อมของพระเจ้าในการช่วยกู้ประชากรของพระองค์อย่างไร

บทเพลงเหล่านี้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับฤทธิ์อำนาจอันทรงพลังของพระองค์เหนือกองกำลังชั่วที่คุกคามประชากรของพระองค์ พวกเขาพรรณนาภาพพระเจ้าในความสง่างามของพระองค์ในฐานะนักรบผู้พิพากษา พระฉายาของพระเจ้าในฐานะนักรบปรากฏอยู่บ่อยครั้งในพระธรรมสดุดี และเน้นย้ำถึงการตอบสนองของพระเจ้าต่อเสียงร้องและความทุกข์ทรมานของผู้คนที่จริงใจและเร่งด่วน

“พระยาห์เวห์ทรงคำรณครีนครั้นในฟ้าสวรรค์/ และองค์ผู้สูงสุดก็
เปล่งพระสุรเสียง/ เป็นลูกเห็บและถ่านเพลิง/ พระองค์ทรงแฉ่งสร ทำ
ให้พวกเขากระจัดกระจาย/ พระองค์ทรงฟุ้งสายฟ้าออกไป ทำให้พวกเขา
แตกหนี/ แล้วกันทะเลก็ปรากฏ/ อีกทั้งรากฐานของพิภพก็เผยโฉม/
เมื่อพระองค์ทรงกำราบมัน/ ข้าแต่พระยาห์เวห์ด้วยลมที่พวยพุ่งจาก
ช่องพระนาสิกของพระองค์” (สดุดี 18:13-15)

ความแน่นอนอย่างถึงที่สุดและความยิ่งใหญ่ในพันธกิจของพระเจ้า
เจ้าควรขจัดข้อสงสัยเกี่ยวกับความเอาใจใส่และพระเมตตาอันยิ่งใหญ่
ของพระเจ้าที่มีต่อผู้ทนทุกข์หรือความสามารถของพระองค์ในการ
เอาชนะความชั่ว เราเพียงแค่อธิให้พระองค์กระทำ

ท้ายที่สุด แม้เมื่อประชากรของพระเจ้า เช่น ดาวิด มีส่วนใน
สงคราม การช่วยให้รอดก็ไม่ได้มาจากวิธีการของมนุษย์ เมื่อกษัตริย์
ดาวิดต่อสู้กับศัตรูของประชากรของพระเจ้าหลายต่อหลายครั้ง เขาก็
สรรเสริญพระเจ้าว่า พระองค์เป็นเพียงผู้เดียวที่ได้รับชัยชนะทั้งหมด
หากดาวิดจะเอาดีเข้าตัวในความสำเร็จและชัยชนะมากมาย ก็คงเป็น
เรื่องง่าย แต่นั่นไม่ใช่มุมมองของเขา เขารู้ว่าแหล่งอำนาจของเขามา
จากไหน

แม้ดาวิดจะกล่าวว่าพระเจ้าทรงฝึกมือของเขาเพื่อทำสงคราม
(สดุดี 18:34) แต่ไม่มีข้อใดเลยในสดุดี ที่กล่าวว่าเขาพึ่งพาทักษะ
การต่อสู้ของตน แต่พระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อดาวิดและช่วยกู้เขา
(สดุดี 18:47, 48)

ไม่ว่าคุณจะได้รับของประทาน ทักษะ และความสำเร็จใดๆ
ในชีวิต เหตุใดคุณจำเป็นต้องระลึกถึงแหล่งที่มาของสิ่งเหล่านั้น
อยู่เสมอ หากคุณลืมแหล่งที่มา อันตรายอะไรที่คุณจะต้องเผชิญ

วันจันทร์

ความยุติธรรมสำหรับผู้ทนต์ทุกซ์

Justice for the Oppressed

อ่าน สดุดี 9:18; สดุดี 12:5; สดุดี 40:17; สดุดี 113:7; สดุดี
146:6-10; และสดุดี 41:1-3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ข่าวสารอะไร
แก่เรา แม้แต่สำหรับยุคปัจจุบันนี้

พระเจ้าทรงเอาใจใส่และห่วงใยในความยุติธรรมเป็นพิเศษ
ความยุติธรรมสำหรับกลุ่มคนอ่อนแอ ได้แก่ คนขัดสน คนยากจน คน
ถูกกดขี่ ลูกกำพร้า หญิงหม้าย พ่อหม้าย และคนต่างถิ่น พระธรรมสดุดี
ก็เหมือนกับพระบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ ซึ่งชัดเจนตรงประเด็น
(อพยพ 22:21-27; อีสยาห์ 3:13-15)

สดุดีหลายบทใช้คำว่า “ยากจนและขัดสน” สำหรับผู้ต้องทนต์ทุกซ์
และหลีกเลี่ยงการใช้คำศัพท์เฉพาะทางสำหรับชนชาติและศาสนา
ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อเน้นย้ำถึงความเอาใจใส่ของพระเจ้าต่อมวลมนุษยชาติ
ในทางสากล

คำว่า “ยากจนและขัดสน” ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงความยากจนทาง
วัตถุ แต่ยังหมายถึงความอ่อนแอและการไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้
คำศัพท์นี้วิงวอนขอพระเมตตาจากพระเจ้า และสื่อถึงแนวคิดที่ว่า ผู้ทนต์
ทุกซ์อยู่เพียงลำพังและไม่ได้รับความช่วยเหลือจากแหล่งอื่นใดนอกจาก
พระเจ้า การพรรณนาภาพ “ยากจนและขัดสน” ยังแสดงให้เห็นถึงความ

จริงใจ ความสัตย์จริง และความรักของบุคคลหนึ่งต่อพระเจ้า ในการ
สารภาพที่จะพึ่งพาพระเจ้าโดยสิ้นเชิง และละทิ้งการพึ่งพาตนเองและ
ความดีของตัวเอง

ในขณะที่เดียวกัน การดูแลเอาใจใส่ผู้ด้อยโอกาส (สดุดี 41:1-3)
แสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อของผู้คนต่อพระเจ้า การทำชั่วต่อผู้ที่
อ่อนแอถือเป็นบาปที่เลวร้ายอย่างยิ่งในวัฒนธรรมพระคัมภีร์ (เฉลย
ธรรมบัญญัติ 15:7-11) พระธรรมสดุดีจิตใจผู้สัตย์ซื่อให้เปล่งเสียง
ต่อต้านการกดขี่ทุกรูปแบบ

พระธรรมสดุดีเน้นย้ำว่า การยึดมั่นในวิถีทางของตนซึ่งเป็น
มนุษย์ที่เนาเปื่อยถือว่าเป็นแหล่งปัญญาและให้ความมั่นคงสูงสุดนั้นไร้
ประโยชน์ ประชากรของพระเจ้าจะต้องต่อต้านการล่อลวงให้เชื่อว่าจะ
ได้รับความรอดจากสถาบันและผู้นำที่เป็นมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พวกที่ออกห่างจากวิถีของพระเจ้า

ด้วยพระคุณของพระองค์ พระเจ้าทรงระบุพระองค์เองว่าเป็นคน
ยากจนด้วยการลงมาเป็นคนยากจนเอง เพื่อว่าด้วยความยากจนของ
พระองค์ คนจำนวนมากจะได้มี (2 โครินธ์ 8:9) ความมั่งคั่งของ
พระคริสต์รวมถึงการช่วยให้รอดจากความทุกข์ที่เกิดจากบาปทุก
ประการ และพระองค์ทรงสัญญาว่าเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักร
ของพระเจ้า (วิวรณ์ 21:4) พระเยซูคริสต์ทรงให้พระสัญญาในพระธรรม
สดุดีสำเร็จในฐานะผู้พิพากษาของพระเจ้า พระองค์จะทรงพิพากษา
ทุก ๆ การเอาเปรียบของผู้ขาดแคลน รวมถึงการละเลยต่อพวกเขา
(มัทธิว 25:31-46)

เรานึกถึงคน “ยากจนและขัดสน” ที่อยู่ในหมู่พวกเรา มากแค่ไหน และเราทำเพื่อพวกเขา มากแค่ไหน

วันอังคาร

เจ้าจะพิพากษาอย่างอยุติธรรมอีกนานเท่าใด

How Long Will You Judge Unjustly?

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบสิทธิอำนาจแก่พวกผู้นำอิสราเอลเพื่อรักษาความยุติธรรมในอิสราเอล (สดุดี 72:1-7, 12-14) กษัตริย์ของอิสราเอลจะต้องใช้อำนาจนี้ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ความกังวลหลักของผู้ปกครองควรเป็นการประกันสันติภาพและความยุติธรรมในแผ่นดิน และดูแลผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เมื่อนั้นแผ่นดินและประชากรทั้งหมดจะเจริญรุ่งเรือง การสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าจะเสริมกำลังให้กับบัลลังก์ของกษัตริย์ มิใช่ด้วยอำนาจของมนุษย์

อ่าน สดุดี 82 จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อผู้นำบิดเบือนความยุติธรรมและกดขี่ประชากรที่เขาได้รับมอบหมายให้ปกป้อง

พระเจ้าทรงประกาศการพิพากษาของพระองค์เหนือผู้พิพากษาที่ทุจริตของอิสราเอลใน สดุดี 82 เห็นได้ชัดว่า “พระทั้งหลาย” (สดุดี 82:1, 6) ไม่ใช่เทพเจ้าหรือทูตของคนนอกกรีต เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เคยได้รับมอบหมายให้มอบความยุติธรรมแก่ประชากรของพระเจ้า ฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จึงไม่อาจถูกตัดสินได้ว่าไม่ปฏิบัติตามกฎของพระองค์ คำตัดสินที่ระบุไว้ใน สดุดี 82:2-4 สะท้อนกฎของโตราห์ โดยระบุว่า “พระทั้งหลาย” เป็นบรรดาผู้นำของชาวอิสราเอล (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:16-18; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:18-20; ยอห์น 10:33-35) พระเจ้าทรงตั้งคำถามกับ “บุตรของมนุษย์” ว่าพวกเขาตัดสินอย่างยุติธรรมแล้วหรือ

และคำลงโทษของพวกเขาถูกประกาศไป เพราะพบว่าพวกเขานั้นไม่ชอบธรรม พวกผู้นำเดินโซซัดโซเซอยู่ในความมืดโดยปราศจากความรู้ (สดุดี 82:5) เพราะพวกเขาได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งเป็นความสว่าง (สดุดี 119:105)

พระคัมภีร์สนับสนุนมุมมองที่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว พระเจ้าทรงแบ่งการปกครองโลกนี้ของพระองค์แก่ผู้นำที่เป็นมนุษย์ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนของพระองค์ (โรม 13:1) อย่างไรก็ตาม บ่อยแค่ไหนที่ตัวแทนที่เป็นมนุษย์เหล่านี้บิดเบือนหน้าที่รับผิดชอบที่พวกเขาได้รับ ทั้งในประวัติศาสตร์และแม้กระทั่งในปัจจุบัน

สดุดี 82 เป็นการเปิดโปงการละทิ้งความเชื่อของผู้บางคนที่เชื่อว่าตนเองเป็น “พระ” เหนือผู้อื่น แม้พระเจ้าจะประทานสิทธิอำนาจและสิทธิพิเศษแก่ผู้นำชาวอิสราเอล จนได้รับการเรียกว่า “บุตรองค์ผู้สูงสุด” และเป็นตัวแทนของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงปฏิเสธผู้นำที่ชั่วร้ายเหล่านี้ พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาว่า พวกเขาเป็นมนุษย์และอยู่ภายใต้กฎศีลธรรมเดียวกันกับมนุษย์ทุกคน ไม่มีใครที่อยู่เหนือกฎของพระเจ้า (สดุดี 82:6-8)

พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนทั้งโลก รวมทั้งประชากรของพระองค์ ก็ต้องให้การต่อพระเจ้าเช่นกัน ทั้งผู้นำและประชาชนควรเลียนแบบอย่างของพระเจ้าผู้พิพากษาและมีความหวังสูงสุดในพระองค์

คุณมีอำนาจเหนือผู้อื่นแบบใดบ้าง คุณใช้อำนาจนั้นอย่างยุติธรรมเพียงใด จงระวัง

อ่าน สดุดี 58:6-8; สดุดี 69:22-28; สดุดี 83:9-17; สดุดี 94:1, 2; และสดุดี 137:7-9 บทเพลงสดุดีเหล่านี้สื่อถึงความรู้สึกอย่างไร ใครเป็นหน่วยงานแห่งการพิพากษาในบทสดุดีนี้

สดุดีบางบทวิงวอนพระเจ้าให้แก้แค้นบุคคลและประชาชาติที่ตั้งใจจะทำร้ายหรือได้ทำร้ายผู้ประพันธ์หรือประชากรของพวกเขา บทเพลงสดุดีเหล่านี้ฟังดูแล้วอาจงงง เพราะการใช้ภาษาที่รุนแรงและเห็นได้ชัดว่ามีความขัดแย้งกับหลักการในพระคัมภีร์ในเรื่องของการรักศัตรู (มัทธิว 5:44)

กระนั้น ความขุ่นเคืองของผู้ประพันธ์สดุดีเมื่อต้องเผชิญกับความทุกข์ยากนั้นเป็นสิ่งดี เพราะมันหมายความว่าผู้ประพันธ์สดุดีให้ความสำคัญกับสิ่งที่ถูกและผิดอย่างจริงจังมากกว่าคนอื่นอีกจำนวนมาก เขาเอาใจใส่ความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในโลกนี้เป็นอย่างมาก ไม่ใช่เพียงแค่สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเขาเองเท่านั้น แต่กับคนอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์สดุดีไม่ได้กล่าววาทนตนเองเป็นตัวแทนของการแก้แค้น แต่เขากลับปล่อยให้การแก้แค้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว เพลงสดุดีบทนี้ทำให้ระลึกถึงคำสาปแช่งแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 27:9-16) และเป็นการวิงวอนขอให้พระเจ้าปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

บทเพลงสดุดีไม่เพียงแต่เป็นคำอธิษฐานของผู้ประพันธ์เท่านั้น แต่ยังเป็นคำประกาศเชิงพยากรณ์เกี่ยวกับการพิพากษาที่ใกล้จะเกิดขึ้นของพระเจ้าอีกด้วย สดุดี 137 สะท้อนคำกล่าวของผู้เผย

พระวจนะด้วยการประกาศว่าพระเจ้าจะพิพากษาบาบิโลน ความ
หายนะที่ชาวบาบิโลนนำมาสู่ชนชาติอื่นจะหันกลับมาที่พวกเขา บท
เพลงสดุดีสื่อถึงคำเตือนจากพระเจ้าที่ว่า ความชั่วร้ายจะไม่ดำเนิน
ต่อไปโดยที่ไม่ได้รับโทษ

การลงโทษของพระเจ้าวัดกันด้วยความยุติธรรมและพระคุณ
บุตรธิดาของพระเจ้าได้รับการร้องเรียกให้อธิษฐานเผื่อผู้ที่ปฏิบัติไม่ดี
ต่อพวกเขา กระทั่งหวังว่าเขาเหล่านั้นจะกลับใจใหม่ (สดุดี 83:18;
เยเรมีย์ 29:7)

อย่างไรก็ตาม ขณะที่เราพยายามปรับสวดูตีบทนี้ให้สอดคล้องกับ
บรรทัดฐานของพระคัมภีร์ในเรื่องของการรักศัตรู เราต้องระวังที่จะไม่
ลดประสบการณ์อันเจ็บปวดที่แสดงออกในถ้อยคำเหล่านั้นลง พระเจ้า
ทรงรับรู้ถึงความทุกข์ทรมานของบุตรธิดาของพระองค์ และทรงรับรอง
กับพวกเขาว่า “ความตายของผู้จงรักภักดีต่อพระองค์ สำคัญในสายพระ
เนตรพระยาห์เวห์” (สดุดี 116:15) การพิพากษาของพระเจ้าบังคับให้
ประชากรของพระองค์เปล่งเสียงต่อต้านความชั่วร้ายทุกประการและ
แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าที่กำลังมาถึง บทเพลงสดุดียังเป็น
กระบอกเสียงแก่ผู้ที่ทนทุกข์ ให้พวกเขาได้รู้ว่า พระเจ้าทรงทราบถึง
ความทุกข์ทรมานของพวกเขาและวันหนึ่งความยุติธรรมจะมาถึง
มีใครบ้างที่ไม่เคยคิดหรือจินตนาการที่จะแก้แค้นผู้ที่ทำผิด
ร้ายแรงต่อพวกเขาหรือต่อคนที่พวกเขารัก เพลงสดุดีบทนี้ช่วยให้
คุณมองความรู้สึกเช่นนั้นในมุมมองที่ถูกต้องได้อย่างไร

อ่าน สดุดี 96:6-10; สดุดี 99:1-4; และสดุดี 132:7-9, 13-18

การพิพากษาของพระเจ้าเกิดขึ้นที่ใด และคำตอบมีความหมายอย่างไรสำหรับเรา สถานนมัสการช่วยเราให้เข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงจัดการกับความชั่วร้ายอย่างไร

การพิพากษาของพระเจ้ามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสถานนมัสการ สถานนมัสการเป็นสภาพแวดล้อมที่ผู้ประพันธ์สดุดีเข้าใจถึงปัญหาความชั่วร้ายที่จะได้รับการแก้ไข (สดุดี 73:17-20) สถานนมัสการถูกกำหนดให้เป็นสถานที่แห่งการพิพากษาของพระเจ้าตามที่ระบุไว้ในการพิพากษาของอูริม (กัณฑ์ดารวิถึ 27:21) และบนทับทรวงแห่งการพิพากษาของมหาปุโรหิต (อพยพ 28:15, 28-30) ด้วยเหตุนี้ เพลงสดุดีหลายบทจึงพรรณนาถึงพระเจ้าบนบัลลังก์ของพระองค์ในสถานนมัสการพร้อมที่จะพิพากษาความบาปและความชั่วร้ายของโลกนี้

แผนการแห่งความรอดเปิดเผยในสถานนมัสการ ศาสนานอกคริสตส่วนมากเข้าใจว่าบาปเป็นรอยเปื้อนที่ติดอยู่ที่ร่างกาย ซึ่งจะกำจัดออกไปได้โดยพิธีกรรมเวทมนตร์ แต่ในทางกลับกัน พระคัมภีร์ถือว่าบาปเป็นการละเมิดกฎศีลธรรมของพระเจ้า ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าหมายความว่า พระองค์ทรงรักความยุติธรรมและความชอบธรรม ในทำนองเดียวกัน ประชากรของพระเจ้าก็ควรที่จะแสวงหาความยุติธรรมและความชอบธรรม และควรนมัสการพระเจ้าในความบริสุทธิ์ของพระองค์ การที่จะทำเช่นนี้ได้ พวกเขาจะต้องรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

ดังนั้น สถานนมัสการจึงเป็นสถานที่แห่งการอภัยบาปและฟื้นฟู
ความชอบธรรมดังที่ระบุด้วยพระที่หนึ่งของพระเจ้าและเป็นที “ถวาย
เครื่องบูชาอันชอบธรรม” (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:19; สดุดี 4:5)

กระนั้น “พระเจ้าผู้ให้อภัย” ก็ทำการแก้แค้นเหนือการกระทำอัน
ชั่วร้ายของผู้ที่ไม่กลับใจ (สดุดี 99:8) สถานนมัสการคือสถานที่แห่งการ
พิพากษาของพระเจ้า ซึ่งเห็นได้จากความบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ไม่
เปลี่ยนแปลงและพระองค์ปรารถนาให้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมตาม
ข้อกำหนดในพันธสัญญาของพระเจ้า

การพิพากษาของพระเจ้าจากศิโยนส่งผลให้คนชอบธรรมเกิด
ความผาสุกและคนอธรรมพ่ายแพ้ (สดุดี 132:13-18) สถานนมัสการให้
ความหวังในความปิติยินดีของการเสด็จมาของพระเจ้าในฐานะผู้
พิพากษา โดยเฉพาะในวันแห่งการชำระล้างบาป ในทำนองเดียวกัน
พระธรรมสดุดียังเน้นถึงความแน่นอนในการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ทรง
พิพากษา (สดุดี 96:13; สดุดี 98:9) ซึ่งคือ พระเยซูคริสต์ในสถาน
ศักดิ์สิทธิ์แห่งฟ้าสวรรค์ (วิวรณ์ 11:15-19)

อ่าน โรม 8:34 สิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำในสถานศักดิ์สิทธิ์
บนสวรรค์เป็นข่าวดีสำหรับผู้คนของพระองค์อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่าน *แง่คิดจากคำเทศนาบนภูเขา* ของนางเอลเลน
จี. ไวท์. เรื่อง “บรรดาผู้เป็นสุข” หน้า 6-13; 29-35

พระธรรมสดุดีต่อต้านความเฉยเมยของมนุษย์ที่มีต่อความ
อยู่ดีธรรมและพวกเขาก็ปฏิเสธที่จะทนต่อความชั่วร้าย พระธรรมสดุดี

ดลใจ แรงจูงใจของพวกเขาไม่ใช่การแก้แค้น แต่เป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะถวายเกียรติแด่พระนามของพระเจ้า ดังนั้น เป็นการสมควรที่คนชอบธรรมจะชื่นชมยินดีเมื่อเห็นการแก้แค้นของพระเจ้าต่อความชั่ว เพราะด้วยวิธีนี้พระนามของพระเจ้าและความยุติธรรมของพระองค์จะได้รับการฟื้นฟูในแผ่นดินโลก (สดุดี 58:10, 11) พระธรรมสดุดีขอให้ผู้คนเปล่งเสียงต่อต้านความชั่วร้าย และแสวงหาการมาของอาณาจักรของพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ เราได้รับความมั่นใจจากการบรรเทาทุกข์และการช่วยให้รอดของพระเจ้าในพระธรรมสดุดี องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงดำเนินการ

“เมื่อพวกเขาจะติเตียนข่มเหง และนิินทว่าร้ายท่านทั้งหลาย’ พระเยซูตรัสต่อว่า ‘จงชื่นชมและยินดี’ และพระองค์ทรงชี้ผู้ฟังไปยังผู้เผยพระวจนะผู้ได้กล่าวในพระนามของพระเจ้าว่าเป็นแบบ ‘อย่างการทนทุกข์และการอดทน’ ยากอบ 5:10 อาเบลผู้เป็นคริสเตียนคนแรกในบรรดาลูก ๆ ของอาดัมที่เสียชีวิตด้วยการพลีชีพ เอโนคดำเนินกับพระเจ้า แล้วก็หายไป โนอาห์ถูกเยาะเย้ยว่าคลังไคล์และต้นตระหนก ‘บางคนพบกับการเยาะเย้ยและการโอบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย’ ‘บางคนถูกทรมานแต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อจะได้เป็นขึ้นมาสู่ชีวิตที่ดีกว่า’ ฮีบรู 11:36, 35” (เอลเลน จี. ไวท์, *แง่คิดจากคำเทศนาบนภูเขา*, หน้า 33)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เนื่องจากเรารู้ถึงความชั่วร้ายอันเจ็บปวดในแผ่นดินโลก จึงทำให้เราสงสัยว่า แท้จริงแล้วพระเจ้าทรงครอบครองจริง หรือ เราจะเติบโตในความเชื่อที่ไม่มั่นคงอนที่ที่ยืนหยัดแม้ อยู่ภายใต้การทดลองได้อย่างไร นั่นคือ เราจะต้องมุ่งเน้นไปที่ไหนเพื่อรักษาความเชื่อในความรัก ความดี และอำนาจของพระเจ้าไว้ได้ ทางเขนกกล่าวอะไรแก่เราถึงพระเจ้าและพระลักษณะของพระองค์
2. เหตุใดการไม่พึ่งพาวิธีการของมนุษย์ (ผู้นำ สถาบัน และ ขบวนการสังคม) จึงเป็นสิ่งสำคัญ รวมถึงการยกให้ภูมิปัญญาของมนุษย์สูงสุดและให้เป็นวิธีแก้ปัญหาคความ ยุติธรรมในโลก แต่ให้เราพึ่งพาพระวณะและการพิพากษาของพระเจ้า
3. เราได้บทเรียนอะไรจากความจริงที่กล่าวว่า สถานนมัสการ บนสวรรค์เป็นสถานที่แห่งการพิพากษาของพระเจ้า
4. เราเข้าใจภาษาที่รุนแรงในบทเพลงสรรเสริญอย่างไร ภาษา นั้นช่วยให้เราเข้าใจความเป็นมนุษย์ของผู้ประพันธ์สดีดีอย่างไร

บทที่ 7

ความรักมั่นคงของพระองค์แผ่ไปถึงฟ้าสวรรค์

Your Mercy Reaches Unto the Heavens

วันที่ 10 – 16 กุมภาพันธ์ 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 136; สดุดี 51; สดุดี 130; สดุดี 113; สดุดี 123

ข้อควรจำ

“ข้าแต่องค์เจ้านาย ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ข้าพระองค์จะร้องเพลงสดุดีพระองค์ท่ามกลางชาวประเทศทั้งหลาย เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความซื่อสัตย์ของพระองค์สูงถึงเมฆ” (สดุดี 57:9, 10)

ผู้ประพันธ์สดุดีตระหนักดีว่า พวกเขาหนียากจนฝ่ายจิตวิญญาณ และไม่มีอะไรดีเลยที่จะถวายแด่พระเจ้า กล่าวคือ พวกเขาไม่มีอะไรในตัวเองที่จะมอบต่อบัลลังก์อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า (สดุดี 40:17) พวกเขาเข้าใจว่า พวกเขา也需要การพระคุณของพระเจ้าเช่นเดียวกับเราทุกคน

กล่าวโดยสรุปว่า พวกเขาต้องการข่าวประเสริฐ

บทเพลงสดุดีเน้นความจริงที่ว่า ผู้คนต้องพึ่งพาพระเมตตาของพระเจ้าอย่างเต็มที่ โชคดีที่พระเมตตาของพระเจ้าดำรงเป็นนิรันดร์ ดังที่ได้เห็นจากการทรงสร้างของพระเจ้าและในประวัติศาสตร์ของประชากร

ของพระเจ้า (สดุดี 136) ชีวิตมนุษย์นั้นชั่วคราวเหมือนต้นหญ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงเป็นนิรันดร์ แต่พระเจ้าทรงสงสารมนุษย์และฟื้นฟูกำลังพวกเขาขึ้นใหม่ (สดุดี 103:3, 5, 15) และพวกเขาได้รับพระสัญญาแห่งความเป็นนิรันดร์ในพระองค์

ประชากรของพระเจ้าสบายใจได้เนื่องจากว่า พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระองค์ ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงที่กดขี่แค่ไหนก็ตาม คำวิงวอนของผู้คนมักจะเต็มไปด้วยความหวังเพราะพวกเขาได้รับการชี้แนะให้หันไปหาพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ทรงพระเมตตา (สดุดี 103:13; สดุดี 68:5; สดุดี 89:26) ประสบการณ์ใหม่ ๆ แห่งพระคุณและความรักของพระเจ้าเสริมกำลังให้พวกเขาตัดสินใจแน่วแน่และรับใช้พระองค์เต็มใจมิใช่ผู้อื่นหรือสิ่งอื่นใด

วันอาทิตย์

ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์

His Mercy Endures Forever

อ่าน สดุดี 136 สดุดีบทนี้ให้แนวคิดสำคัญอะไร ผู้ประพันธ์สดุดีให้หลักฐานอะไรสนับสนุนการกล่าวอ้างนั้น

สดุดี 136 ร้องเรียกประชากรของพระองค์ให้สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ผู้ทรงเมตตาของพระองค์ดังที่เปิดเผยในการทรงสร้าง (สดุดี 136:4-9) และจากประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอล (สดุดี 136:10-22) “พระเมตตา” (ภาษาฮีบรูคือ *khesed* หมายถึง “ความรักมั่นคง”) สื่อถึงความดีงามของพระเจ้าและความสัตย์ซื่อต่อสิ่งทรงสร้างของพระองค์และต่อพันธสัญญาของพระองค์กับชาวอิสราเอล บทเพลงสดุดี

แสดงให้เห็นว่า ฤทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่และความมั่งคั่งของพระเจ้าตั้งอยู่บนฐานของความรักมั่นคงของพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้า “ทรงอยู่เหนือพระทั้งหลาย” และทรงเป็น “องค์เจ้านายผู้ทรงอยู่เหนือเจ้านายทั้งหลาย” ในสำนวนภาษาฮีบรูหมายความว่า “พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด” (สดุดี 136:1-3) มิได้หมายความว่ายังมีพระเจ้าอื่นใด แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงผู้เดียว

การอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งไม่มีใครเลียนแบบได้ คือการสำแดงอำนาจปกครองของพระองค์อย่างปฏิเสธไม่ได้ (สดุดี 136:4) พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก และบริวารที่อยู่บนท้องฟ้า ที่ซึ่งคนต่างชาติบูชา (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19) อย่างไรก็ดีตาม บทเพลงสดุดีเผยให้เห็นถึงข้อจำกัดของพระของชาวต่างชาติ เนื่องจากพระเหล่านั้นเป็นเพียงผลผลิตของการทรงสร้าง เป็นเพียงสิ่งทรงสร้าง มิใช่พระผู้สร้าง นี่เป็นความแตกต่างที่สำคัญ

ภาพของพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออก (สดุดี 136:12) เน้นให้เห็นถึงฤทธิอำนาจของพระเจ้าที่มีประสิทธิภาพและพระเมตตาที่มีขอบเขตกว้างไกลของพระองค์

พระเมตตาของพระเจ้าในการสร้างและประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลควรสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนของพระองค์วางใจในพระองค์ และยังคงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระองค์ บทร้องรับ “เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์” กล่าวซ้ำถึง 26 ครั้งใน สดุดี 136 ดังนั้นจึงทำให้ผู้นมัสการมั่นใจได้ว่า พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลงและจะทรงให้ความโปรดปรานในอดีตของพระองค์เกิดขึ้นซ้ำอีกในคนรุ่นใหม่ แต่ละรุ่น พระเจ้าทรงระลึกถึงประชากรของพระองค์ (สดุดี 136:23) และ

ทรงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาแห่งพระคุณของพระองค์ ความเชื่อในพระเมตตาอันยั่งยืนของพระเจ้าเป็นแก่นแท้ของความเชื่อในพระคัมภีร์ ซึ่งรวมถึงการนมัสการด้วยความชื่นชมยินดีและความมั่นใจ ตลอดจนการกลับใจใหม่

สดุดี 136 (ข้อ 23-25) ปิดท้ายด้วยการดูแลโลกอย่างทั่วถึงของพระเจ้า พระเมตตาของพระเจ้าไม่เพียงแต่แผ่ขยายไปทั่วอิสราเอลเท่านั้นแต่ยังแผ่ไปถึงสิ่งทรงสร้างทั้งปวงด้วย ดังนั้น บทเพลงสดุดีจึงกล่าวถึงพระคุณแห่งความรอดของพระเจ้าที่เป็นสากล และเตือนใจคนทั้งโลกให้ร่วมกับชาวอิสราเอลสรรเสริญพระเจ้า (ดูใน ลูกา 2:10; ยอห์น 3:16; กิจการ 15:17)

พรรณนาภาพของพระเยซูบนไม้กางเขน พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของเรา เผยให้เห็นความจริงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้าที่ว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” อย่างไร

วันจันทร์

ขอทรงสร้างใจสะอาด

Create in Me a Clean Heart

อ่าน สดุดี 51:1 เหตุใดผู้ประพันธ์สดุดีจึงวิงวอนของพระเมตตาจากพระเจ้า

กษัตริย์ดาวิดระบายความในใจต่อพระพักตร์พระเจ้า ร้องทูลขอการอภัยบาปในช่วงเวลาที่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณมีดมนที่สุด (2 ซามูเอล 12) การให้อภัยเป็นของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าที่พิเศษสุด ซึ่งเป็นผลมาจาก “พระกรุณาอันอุดมของพระองค์” (สดุดี 51:1) กษัตริย์

ดาวิดวิงวอนต่อพระเจ้าให้จัดการกับเขา มิใช่ตามสิ่งที่เขาสมควรได้รับ จากบาปที่กระทำ (สดุดี 103:10) แต่ตามพระลักษณะของพระองค์ ซึ่ง คือ พระเมตตา ความสัตย์จริง และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง (สดุดี 51:1; อพยพ 34:6, 7)

อ่าน สดุดี 51:6-19 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงการอภัยบาปอย่างไร เป้าหมายการให้อภัยของพระเจ้าคืออะไร

การให้อภัยของพระเจ้าเป็นมากกว่าการประกาศทางกฎหมายว่าบริสุทธิ์ เป็นการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างลึกซึ้งถึงส่วนในสุดของมนุษย์ (สดุดี 51:6; ฮีบรู 4:12) เป็นการเนรมิตสร้างใหม่ (สดุดี 51:10; ยอห์น 3:3-8) คำภาษาฮีบรู bara' แปลว่า “สร้าง” หมายถึงอำนาจแห่งการสร้างของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:1) มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถ bara' ได้ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในจิตใจของผู้ที่กลับใจใหม่ได้อย่างทั่วถึงและยั่งยืน (2 โครินธ์ 4:6)

ดาวิดทูลขอให้ชำระมลทินด้วยذنหุสบ (เลวีนิติ 14:2-8; สดุดี 51:7) เขารู้สึกว่าความผิดของเขาปิดกั้นเขาจากพระพักตร์พระเจ้า เช่นเดียวกับที่คนโรคเรื้อนถูกห้ามจากชุมชนในขณะที่ไม่สะอาด (สดุดี 51:11) เขากลัวว่าการถวายนูซาจะไม่สามารถทำให้เขากลับคืนมาได้ อย่างสมบูรณ์ เพราะไม่มีการถวายนูซาใดที่จะลบบาปจากการล่วงประเวณีและการฆาตกรรมที่ใคร่ครวญไว้ล่วงหน้าแล้วได้ (อพยพ 21:14; เลวีนิติ 20:10)

พระคุณอันไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถยอมรับ “ใจที่แตกสลายและสำนึกผิด” ของดาวิดได้ ซึ่งถือเป็นเครื่องถวายนูซาและ

ฟื้นฟูให้ดาวิดกลับสู่การเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า (สดุดี 51:16, 17)
ดาวิดต้องการกลับไปอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า เขาจึงขอให้ชำระเข้า
ด้วยต้นหุสบ

ถ้าพระเจ้าอภัยให้กับดาวิดเนื่องจากการล่วงประเวณี การ
หลอกลวง และฆาตกรรมได้แล้ว คุณได้รับความหวังอะไร

วันอังคาร

ถ้าพระองค์จะทรงบันทึกความชั่วไว้

"If You, LORD, Should Mark Iniquities"

อ่าน สดุดี 130 บทนี้พรรณนาถึงความร้ายแรงของบาปและ
ความหวังสำหรับคนบาปอย่างไร

ความทุกข์อันใหญ่หลวงของผู้ประพันธ์สดุดีเกี่ยวข้องกับบาป
ของเขาเองและบาปของประชากรของเขา (สดุดี 130:3, 8) บาปของ
ประชากรนั้นร้ายแรงมากจนขนาดว่าผู้คนจะต้องถูกแยกออกจากพระ
เจ้าตลอดไป (สดุดี 130:3) พระคัมภีร์กล่าวถึงบันทึกความบาปที่ถูกเก็บ
ไว้จนถึงวันแห่งการพิพากษา (ดาเนียล 7:10; วิวรณ์ 20:12) และยัง
กล่าวถึงชื่อของคนบาปที่จะถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต (อพยพ
32:32; สดุดี 69:28; วิวรณ์ 13:8)

ดังนั้น ผู้ประพันธ์สดุดีจึงวิงวอนทูลขอการอภัยจากพระเจ้า เพื่อ
จะได้ลบบาปออกจากบันทึก (สดุดี 51:1, 9; เยเรมีย์ 31:34; มีคาห์ 7:19)
เขารู้ว่า "โดยธรรมชาติแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงพิโรธ ความรักของพระองค์
นั้นนิรันดร์ 'พระพิโรธ' ของพระองค์ถูกกระตุ้นโดยการที่มนุษย์ล้มเหลว
ที่จะเห็นค่าในความรักของพระองค์... จุดประสงค์ของพระพิโรธมิใช่เพื่อ
สร้างบาดแผล แต่เพื่อรักษามนุษย์ มิใช่เพื่อทำลาย แต่เพื่อช่วยผู้คน

แห่งพันธสัญญาของพระองค์ (ดูใน โยเซยา 6:1, 2)” (Hans K. LaRondelle, *Deliverance in the Psalms* (Berrien Springs, MI: First Impressions, 1983), pp. 180, 181) พระเจ้าทรงพร้อมที่จะอภัยบาปและไม่ลงโทษบาป นี่เป็นแรงบันดาลใจให้ยาเกรงพระเจ้า (สดุดี 130:4; โรม 2:4) การนมัสการอย่างแท้จริงเกิดขึ้นจากการเห็นค่าของพระลักษณะแห่งความรักของพระเจ้า มิใช่จากการกลัวการลงโทษ

บุตรธิดาของพระเจ้าได้รับเรียกให้รอคอยพระเจ้า (สดุดี 27:14; สดุดี 37:34) คำว่า “รอคอย” ในภาษาฮีบรูคือ *qawah* ความหมายตรงตัวคือ “การยื่นออก” และเป็นรากศัพท์ของคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “ความหวัง” ดังนั้น การรอคอยพระเจ้าจึงไม่ใช่การยอมจำนนต่อสถานการณ์ที่ยากแค้น แต่เป็น “การยื่นออก” ด้วยความหวัง หรือการรอคอยด้วยความหวังอย่างกระตือรือร้นต่อการเข้าแทรกแซงของพระเจ้า ความหวังของผู้ประพันธ์สดุดีมีใต้อุปนฐานของการมองโลกในแง่ดีส่วนตัว แต่ตั้งอยู่บนพระวาทะของพระเจ้า (สดุดี 130:5) การรอคอยพระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อนั้นไม่ไร้ประโยชน์ เพราะหลังจากคำคืนอันมืดมิดแล้ว แสงยามเช้าแห่งการช่วยกู้จากพระเจ้านั้นก็จะมาถึง

จงสังเกตว่า คำทูลวิงวอนของผู้ประพันธ์สดุดีกลายเป็นคำวิงวอนของชุมชนทั้งหมด (สดุดี 130:7, 8) ความเป็นอยู่ที่ดีของแต่ละบุคคลนั้นไม่อาจแยกออกจากความเป็นอยู่ของชุมชนโดยรวมได้ ดังนั้น คนคนหนึ่งจึงไม่ควรอธิษฐานเผื่อตนเองเท่านั้น แต่เผื่อชุมชนด้วย ในฐานะผู้เชื่อ เราเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน และผลกระทบส่วนหนึ่งของชุมชนก็ส่งผลกระทบต่อทุกคน

จงนึกถึงคำถามที่ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงบันทึกความชั่วไว้
ข้าแต่องค์เจ้านาย ผู้ใดจะยืนอยู่ได้” (สดุดี 130: 3) ข้อนี้มีความ
หมายส่วนตัวต่อคุณอย่างไร คุณจะอยู่ที่ไหน ถ้าพระเจ้าจะ
ทรงบันทึกความชั่วช้าของคุณ

วันพุธ

สรรเสริญความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระเจ้า

Praise to the Majestic and Merciful God

อ่าน สดุดี 113 และ 123 อะไรคือพระลักษณะของพระเจ้าที่
แตกต่างกันสองประการที่บรรยายในเพลงสดุดีสองบทนี้

สดุดี 113 และ 123 ต่างสรรเสริญความยิ่งใหญ่และพระเมตตา
ของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเปิดเผยในความยิ่งใหญ่แห่งพระ
นามของพระองค์และในสถานที่อันสูงส่งแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ที่ซึ่ง
อยู่เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือฟ้าสวรรค์ (สดุดี 113:4, 5; สดุดี
123:1) “ผู้ใดเป็นเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราผู้ประทับบนที่สูง”
(สดุดี 113:5) นี่เป็นข้อความแห่งความเชื่อ ไม่มีอำนาจใดภายในหรือ
ภายนอกโลกที่จะทำลายพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้

ความสูงที่ยากจะเอื้อมถึงได้ที่ซึ่งพระเจ้าสถิตอยู่แสดงให้เห็น
ความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะ “ถ่อมตนลง” หรือ “โน้ม
พระองค์ลงทอดพระเนตร ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” (ดูใน สดุดี 113:6)
การสถิตอยู่เบื้องบนของพระเจ้าไม่อาจขัดขวางพระองค์จากการ
มองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นที่นี้เบื้องล่างได้ พระเมตตาของพระเจ้าแสดงออกใน
พระกรุณาของพระองค์ที่พร้อมจะมีส่วนร่วมทั่วโลกและช่วยคนขัดสน
และคนยากจนจากปัญหาของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าพระหัตถ์อันเอื้อเพื่อ

ของพระองค์ไม่ได้ถูกซ่อนจากผู้รับใช้ของพระองค์ แม้ว่าที่ประทับของพระองค์จะอยู่บนสวรรค์อันห่างไกลก็ตาม

ความเหนือธรรมชาติอย่างน่าอัศจรรย์ของพระองค์ ทำให้เราไม่อาจมองเห็นความยิ่งใหญ่และความหวังโยของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่ แต่ก็ปรากฏอย่างชัดเจนจากการกระทำแห่งพระเมตตาและความรักของพระเจ้า คนขัดสน คนยากจน และคนที่ต้องทนทุกข์อาจได้พบกับอำนาจอันสูงสุดของพระเจ้าโดยตรงผ่านการช่วยเหลือของพระองค์ พระเจ้าผู้ส่งสง่าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยการใช้อำนาจของพระองค์ยกย่องผู้ที่ต้อยต่ำ ผู้คนมีอิสระที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า แม้พระองค์จะทรงยิ่งใหญ่และมีอำนาจสูงสุด แต่นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงพระองค์ พระองค์ยังคงเป็นพระผู้สร้างและค้ำจุนอย่างเมตตาปราณีของพวกเขา และพวกเขาก็เป็นผู้รับใช้และบุตรที่รักของพระองค์

ดังนั้น แรงบันดาลใจในการนมัสการจึงไม่เพียงแต่มาจากความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่ยังรวมถึงคุณความดีของพระองค์ด้วย การสรรเสริญไม่ได้ถูกจำกัดเพียงแค่เวลาและสถานที่ (สดุดี 113:2, 3) ความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระเจ้าสำแดงให้เห็นได้ชัดเจนที่สุดในพระเยซูคริสต์ พระผู้ทรงเต็มใจโน้มลงมาจากสวรรค์และลงมาต่ำสุดเท่าความมรณาบนไม้กางเขนเพื่อยกมนุษย์ที่ล้มลงในบาปให้สูงขึ้น (ฟิลิปปี 2:6-8) ณ กางเขน เรามีเหตุผลที่ดีที่สุดที่จะนมัสการและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา

ให้เรานึกถึงกางเขนและสิ่งที่เกิดขึ้น ณ ที่นั้นเพื่อคุณเป็น
การส่วนตัว พระเยซูทรงช่วยคุณให้รอดพ้นจากอะไร เหตุใดการ
คำนึงถึงกางเขนจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก

วันพฤหัสบดี

ระลึกถึงพระราชกิจทั้งสิ้น

Forgot Not All His Benefits

อ่าน **สดุดี 103** พระคัมภีร์บทนี้พรรณนาถึงพระเมตตาของ
พระเจ้าอย่างไร

สดุดี 103 แจกแจงพรนาาาประการของพระเจ้า พรนั้นรวมถึง
“พระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้น” (สดุดี 103:2) สำหรับชีวิตที่
เจริญรุ่งเรือง (สดุดี 103:3-6) พรเหล่านี้อยู่บนฐานของพระลักษณะแห่ง
ความกรุณาปราณีของพระเจ้า และในความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของ
พระองค์กับชาวอิสราเอล (สดุดี 103:7-18) พระเจ้าทรง “ระลึก” ถึง
ความอ่อนแอและสภาพที่ไม่ถาวรของมนุษย์ และทรงมีพระเมตตาต่อ
ผู้คนของพระองค์ (ดูใน สดุดี 103:13-17)

การระลึกถึงเป็นมากกว่าการจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต แต่รวมถึง
คำมั่นสัญญาที่แสดงออกในการกระทำ กล่าวคือ พระเจ้าทรงช่วยกู้และ
ค้ำจุนประชากรของพระองค์ (สดุดี 103:3-13) การพรรณนาภาพอย่าง
ทรงพลังในสดุดี 103:11-16 แสดงให้เห็นความยิ่งใหญ่อันประมาณค่า
มิได้ของพระคุณของพระเจ้า ซึ่งเปรียบเทียบได้กับความกว้างใหญ่
ไพศาลอย่างไร้ขอบเขตของฟ้าสวรรค์ (อิสยาห์ 55:9)

ประชากรของพระเจ้าควรขอบพระคุณสำหรับพระเมตตาของ
พระองค์อย่างไร

ประการแรก ประชากรของพระเจ้าควรถวายสาธุการแต่พระยาห์เวห์ (สดุดี 103:1, 2) เมื่อเราถวายสาธุการแต่ใครก็ตาม การถวายนั้นก็เหมือนการมอบของขวัญ ของขวัญของเราอาจเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ หรือของขวัญของเราอาจเป็นสิ่งที่บางคนต้องการ (ปฐมกาล 49:25; สดุดี 5:12) ทุกสิ่งที่เราเป็นเจ้าของหรือมีมาจากพระเจ้า แล้วเราจะถวายแต่พระเจ้าได้อย่างไรในเมื่อพระองค์ทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่งที่เรามี พระคัมภีร์แสดงให้เราเห็นว่า เราสามารถสรรเสริญหรือขอบพระคุณพระเจ้าด้วยลักษณะเดียวกับที่ชาวอิสราเอลขอบคุณกษัตริย์โซโลมอนสำหรับทุกสิ่งที่ท่านทรงทำเพื่อพวกเขา (1 พงศ์กษัตริย์ 8:66; และดูในโยบ 29:13) เมื่อพระเจ้าประทานของอันดีแก่บุตรธิดาของพระองค์ พระองค์ทรงอวยพรพวกเขา ฉะนั้นแล้ว ประชากรของพระองค์ก็ถวายแต่พระองค์ได้ด้วย การสรรเสริญความรักของพระองค์

ประการที่สอง โดยการระลึกถึงพระราชกิจและพันธสัญญาทั้งสิ้นของพระองค์ (สดุดี 103:2, 18-22) เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงระลึกถึงสภาพของมนุษย์ที่อ่อนแอและพันธสัญญากับประชากรของพระองค์ (สดุดี 103:3-13) การจดจำเป็นส่วนสำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ ดังที่พระเจ้าทรงจดจำพระสัญญาที่มีต่อผู้คน ดังนั้นแล้วผู้คนก็เป็นหน้าที่จะต้องจดจำความสัตย์ซื่อของพระเจ้า และตอบสนองพระองค์ด้วยความรักและการเชื่อฟัง

เมื่อคำนึงถึงแนวคิดนี้ จึงเหมาะสมที่จะอ้างถึงคำกล่าวที่โด่งดังของนางเอลเลน จี. ไวท์. “เป็นการดีที่เราจะใช้เวลาไตร่ตรองในแต่ละวันเพื่อใคร่ครวญถึงชีวิตของพระคริสต์ เราควรมองที่ละจุด และปล่อยไปตามจินตนาการในแต่ละฉาก โดยเฉพาะฉากสุดท้าย เมื่อเราคำนึงถึง

การเสียดสละพระชนม์อันยิ่งใหญ่เพื่อเรา ความมั่นใจของเราในพระองค์ จะคงที่มากขึ้น ความรักของเราจะเพิ่มมากขึ้น และเราจะซาบซึ้งใน พระวิญญูญาณของพระองค์มากยิ่งขึ้น หากทำยที่สุดเราได้รับความรอด เราจะต้องเรียนรู้บทเรียนเรื่องการสำนึกผิดและการถ่อมใจที่ไต่ทางเขน” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 83)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่านหนังสือ *เคล็ดลับแห่งความสุข* ของนางเอลเลน จี. ไวท์. เรื่อง “คนบาปต้องการพระคริสต์” หน้า 17-22

เสียงของประชากรของพระเจ้าในบทเพลงสดุดีร่วมกันร้อง ประสานว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์” เพื่อเฉลิมฉลอง ความรักนิรันดร์ของพระเจ้า (สดุดี 106:1; สดุดี 107:1; สดุดี 118:1-4, 29; สดุดี 136) “การไม่สรรเสริญพระเจ้าหมายถึงการลี้มพระราชกิจ ทั้งสิ้นของพระองค์ ไม่เห็นค่าของของประทานจากพระเจ้า เฉพาะผู้ สรรเสริญเท่านั้นที่จะไม่ลี้ม การคิดหรือการพูดเกี่ยวกับพระเจ้ายังไม่ใช่ เป็นการสรรเสริญพระองค์ การสรรเสริญเริ่มต้นเมื่อบุคคลหนึ่งยอมรับ ความยิ่งใหญ่และพระราชกิจของพระเจ้า และตอบสนองด้วยการชื่นชม ในคุณความดี ความเมตตา และพระปัญญาของพระองค์” (Hans LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, p. 178)

การยอมรับและประกาศพระเมตตาอันยั่งยืนของพระเจ้ามีความสำคัญ และยิ่งสำคัญขึ้นไปอีก เมื่อเราระลึกถึงความรักมั่นคง (*khesed*) ของพระเจ้า คือความรักเมตตาและความสัตย์ซื่อตามพันธ

สัญญาของพระองค์ ซึ่งจะยืนหยัดมั่นคงและไม่เปลี่ยนแปลง แม้จะอยู่ท่ามกลางบาปของมนุษย์และการกบฏต่อพระเจ้า

“เราทำบาปต่อพระองค์ และไม่สมควรได้รับความโปรดปรานจากพระองค์ แต่กระนั้น พระองค์เองทรงใส่คำอ้อนวอนที่วิเศษสุดไว้บนริมฝีปากของเราว่า ‘เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์’

ขออย่าให้พระที่หนึ่งรุ่งเรืองเรื่องของพระองค์ต้องเสื่อมเสีย ขอทรงระลึกถึงและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์’ เยเรมีย์ 14:21 เมื่อเรามาหาพระองค์ เพื่อสารภาพความไร้ค่าและความบาปของเรา พระองค์ทรงปฏิญาณตนว่าจะเอาใจใส่เสียงร้องของเรา พระเกียรติแห่งราชบัลลังก์ของพระองค์เป็นเดิมพันในการปฏิบัติตามพระคำของพระองค์ที่สัญญาต่อเรา” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 148)

เมื่อผู้ประพันธ์สดุดีสัมผัสถึงพระเมตตาของพระเจ้า (*สดุดี 103:2*) เขาจึงได้รับแรงบันดาลใจให้เขียนว่า “พระยาห์เวห์ทรงกระทำการชอบธรรมและการยุติธรรมแก่ทุกคนที่ถูกบีบบังคับ” (*สดุดี 103:6*) ดังนั้น เป้าหมายสุดท้ายของคำพยานส่วนตัวของผู้ประพันธ์สดุดีและคำสรรเสริญพระเมตตาของพระเจ้าในชีวิตของเขา คือ การช่วยผู้อื่นให้มั่นใจในความรักเมตตาของพระเจ้า เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้เปิดใจรับพระเจ้าและรับพระคุณแห่งความรอดของพระองค์และสรรเสริญพระเจ้าด้วยเช่นกัน (*สดุดี 9:11, 12; สดุดี 22:22-27; สดุดี 66:16*)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่นิรันดร์เพื่อความรอดของประชากรมีความหมายในเชิงปฏิบัติอย่างไร เหตุใดข้อความนี้จึงไม่ได้หมายความว่า เรายังสามารถทำบาปต่อไปได้เรื่อย ๆ เพราะพระเมตตาของพระเจ้านั้นเป็นนิรันดร์
2. เราจะเข้าใจแนวคิดทั้งสองที่ขัดกันว่า พระเจ้าทรงให้อภัยบาปแก่เรา และพระเจ้าจะทรงพิพากษาบาป อย่างไรก็ตาม
3. คำกล่าวถึงพระเมตตาของพระเจ้าในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่สอดคล้องกับถ้อยคำในสวดคืออย่างไร (เอเฟซัส 2:4, 5; 1 ทิโมธี 1:16; ทิตัส 3:5; ฮีบรู 4:16)

บทที่ 8

ปัญญาสำหรับการดำเนินชีวิตโดยชอบธรรม

Wisdom for Righteous Living

วันที่ 17 – 23 กุมภาพันธ์ 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 119:1-16; สดุดี 90; สดุดี 3:16; สดุดี 95:7-11; สดุดี 141; สดุดี 128

ข้อควรจำ

“ขอทรงสอนข้าพระองค์ทั้งหลายให้ในวันของตน
เพื่อพวกข้าพระองค์จะมีจิตใจที่มีปัญญา”

(สดุดี 90:12)

ดังที่เราได้เห็นแล้ว พระคุณของพระเจ้ามอบไว้ให้เพื่อการอภัยบาป และทำให้เกิดใจใหม่แก่คนบาปที่กลับใจ ผู้ซึ่งบัดนี้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

พระวณะของพระเจ้ายังให้คำแนะนำสำหรับการดำเนินชีวิตโดยชอบธรรม (สดุดี 119:9-16) การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านี้ได้เป็นการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ แต่เป็นชีวิตที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า ชีวิตที่เต็มไปด้วยพระพร (สดุดี 119:1, 2; สดุดี 128)

อย่างไรก็ตาม ชีวิตของคนชอบธรรมไม่ได้ปราศจากการทดลอง บางครั้งคนชอบธรรมอาจถูกล่อลวงโดยธรรมชาติอันเจ็บแสบแหลมของบาป (สดุดี 141:2-4) และแม้แต่ตกสู่การทดลองนั้น พระเจ้าทรงอนุญาต

ให้มีช่วงเวลาแห่งการทดลองเพื่อให้ความสัตย์ซื่อ (หรือไม่สัตย์ซื่อ) ของบุตรีดาของพระองค์เปิดเผยออกมาอย่างชัดเจน ถ้าบุตรีดาของพระเจ้าเอาใจใส่คำแนะนำและคำตักเตือนของพระองค์ ความเชื่อของพวกเขาจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และความไว้วางใจในพระเจ้าจะเข้มแข็งขึ้น สติปัญญาในการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมได้รับจากประสบการณ์ชีวิตกับพระเจ้าท่ามกลางการล่อลวงและทำทนาย ดังนั้น คำอธิษฐานที่พระเจ้าสอนเราให้ในวันเวลาของเราเพื่อที่เราจะได้มีจิตใจแห่งปัญญา (สดุดี 90:12) สะท้อนให้เห็นจากการดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

วันอาทิตย์

เก็บรักษาพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจ

Your Word I have Hidden in My Heart

อ่าน สดุดี 119:1-16, 161-168 เราจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไร และพรที่มาจากการรักษาพระบัญญัตินั้นมีอะไรบ้าง

พระคัมภีร์บรรยายถึงชีวิตประจำวันแห่งความเชื่อว่าเป็นการเดินทางกับพระเจ้าในเส้นทางแห่งความชอบธรรมของพระองค์ เราจะคงไว้ซึ่งชีวิตแห่งความเชื่อโดยการเดิน “ตามธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์” (สดุดี 119:1) และโดยการเดิน “ในแสงสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์” (สดุดี 89:15) นี่ไม่ใช่การเดินทางที่แตกต่างกัน การเดินในแสงสว่างแห่งพระพักตร์ของพระเจ้าหมายถึง การปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน การเดิน “ตามธรรมบัญญัติ

ของพระยาห์เวห์” สัมพันธ์กับการแสวงหาพระเจ้าด้วยสุดใจ (สดุดี 119:1, 2, 10)

การ “ดีพร้อมในทางของตน” เป็นอีกวิธีหนึ่งที่พระธรรมสดุดีใช้บรรยายถึงชีวิตที่ชอบธรรม (สดุดี 119:1) “ดีพร้อม” เป็นการอธิบายถึงการถวายบูชาที่ “ปราศจากตำหนิ” เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า (อพยพ 12:5) ในทำนองเดียวกัน ชีวิตของบุคคลที่ชอบธรรม ซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (โรม 12:1) จะต้องปราศจากมลทิน คือการรักในบาป ชีวิตที่อุทิศแด่พระเจาก็เป็น “ทางที่ดีพร้อม” เช่นกัน ซึ่งหมายความว่า บุคคลนั้นเดินไปในทิศทางของชีวิตที่ถูกตั้ง ซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า (สดุดี 101:2, 6; ดูใน สดุดี 18:32)

การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระเจ้าอย่างเคร่งครัด ในทางตรงกันข้าม การรักษาพระบัญญัตินั้นประกอบด้วย “ความเข้าใจดี” ถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูกและผิด สิ่งที่ดีและชั่ว (สดุดี 111:10; ดูใน 1 พงศาวดาร 22:12) และเกี่ยวข้องกับความเป็นบุคคลในองค์รวม ไม่ใช่แค่การกระทำภายนอกเท่านั้น การ “ปราศจากตำหนิ” คือการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและแสวงหาพระเจ้าด้วยสุดใจ ทั้งสองอย่างนี้เป็นแนวทางของชีวิตที่แยกออกจากกันไม่ได้ (สดุดี 119:1, 2)

พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อโลกนี้ ทั้งยังสอนผู้คนถึงวิธีที่จะฉลาดและดำเนินชีวิตอย่างอิสระและสงบสุข (สดุดี 119:7-11, 133) ผู้ประพันธ์สดุดีชื่นชมยินดีในธรรมบัญญัติ เพราะธรรมบัญญัตินั้นทำให้เขามั่นใจในความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (สดุดี 119:77, 174)

“บรรดาผู้ที่รักกรรมบัญญัติของพระองค์มีความสมบูรณ์พูนสุขอย่างมาก ไม่มีสิ่งใดทำให้พวกเขาสะดุดได้” (สดุดี 119:165) ภาพของการสะดุดเป็นการอธิบายถึงการบกพร่องทางศีลธรรม พระวณะของพระเจ้าเป็นตะเกียงแก่เท้าของผู้ประพันธ์สดุดี (สดุดี 119:105) ซึ่งจะปกป้องเราจากการถูกล่อลวง (สดุดี 119:110)

พระคริสต์ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้าในชีวิตของพระองค์อย่างไร (มัทธิว 4:1-11) คำตอบนี้บอกเราอย่างไรถึงอำนาจที่มีจากจิตใจที่มุ่งมั่นที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า

วันจันทร์

ขอทรงสอนข้าให้นับวันของตน

Teach Us to Number Our Days

อ่าน สดุดี 90; สดุดี 102:11; และสดุดี 103:14-16 อะไรคือสภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของมนุษย์

การดำรงอยู่ของมนุษย์ที่ตกสู่บาปนั้นเป็นเพียงไอน้ำในแสงสว่างแห่งนิรันดร์ หนึ่งในพันปีในสายพระเนตรของพระเจ้าเป็น “เหมือนยามเดียวในกลางคืน” ซึ่งกินเวลา 3-4 ชั่วโมง (สดุดี 90:4) เมื่อเทียบกับเวลาของพระเจ้าแล้ว ตลอดชีวิตของมนุษย์ไม่ซำก็สูญไป (สดุดี 90:10) มนุษย์ที่เข้มแข็งที่สุดก็เทียบได้กับพืชที่อ่อนแอที่สุด (สดุดี 90:5, 6; สดุดี 103:15, 16) กระนั้น แม้ชีวิตจะแสนสั้น แต่ก็เต็มไปด้วยความลำบากและความโศกเศร้า (สดุดี 90:10) แม้แต่คนทั่วไปที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ก็ยังคร่ำครวญและโศกเศร้าถึงชีวิตอันแสนสั้น

สดุดี 90 กล่าวถึงสถานการณ์ยากลำบากของมนุษย์ที่อยู่ภายใต้การดูแลของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง พระเจ้าทรงเป็นที่พิภพของประชากรของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัย (สดุดี 90:1, 2) คำว่า “ที่พิภพ” ในภาษาฮีบรูคือ ma'on พรรณนาถึงพระเจ้าในฐานะเป็นที่กำบังหรือที่หลบภัยของประชากรของพระองค์ (สดุดี 91:9)

พระเจ้าทรงยับยั้งพระพิโรธอันชอบธรรมของพระองค์และประทานพระคุณอีกครั้ง ผู้ประพันธ์สดุดีอุทานว่า “ผู้ใดจะทราบถึงพลังความกริ้วของพระองค์” (สดุดี 90:11) บอกเป็นนัยว่าไม่มีใครเคยสัมผัสกับผลแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อบาปอย่างถึงที่สุด ดังนั้นแล้ว จึงยังมีความหวังสำหรับผู้คนที่จะกลับใจและได้รับปัญญาสำหรับการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม

ปัญญาในพระคัมภีร์ไม่เพียงแสดงถึงความเฉลียวฉลาดเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงความยำเกรงพระเจ้าด้วย ปัญญาที่เราต้องการคือ การรู้วิธี “นับวันของตน” (สดุดี 90:12) หากเราสามารถนับวันของตนได้ หมายความว่า วันของเรานั้นมีจำกัด และเรารู้ว่ามีจำกัด การดำเนินชีวิตอย่างชาญฉลาดหมายถึง การดำเนินชีวิตด้วยความตระหนักรู้ถึงความไม่ยั่งยืนของชีวิต ซึ่งนำไปสู่ความเชื่อและการเชื่อฟัง ปัญญานี้ได้มาจากการกลับใจใหม่เท่านั้น (สดุดี 90:8, 12) และมาจากของประทานแห่งการอภัย ความรัก และพระเมตตาของพระเจ้า (สดุดี 90:13, 14)

ปัญหาพื้นฐานของเราไม่ได้เกิดจากการที่เราถูกสร้างขึ้นมาเป็นมนุษย์ แต่มาจากบาปและจากสิ่งที่บาปได้ก่อขึ้นในโลกของเรา ผลกระทบอันร้ายแรงของมันปรากฏให้เห็นอยู่ทุกที่และในทุกคน

ขอบคุณพระเยซูที่มีหนทางให้เราหลุดพ้นจากสภาพการเป็นมนุษย์ที่ลำบาก (ยอห์น 1:29; ยอห์น 3:41-21) ไม่อย่างนั้น เราคงไม่มี ความหวังเลย

ไม่ว่าชีวิตเราจะผ่านไปรวดเร็วเพียงใด พระเยซูให้พระสัญญาอะไรแก่เรา (ดูใน ยอห์น 3:16) เราจะมี ความหวังอะไรหากไม่มีพระองค์

วันอังคาร

การทดสอบของพระเจ้า

The Lord's Test

อ่าน สดุดี 81:7, 8; สดุดี 95:7-11; และสดุดี 105:17-22 การทดสอบของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง

เมรีบาห์เป็นสถานที่ที่อิสราเอลทดสอบพระเจ้า ด้วยการท้าทายความสัตย์ซื่อและฤทธิ์เดชของพระองค์ในการจัดหาสิ่งจำเป็นแก่พวกเขา (อพยพ 17:1-7; สดุดี 95:8, 9) แต่สดุดี 81 ให้ภาพที่กลับกันอย่าง น่าสนใจ และตีความเหตุการณ์เดียวกันว่าเป็นช่วงเวลา que พระเจ้าทรงทดสอบอิสราเอล (สดุดี 81:7) และด้วยการที่พวกเขาไม่เชื่อฟังและขาดความไว้วางใจ (สดุดี 81:11) ผู้คนเหล่านี้จึงล้มเหลวในบททดสอบของพระเจ้า

การกล่าวอ้างอิงถึงเมรีบาห์เป็นการสื่อถึงข่าวสารสองประการ ประการแรก ประชากรของพระเจ้าจะต้องไม่ทำผิดซ้ำรอยคนรุ่นก่อน แต่ให้พวกเขาวางใจในพระเจ้าและเดินในทางของพระองค์ (สดุดี 81:13) ประการที่สอง แม้ผู้คนจะล้มเหลวในบททดสอบ แต่พระเจาก็เสด็จมาช่วยเมื่อพวกเขาประสบปัญหา (สดุดี 81:7) คนรุ่นใหม่มีความ

มันใจในพระคุณของพระเจ้า เพราะพระคุณแห่งการช่วยให้รอดของพระเจ้าในอดีต

สดุดี 105 แสดงให้เห็นว่า การทดลองเป็นหนทางของพระเจ้าในการพิสูจน์ว่า โยเซฟไว้วางใจในพระคำของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของเขา (ปฐมกาล 37:5-10; สดุดี 105:19) คำว่า “พิสูจน์” ในภาษาฮีบรูคือ Tsarap ในข้อ 19 ให้ความรู้สึกถึง “การล้างมลทิน” “การชำระ” หรือ “ทำให้บริสุทธิ์” ดังนั้น จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงทดสอบความเชื่อของโยเซฟก็เพื่อขจัดความสงสัยในพระสัญญาของพระเจ้า และเพื่อเสริมสร้างความไว้วางใจในการนำทางของพระเจ้า

เป้าหมายของการพิสูจน์ของพระเจ้า คือการเสริมสร้างความแข็งแกร่งแก่บุคลิกของพระองค์ และเพื่อเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับพระสัญญาที่จะสำเร็จ ดังที่เห็นจากตัวอย่างของโยเซฟ (สดุดี 105:20-22)

อย่างไรก็ตาม การปฏิเสธคำสั่งสอนของพระเจ้าส่งผลให้เกิดความต้อร้นมากขึ้นและทำให้จิตใจของคนต้อร้นแข็งกระด้างขึ้น

“พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ในทันที และไม่มีข้อสงสัย แต่มนุษย์หลับใหลและไม่ขยับเขยื้อนเนื่องจากการหลอกลวงของซาตาน มันเสนอข้อแก้ตัวและออกอุบาย และเอาชนะหลักคำสอนของพวกเขา โดยกล่าวเช่นเดียวกับที่มันบอกกับเอวาในสวนเอเดนว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ตายแน่’ การไม่เชื่อฟังไม่เพียงแต่ทำให้จิตใจและมโนธรรมของผู้ทำผิดแข็งกระด้าง แต่ยังมีแนวโน้มที่จะทำให้ความเชื่อของผู้อื่นเสื่อมเสียด้วย กล่าวคือ สิ่งที่คุณเหมือนผิดมากสำหรับพวกเขาในตอนแรกเริ่มดูผิดน้อยลง เพราะพวกเขาเห็นความผิดนั้นอยู่

ตลอดเวลา จนในที่สุดพวกเขาสงสัยว่า นั่นเป็นบาปจริง ๆ หรือ และก็ตกอยู่ในข้อผิดพลาดเดียวกันโดยไม่รู้ตัว” (เอลเลน จี. วัตต์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 4, หน้า 146)

คุณมีประสบการณ์ที่บาปทำให้จิตใจคุณแข็งกระด้างบ้างหรือไม่ เหตุใดความคิดนั้นจึงผลักดันเราให้ไปสู่ไม่ทางเขนที่ซึ่งเราจะพบกับพลังแห่งการเชื่อฟัง

วันพุธ

การหลอกลวงแห่งทางอธรรม

Deceitfulness of the Wicked Way

อ่าน สดุดี 141 ผู้ประพันธ์สดุดีคืออิสราเอลขออะไร

สดุดี 141 เป็นคำอธิษฐานขอการปกป้องจากการล่อลวงทั้งภายในและภายนอก ผู้ประพันธ์สดุดีไม่เพียงแต่ตกอยู่ในอันตรายจากแผนการของคนอธรรมเท่านั้น (สดุดี 141:9, 10) แต่ยังถูกล่อลวงให้ทำตัวเหมือนคนอธรรมอีกด้วย จุดอ่อนประการแรกคือ การควบคุมตนเองในการพูด ผู้ประพันธ์สดุดียังอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเฝ้าระวังประตูริมฝีปาก (สดุดี 141:3) การบรรยายภาพลักษณะนี้เป็นการพาดพิงถึงการเฝ้าประตูเมืองในสมัยพระคัมภีร์ ซึ่งคือการปกป้องเมือง

นอกจากนี้ การล่อลวงยังหมายถึง การที่บุตรธิดาของพระเจ้าจะรับฟังคำแนะนำของคนชอบธรรมหรือจะยอมถูกยั่วยวนด้วยอาหารอันโอชะของคนอธรรม (สดุดี 141:4, 5) ผู้ประพันธ์สดุดีบรรยายถึงหัวใจของเขาว่าเป็นภัยคุกคามหลัก เนื่องจากการต่อสู้ที่แท้จริงเกิดขึ้นที่นั่น มีเพียงการอธิษฐานขอการไว้วางใจและการอุทิศตนต่อพระเจ้าอย่างไม่

หยุดยั้งเท่านั้นที่จะช่วยบุตรของพระเจ้าจากการทดลองได้ (สดุดี 141:1, 2)

อ่าน สดุดี 1:1 และสดุดี 141:4 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บรรยายถึงลักษณะของการล่อลวงที่พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ และน่าดึงดูดใจอย่างไร

สดุดี 141:4 บรรยายถึงธรรมชาติของการล่อลวงที่ค่อย ๆ พัฒนาขึ้น ชั้นแรกคือ จิตใจเอนเอียงไปหาความชั่ว ชั้นที่สอง ประพฤติสิ่งที่ชั่วร้าย (ความหมายในภาษาฮีบรูเน้นย้ำถึงลักษณะการกระทำที่ชั่ว ๆ) ชั้นที่สาม จิตใจที่กินของอันโอชะของคนชั่ว นั่นคือ การนำปรารถนาการกระทำอันชั่วร้าย

การทดลองใน สดุดี 1:1 ก็เช่นเดียวกัน การทดลองเข้ามาขัดขวางบุตรของพระเจ้าไม่ให้เดินในทางของพระองค์ ด้วยการทำให้เขาเหล่านั้นเดินไปกับคนอธรรม ยืนอยู่ในทางของคนบาป และท้ายที่สุด นั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย เราจะต้องไม่เป็นเหมือนคนบาป คนอธรรมและคนที่ชอบเยาะเย้ย หรือปล่อยให้พวกเขาชักจูงเราให้ห่างจากพระเจ้า

พระธรรมสดุดีบรรยายลักษณะของการทดลองที่พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ มีเล่ห์เหลี่ยม และน่าดึงดูด มีเพียงการพึ่งพาพระเจ้าโดยสิ้นเชิงเท่านั้นที่จะรับประกันชัยชนะได้ พระธรรมสดุดีเน้นความสำคัญของถ้อยคำที่เราพูดและฟังเมื่อเราอยู่ท่ามกลางการทดลอง จุดจบของคนอธรรมและคนชอบธรรมสอนผู้คนให้แสวงหาปัญญาจากพระเจ้า (สดุดี 1:4-6; สดุดี 141:8-10) การแก้แค้นสุดท้ายแก่บุตรธิดาของพระเจ้าใน

บทเพลงสดุดีทั้งสองบทนี้เป็นเรื่องของอนาคต ซึ่งหมายความว่า ผู้เชื่อได้รับการเรียกให้ไว้วางใจในพระเจ้าและรอคอยพระองค์ด้วยความอดทน

วันพฤหัสบดี

พรสำหรับการดำเนินชีวิตอย่างผู้ชอบธรรม

Blessing of Righteous Living

อ่าน สดุดี 1:1-3; สดุดี 112:1-9 และสดุดี 128 พระอะไรที่สัญญาให้กับผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า

ในบรรดาพรมากมายที่สัญญาไว้แก่ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า สันติภาพอาจเป็นพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดประการหนึ่ง สดุดี 1 พรรณนาถึงผู้ชอบธรรมด้วยอุปมาของต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาลและใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง (สดุดี 1:3; เยเรมีย์ 17:7, 8; เอเสเคียล 47:12) การเปรียบเทียบนี้บ่งบอกให้เห็นถึงแหล่งที่มาของพรทั้งหมด นั่นคือ การที่มีพระเจ้าประทับในสถานนมัสการ และเปล็ดเปล็นไปกับความสัมพันธ์กับพระเจ้าอันเปี่ยมล้นไปด้วยความรักอย่างไม่ขาดสาย ต่างจากคนอธรรมที่ถูกเปรียบว่าเป็นแกลบ ไม่มีความมั่นคง ไม่มีที่อยู่และอนาคต คนชอบธรรมเปรียบเหมือนต้นไม้ที่มีผลดก มีราก อยู่ใกล้พระเจ้าและชีวิตนิรันดร์

สดุดี 128:2, 3 กล่าวถึงพรแห่งอาณาจักรพระเมสสิยาห์ ที่ซึ่งการนั่งอยู่ใต้ช่อมองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งสันติภาพและความเจริญรุ่งเรือง (มีคาห์ 4:4) พรแห่งสันติภาพที่มีเหนือกรุงเยรูซาเล็ม (สดุดี 122:6-8; สดุดี 128:5, 6) สื่อถึงความหวังในพระเมสสิยาห์ผู้จะทรงยุติความชั่วร้ายและฟื้นฟูสันติสุขในโลก

“พระคัมภีร์เรียกมรดกของผู้ได้รับความรอดว่า ‘เมือง’ ฮีบรู 11:14-16 ณ ที่นั่น พระผู้เลี้ยงแห่งสวรรค์ทรงนำฝูงแกะของพระองค์ไปยังน้ำพุแห่งชีวิต ต้นไม้แห่งชีวิตออกผลทุกเดือนและใบของต้นไม้นั้นมีไว้เพื่อรับใช้บรรดาประชาชาติ มีลำธารหลายสายที่ไหลอยู่ตลอดเวลาใสดจกแก้วคริสตัล และข้างลำธารนั้นมีต้นไม้ใบกสะบัดไปมาซึ่งทอดเงาไปตามเส้นทางที่เตรียมไว้สำหรับผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระเจ้า ณ ที่นั่นที่ราบอันกว้างใหญ่โค้งขึ้นเป็นเนินสวยงดงาม และภูเขาของพระเจ้าชูยอดเขาอันสูงตระหง่านอยู่ด้านหลัง บนที่ราบอันสงบข้างลำธารแห่งชีวิตเหล่านั้น ประชากรของพระเจ้าที่เดินทางแสวงหาและพเนจรมานั้นนานจะพบกับที่พักพิง” (เอลเลน จี. วัตส์, *สงครามประวัติศาสตร์*, หน้า 675)

พระคัมภีร์ใหม่บรรยายว่า ความหวังนั้นจะสำเร็จสมบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สองและการสร้างโลกใหม่ (*มัทธิว 26:29; วิวรณ์ 21*) ดังนั้น ขณะที่คนชอบธรรมได้รับพรมากมายในชีวิตนี้ แต่ของประทานจากพระเจ้าอย่างครบถ้วนกำลังรอคอยพวกเขาเมื่ออาณาจักรของพระเจ้าจะกลับคืนมาอย่างสมบูรณ์เมื่อสิ้นสุดกาลเวลา

การรับประกันว่าพระสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับเราที่พบในพระคัมภีร์ใหม่เกิดขึ้นที่กางเขน เกิดอะไรขึ้น ณ ที่นั่น เหตุใดจึงต้องเป็นที่กางเขน เราจะได้กำลังใจจากพระสัญญาเหล่านั้นอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

ในยุคปัจจุบัน การได้รับปัญญาดูเหมือนจะไม่ใช่เป็นการรารถนาเท่ากับการได้รับความสุข ผู้คนต่างอยากมีความสุขมากกว่ามี

ปัญญา อย่างไรก็ตามก็ดี เราจะมีความสุขอย่างแท้จริงและมีชีวิตที่สมบูรณ์ โดยปราศจากสติปัญญาจากพระเจ้าได้หรือ พระธรรมสดุดีบอกเราอย่างชัดเจนว่าไม่ได้ ชาวดีก็คือ เราไม่ได้ถูกขอให้เลือกกระหว่างปัญญากับความ สุข ปัญญาจากพระเจ้าจะนำมาซึ่งความสุขที่แท้จริง

ตัวอย่างง่าย ๆ ในภาษาฮีบรูอธิบายประเด็นนี้ได้เป็นอย่างดี คำว่า “ก้าว” (step) ในภาษาฮีบรูที่อยู่ในรูปพหูพจน์คือ (*'ashurey*) ให้เสียงที่คล้ายคลึงกับคำว่า “ความสุข” (*'ashrey*) มาก ซึ่งถ่ายทอดถึงชาวสวรรค์ ทรงพลังว่า “ก้าว” ที่ยึดมั่นในเส้นทางของพระเจ้านำไปสู่ชีวิตที่มี “ความสุข” (สดุดี 1:1; สดุดี 17:5; สดุดี 37:31; สดุดี 44:18; สดุดี 89:15; สดุดี 119:1) ทั้งปัญญาและความสุขในพระคัมภีร์ไม่ใช่แนวคิดที่เป็นนามธรรม แต่เป็นประสบการณ์ที่แท้จริง

ความยำเกรง การสรรเสริญ ความเข้มแข็ง และความวางใจในพระเจ้า สิ่งเหล่านี้พบได้ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า สดุดี 25:14 กล่าวว่า “มิตรภาพของพระยาห์เวห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขาารู้จักพันธสัญญาของพระองค์”

“จงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับภาพเหตุการณ์อันสดใสซึ่งพระองค์ประทานให้แก่เรา จงนำคำสัญญาอันประเสริฐที่มีอยู่ในความรักของพระองค์มารวมเข้าด้วยกัน เพื่อเราจะมองดูภาพเหล่านั้นอย่างต่อเนื่องไม่หยุดหย่อน ภาพเหตุการณ์ที่พระบุตรของพระเจ้าทรงสละพระบัลลังก์ของพระบิดา ทรงนำความเป็นมนุษย์มาสวมทับความเป็นพระเจ้าเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากอำนาจของซาตาน ภาพชัยชนะของพระองค์ที่ทรงทำไว้เพื่อเห็นแก่เรา ทรงเปิดประตูสวรรค์ออกให้แก่มนุษย์ และเปิดเผยให้สายตามนุษย์ได้มองเห็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรง

เปิดเผยพระสิริของพระองค์ ภาพมนุษย์ซึ่งล้มลงในบาปได้ถูกนำขึ้นมา จากหลุมแห่งความพินาศที่บาปได้ผลักเขาให้ตกลงไป และนำเขากลับมาเชื่อมสัมพันธ์กับพระเจ้าพระผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด และได้อดทนต่อการทดสอบของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระผู้ไถ่ของเรา เราได้สวมเสื้อความชอบธรรมของพระคริสต์ และถูกยกชูขึ้นไปถึงพระบัลลังก์ของพระองค์ เหล่านี้เป็นภาพที่พระเจ้าทรงปรารภนาให้จิตใจของเราใคร่ครวญอยู่เสมอ” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 118)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราจะพบพระคำความยินดีในพระคำของพระเจ้าที่ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ว่าสอนได้อย่างไร การรับเอาพระคำของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับ การติดสนิทในพระเยซูคริสต์อย่างไร
2. จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้คนปฏิเสธคำสอนของพระเจ้าอย่างตั้งใจและสม่ำเสมอ (*สดุดี 81; สดุดี 95*) เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
3. ทำไมบางครั้งวิถีของคนอธรรมจึงดูน่าปรารถนามากกว่า คำแนะนำของคนชอบธรรม (*สดุดี 141*) เราจะจัดการกับความ คิดที่ว่า บ่อยครั้งคนอธรรมดูเหมือนจะสุขสบายได้อย่างไร

บทที่ 9

ผู้เข้ามาในพระนามของพระยาห์เวห์จึงได้รับพร

Blessed Is He Who Comes in the Name of the Lord

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ – 1 มีนาคม 2024

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 23; ยอห์น 10:11-15; สดุดี 22; สดุดี 89:27-32; โคโลสี 1:16; สดุดี 2; ฮีบรู 7:20-28

ข้อควรจำ

“ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทอดทิ้งเสีย ได้เป็นศิลามุมเอก แล้ว การนี้เป็นมาจากพระยาห์เวห์ เป็นสิ่งอัศจรรย์ในสายตาเรา” (สดุดี 118:22, 23)

พระธรรมสดุดีเป็นพยานถึงพระลักษณะส่วนบุคคลของพระคริสต์และพันธกิจของพระองค์

พระราชกิจในแผนการแห่งความรอดของพระองค์เกือบทุกด้านพบได้ในพระธรรมสดุดี ทั้งยังเขียนและพยากรณ์เกี่ยวกับชีวิตและพระราชกิจของพระคริสต์ไว้หลากหลายแนวทางด้วยความแม่นยำอย่างน่าประหลาดใจ

หัวข้อที่พระธรรมสดุดีเปิดเผยถึงพระคริสต์ ได้แก่ ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ความเป็นพระบุตร ความเชื่อฟัง ความปรารถนาวิหารของพระเจ้า ลักษณะของผู้เลี้ยงแกะที่ดี การถูกทรยศ ความทุกข์ทรมาน กระจกของพระองค์ที่ไม่แตกหัก การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืน

พระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ความเป็นปุโรหิต และความเป็นกษัตริย์ ซึ่งทุกอย่างเป็นไปได้พยากรณ์ไว้หลายศตวรรษก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมาเป็นมนุษย์

ไม่น่าแปลกใจเลย ขณะที่พระองค์กำลังตรัสกับเหล่าสาวกถึงพันธกิจของพระองค์ระหว่างทางที่ไปเอมมาอูส พระเยซูทรงชี้กลับไปยังพระธรรมสดุดี (ลูกา 24:44) พระองค์ประสงค์ให้พวกเขาค้นหาหลักฐานในพระธรรมสดุดีว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด

บทเพลงสดุดีบางบท ได้แก่ สดุดี 24, 45, 72, และ 101 (มุมมองของพระผู้ทรงเป็นกษัตริย์และผู้พิพากษา) สดุดี 88, 102 (คำอธิษฐานของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระเจ้า)

ในบทเพลงสดุดีทั้งหมดประกอบด้วยการคร่ำครวญ การขอบพระคุณ การสรรเสริญ และเสียงร้องขอความเป็นธรรมและการช่วยกู้ของผู้ประพันธ์สดุดี เราได้ยินเสียงสะท้อนในคำอธิษฐานของพระคริสต์จากบทเหล่านี้เพื่อความรอดของโลก

วันอาทิตย์

พระผู้เลี้ยงแกะและผู้เสียสละ

Divine Self-Sacrificing Shepherd

อ่าน สดุดี 23; สดุดี 28:9; สดุดี 80:1; สดุดี 78:52, 53; สดุดี 79:13; และ สดุดี 100:3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พรรณนาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้ากับประชากรของพระองค์อย่างไร

ภาพของพระเจ้าในฐานะพระผู้เลี้ยงแกะและประชากรของพระเจ้าในฐานะแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์ เน้นย้ำถึงการทรงนำของพระ

เจ้าและการค้าจุนดูแลประชากรของพระองค์ รวมถึงการที่ประชากร ฟังปาพระเจ้าเพื่อตอบสนองความต้องการทั้งหมดของพวกเขา ภาพนี้ สื่อถึงมุมมองของความใกล้ชิดกันระหว่างพระเจ้ากับประชากรของ พระองค์ เพราะคนเลี้ยงแกะอาศัยอยู่กับฝูงแกะและดูแลแกะแต่ละตัว ภาพของการเลี้ยงดูนี้ยังเน้นให้เห็นถึงความเป็นเจ้าของฝูงแกะของ พระเจ้าด้วย ซึ่งรับรองด้วยสายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นสองประการ คือ การทรงสร้าง (สดุดี 95:6, 7; สดุดี 100:3) และพันธสัญญา (สดุดี 28:9; ฮีบรู 13:20)

ภาพของพระผู้เลี้ยงที่นำโยเซฟอย่างฝูงแกะ (สดุดี 80:1) อาจ เป็นการกล่าวถึงคำอวยพรของยาโคบที่ให้แกโยเซฟ ซึ่งบรรยายภาพ ของพระเจ้าว่าเป็นพระผู้เลี้ยงของอิสราเอล และชี้ไปยังพระสัญญาและ พรอันยิ่งใหญ่ (ปฐมกาล 49:24)

บรรดาภคินีก็ถือว่าเป็นผู้เลี้ยงแกะของประชากร (2 ซามูเอล 5:2) กระนั้น มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สมควรได้รับตำแหน่งนี้อย่าง แท้จริง เพราะภคินีที่เป็นมนุษย์ส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตไม่เหมาะสมกับ การทรงเรียกเช่นนั้น แต่พระเยซูเท่านั้นที่ทรงดำเนินชีวิตได้อย่างคู่ควร ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้รับการเรียกว่า พระผู้เลี้ยงที่ดี

อ่าน ยอห์น 10:11-15 พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองในฐานะผู้ เลี้ยงแกะที่ได้อย่างไร

ความผูกพันอย่างใกล้ชิดระหว่างพระผู้เลี้ยงกับฝูงแกะของ พระองค์เห็นได้จากการที่ฝูงแกะรู้จักเสียงของพระผู้เลี้ยงดีอย่างไม่ ผิดเพี้ยน (ยอห์น 10:4, 27) จนถึงทุกวันนี้ คนเลี้ยงแกะในตะวันออก กลางสามารถแยกฝูงแกะของตนที่ปะปนกับฝูงอื่นได้อย่างง่ายดาย ด้วย

การเรียกแกะของตน ซึ่งแกะเหล่านี้จะจดจำและปฏิบัติตามเสียงของคนเลี้ยงแกะ

บางครั้ง ผู้งแกะของพระเจ้าต้องทนทุกข์ทรมานหลากหลายรูปแบบ ซึ่งผู้คนเข้าใจว่าเป็นสัญลักษณ์ของความไม่พอใจและละทิ้งของพระเจ้า แต่กระนั้น พระผู้เลี้ยงที่ดีไม่เคยละทิ้งแกะที่หลงหายของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงค้นหาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด นี่เป็นภาพอันทรงพลังของความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงเต็มใจสิ้นพระชนม์เพื่อแกะของพระองค์ (ยอห์น 10:11, 15) และทรงเป็นลูกแกะที่ถวายบูชาแทนที่พวกเขา (ยอห์น 1:29) และพระเยซูยังทรงรับรองด้วยว่า พระองค์จะทรงเรียกแกะของพระองค์ในคอกอื่น ๆ และรวมเข้าไว้ด้วยกันเป็นฝูงเดียว (ยอห์น 10:16)

เราจะให้พระสัญญาที่เราได้รับว่า เรามีพระเยซูเป็นพระผู้เลี้ยงที่ดีให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

วันจันทร์

พระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์

The Suffering Messiah

อ่าน สดุดี 22 และสดุดี 118:22 ผู้ที่พระเมสสิยาห์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอดปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไร

เพลงสดุดีหลายบทแสดงความรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากการถูกละทิ้งอย่างถึงที่สุดของพระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์ (เช่น สดุดี 42; สดุดี 88; สดุดี 102) สดุดี 22 เป็นคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์โดยตรง เนื่องจากรายละเอียดมากมายในสดุดีบทนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับกษัตริย์ดาวิดในอดีต แต่เข้ากันได้เป็นอย่างดีเหมาะสมกับเหตุการณ์การสิ้นพระชนม์ของ

พระคริสต์ นอกจากนี้ พระเยซูทรงใช้ถ้อยคำจาก สดุดี 22:1 ในคำอธิบายที่กางเขน (มัทธิว 27:46)

ขนาดของความทรमानของพระคริสต์ที่ต้องแยกจากพระบิดาไว้ได้จากความใกล้ชิดกันของพระองค์ กล่าวคือพระองค์ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างไม่มีใครเทียบได้ (ยอห์น 1:1, 2; ยอห์น 10:30) เหตุที่ต้องแยกจากกันเนื่องจากการที่พระคริสต์ทรงแบกบาปของทั้งโลกไว้ แม้ความทุกข์ทรमानจะลึกเพียงใดก็ไม่อาจทำลายความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระบิดาและพระบุตรได้ ในช่วงเวลาที่ถูกละทิ้ง พระคริสต์ทรงวางใจในพระบิดาอย่างไม่มีเงื่อนไข แม้พระองค์จะต้องเผชิญกับความสิ้นหวังอย่างถึงที่สุด

“ความชั่วช้าของเราทุกคนวางไว้บนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นผู้แทนและผู้ค้ำประกัน พระองค์ทรงถูกนับว่าเป็นผู้ละเมิด เพื่อพระองค์จะทรงไถ่เราจากการลงโทษเนื่องจากกรรมบัญญัติได้ ความผิดของผู้สืบเชื้อสายจากอาดัมทุกคนกดทับอยู่บนจิตใจของพระองค์ พระพิโรธของพระเจ้าต่อบาป การสำแดงความไม่พอใจอย่างน่าสะพรึงกลัวของพระองค์เนื่องจากความชั่วช้า สะเทือนจิตวิญญาณของพระบุตร” (เอลเลน จี. วัตส์, ผู้ฟังปรารถนาของปวงชน, หน้า 753)

ภาพสัตว์ที่กำลังขมขู่ เช่น โคนผู้ที่แข็งแกร่ง สิงโตคำราม และพวกสุนัขเน้นย้ำให้เห็นถึงความโหดร้ายและความเกลียดชังของผู้คนที่มิต่อพระคริสต์ในช่วงเวลาสุดท้ายของพระองค์ พระผู้ทรงเปรียบได้กับตัวหนอนที่ปราศจากอันตรายและไร้ที่พึ่ง สดุดี 22 ถวายทอดได้อย่างแม่นยำถึงคำพูดของฝูงชนที่เายะเย้ยพระเยซูอย่างร้ายกาจ ล้อเลียนคำตรัสของพระองค์เองที่ตรัสกับพระบิดา (สดุดี 22:1, 8; มัทธิว 27:43)

และยังกล่าวถึงเหล่าทหารที่แบ่งฉลองของพระองค์ (สดุดี 22:18; มัทธิว 27:35) ในขณะที่นั้นผู้คนแทบจะไม่เข้าใจเลยว่า “ตัวหนอน” ที่พวกเขาพยายามบดขยี้จะกลายเป็น “ศิลามุมเอก” ของพระวิหารและเป็นหลักประกันรากฐานของพระวิหารนั้น (สดุดี 118:22)

อย่างไรก็ตาม พระเมสสิยาห์ที่ถูกปฏิเสธได้กลายเป็นบ่อเกิดแห่งความรอดสำหรับประชากรของพระเจ้าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ (มัทธิว 21:42; กิจการ 4:10-12) พระคริสต์ทรงทนทุกข์จากการถูกปฏิเสธจากมนุษยชาติ แต่พระเจ้าทรงให้เกียรติพระบุตรของพระองค์ด้วยการทำให้พระองค์เป็น “ศิลามุมเอก” ของพระวิหารฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้า (เอเฟซัส 2:20-22; 1 เปโตร 2:4-8) ศิลาเนื้อคือหนทางแห่งความรอดของพระเจ้า ผู้ที่ปฏิเสธศิลานี้จะต้องเข้าสู่การพิพากษา (อิสยาห์ 8:14; มัทธิว 21:44)

พระเยซูชนกางเขนทรงชำระโทษบาปทุกประการที่คุณเคยทำ พระองค์ทรงทนทุกข์แทนคุณ ความจริงในข้อนี้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของคุณในปัจจุบันอย่างไร ทำไมคุณจึงพบว่าบาปเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจมาก

วันอังคาร

ชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระองค์ตลอดไป

Forever Faithful to His Covenant

อ่าน สดุดี 89:27-32, 38-46 และสดุดี 132:10-12 พันธสัญญาของดาวิดเกี่ยวกับอะไร อะไรที่ดูเหมือนว่าเป็นสิ่งทำลายพันธสัญญานั้น

พันธสัญญาของดาวิดประกอบด้วยพระสัญญาของพระเจ้าที่จะเลี้ยงดูเชื้อสายของดาวิดตลอดไปและให้ความเจริญรุ่งเรืองแก่ประชากรของพระองค์ (2 ซามูเอล 7:5-16; สดุดี 89:1-4, 19-37; สดุดี 132:12-18) ความยั่งยืนตลอดไปของพันธสัญญาตั้งอยู่บนคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและความสัตย์ซื่อของกษัตริย์ที่มีต่อพระองค์ อย่างไรก็ตามแม้บรรดากษัตริย์ที่อุทิศตน เช่น กษัตริย์ดาวิด ก็ไม่ได้สัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอไป สดุดี 89 คร่ำครวญถึงความจริงอันโหดร้ายที่ดูเหมือนจะบ่งบอกว่า พันธสัญญาของดาวิดได้สูญสิ้นไปแล้ว พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติอิสราเอลให้สิ้นหวังหรือ แน่หนอนว่า คำตอบคือ หากเป็นเช่นนั้นไม่

แน่นอนว่า พระพิโรธของพระเจ้าแสดงถึงการพิพากษาของพระองค์ (สดุดี 38:1; สดุดี 74:1) แต่กระนั้น พระพิโรธก็มีได้คงอยู่ตลอดไป เพราะความรักนิรันดร์ของพระเจ้าจะอภัยบาปแก่ผู้คนเมื่อพวกเขากลับใจ อย่างไรก็ตาม หากขณะที่พระพิโรธของพระองค์ยังคงพุ่งขึ้นอยู่นั้น ความไม่พอใจของพระเจ้าต่อประชากรที่หลงผิดนั้นก็ร้ายแรง ผู้คนรู้สึกถึงผลอันขมขื่นของการไม่เชื่อฟังและตระหนักถึงความร้ายแรงของบาป (สดุดี 89:38-46) กระนั้น พวกเขาก็ถามว่าอีก “นานเท่าใด” ที่พระพิโรธของพระเจ้าจะผ่านไป (สดุดี 89:46) แต่แล้วความหวังครั้งใหม่ก็พุ่งขึ้น เนื่องจากความมั่นใจในความสัตย์จริงของพระเจ้าว่า พระองค์จะทรง “ระลึก” ถึงพระคุณของพระองค์ (สดุดี 89:47, 50)

กล่าวโดยสรุปว่า แม้ว่าพันธสัญญาจะล้มเหลวในส่วนหนึ่งของมนุษย์ แต่ผู้คนก็ยังคงวางใจในพระประสงค์ของพระเจ้าที่ไม่เปลี่ยนแปลงใน

การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ได้ พระผู้ทรงรวบรวมความชอบธรรม และความรอดทั้งหมดของชาวอิสราเอล รวมถึงของทั้งโลก กล่าวคือ ทำยที่สุด พระเจ้าจะทรงมีชัย และอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์จะ ได้รับการสถาปนาตลอดไป แต่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้ก็เพราะพระเยซู เพียงเท่านั้น มิใช่เพราะประชากรของพระเจ้าเลย

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดและเป็นพระเมสสิยาห์ (มัทธิว 1:1; ฮีบรู 1:8) พระองค์ได้รับการเรียกว่า “บุตรหัวปีเหนือทุกสิ่ง ที่ทรงสร้าง” (โคโลสี 1:15) ซึ่งเป็นการพาดพิงถึง สดุดี 89:27 ซึ่งเรียก ดาวิดผู้ซึ่งไปยังพระคริสต์ว่า บุตรหัวปีของพระเจ้า “และเราจะให้เขาเป็น บุตรหัวปี สูงที่สุดในบรรดาพระราชานแห่งแผ่นดินโลก”

เป็นที่ชัดเจนว่า ตำแหน่ง “บุตรหัวปี” ไม่ได้แสดงถึงสถานะทาง ชีวิตวิทยาของดาวิด เพราะดาวิดเป็นบุตรคนที่แปด (1 ซามูเอล 16:10, 11) สำหรับพระเยซูก็เช่นเดียวกัน ตำแหน่งนี้บ่งบอกถึงเกียรติ และสิทธิอำนาจพิเศษของพระองค์ (โคโลสี 1:16, 20-22) พระเจ้าทรง แต่งตั้งพระเยซูให้เป็นกษัตริย์สูงสุดเหนือทั่วทั้งโลก เมื่อพระองค์ทรงให้ พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย (กิจการ 2:30, 31)

อ่าน โคโลสี 1:16, 20-22 ข้อเหล่านี้สอนเราว่า พระเยซูทรง เป็นพระผู้ใดและทรงทำอะไรเพื่อเรา คุณได้รับพระสัญญาอะไร จากข้อเหล่านี้

วันพุธ

กษัตริย์ผู้ทรงไร้เทียมทาน

Eternal King of Unrivalled Power

อ่าน สดุดี 2; สดุดี 110:1-3; สดุดี 89:4, 13-17; และสดุดี 110:5, 6 ข้อพระคัมภีร์นี้สอนเราถึงพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์อย่างไร

การพรรณนาภาพของพระเจ้าในฐานะพระบิดาของพระเมสสิยาห์ซึ่งไปยังพิธีราชาภิเษกของกษัตริย์ คือช่วงเวลาที่ยกษัตริย์ถูกรับเข้าสู่พันธสัญญาของพระเจ้า (สดุดี 2:7; สดุดี 89:26-28) สดุดี 2:7 พยากรณ์ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์และการถูกยกขึ้น ว่าเป็นตั้งรุ่งอรุณของการเริ่มต้นพันธสัญญาใหม่อันเป็นนิรันดร์และบทบาทของพระคริสต์ในการเป็นมหาปุโรหิต (กิจการ 13:33-39; ฮีบรู 1:5; ฮีบรู 5:5) พระเมสสิยาห์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในฐานะผู้ได้รับเกียรติและมีสิทธิอำนาจอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน (สดุดี 110:1; กิจการ 7:55, 56) “นอกจากนี้ ยังเห็นการทำงานระหว่างพระเจ้ากับ ‘ผู้ได้รับการเจิม’ (พระเมสสิยาห์) ... ถ้าผู้ที่นั่งที่ขวามือเป็นพระเจ้าแล้ว และพระเจ้านั้นก็คือพระเมสสิยาห์ ดังนั้นแล้ว เราก็มองเห็นพระเมสสิยาห์ประทับที่ขวามือด้วย [ดูใน สดุดี 110:1, 5]” (Jacques Doukhan, *On the Way to Emmaus* (Clarksville, MD: Lederer Books, 2012), pp. 26, 27)

ท้ายที่สุด พระคริสต์จะทรงมีชัยเหนือศัตรูของพระองค์ การทำให้ศัตรูกลายเป็น “แท่นรองเท้า” เป็นภาพที่สะท้อนถึงประเพณีของกษัตริย์ตะวันออก ใกล้เคียงในสมัยโบราณที่จะวางเท้าบนคอของศัตรูที่พ่ายแพ้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจเหนือพวกเขาโดยสิ้นเชิง แต่กระนั้น คทาของพระคริสต์ในข้อนี้มีใช้เครื่องมือแห่งความหวาดกลัว (สดุดี 2:9; สดุดี 110:2)

คทา (“ไม้เท้า”) เดิมทีผู้นำชนเผ่าจะถือไว้เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของชนเผ่า (กัณฑ์การวิถึ 17:2-10) คทาของพระคริสต์มาจากศิโยน เพราะพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของผู้คนในศิโยน คทาของพระองค์เป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษาของพระเจ้า ซึ่งยุติการปกครองของความ

ชั่วร้ายและแสดงให้เห็นภาพของการปกครองของพระคริสต์ที่ไม่มีใครเทียบได้ (วิวรณ์ 2:27; วิวรณ์ 12:5) แม้แต่กษัตริย์ผู้ชั่วร้ายก็ยังได้รับโอกาสให้กลับใจใหม่และยอมจำนนต่อพระเมสสิยาห์ (สดุดี 2:10-12)

การพรรณนาภาพถึงชัยชนะสูงสุดของพระคริสต์ที่ชัดเจนภาพหนึ่งพบได้ในช่วงก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมาใน ดาเนียล 7 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หลังจากการพิพากษา “ถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น” (ดาเนียล 7:22) อาณาจักรของพระองค์ก็ได้รับการสถาปนา และ “แผ่นดินของท่านเหล่านี้จะเป็นแผ่นดินนิรันดร์” (ดาเนียล 7:27) เราจึงมั่นใจในพระสัญญาแห่งอาณาจักรนั้นได้เพราะกางเขน

พรนี้ได้สัญญาไว้แก่ทุกคนที่วางใจในพระผู้ทรงเป็นกษัตริย์และผู้คนต่างชั้นชมยินดีในการปกครองสูงสุดอันชอบธรรมของพระเมสสิยาห์ (สดุดี 2:12; สดุดี 89:15-17)

เป็นการดีเพียงไรที่รู้ว่า ท้ายที่สุด ความดีจะชนะความชั่ว ความยุติธรรมจะเกิดขึ้น และความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานจะมลายหายไปตลอดกาล ความจริงในเรื่องนี้ปลอบประโลมใจเราอย่างไรในช่วงเวลาที่คุณเหมือนว่าความชั่วร้ายจะเจริญขึ้นในสายตามนุษย์

วันพฤหัสบดี

ปุโรหิตนิรันดร์ในรูปแบบของเมลคีเซเดค
Eternal Priest in the Order of Melchizedek

อ่าน สดุดี 110:4-7 การเป็นปุโรหิตของพระคริสต์มีลักษณะเฉพาะอย่างไร และการเป็นปุโรหิตแห่งสวรรค์ของพระคริสต์ให้ความหวังอันยิ่งใหญ่อะไรแก่เรา

พระเจ้าทรงมอบตำแหน่งกษัตริย์อันเป็นนิรันดร์แก่พระเมสสิยาห์ (สดุดี 110:1-3) และตำแหน่งปุโรหิตที่เหนือกว่าตามอย่างของเมลคีเซเดค (สดุดี 110:4-7) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนยันพระวาจาของพระองค์ด้วยคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ (ฮีบรู 6:18) คำมั่นสัญญาของพระเจ้าที่จะทรงประทานปุโรหิตที่สมบูรณ์แบบแก่เราเป็นเครื่องหมายแห่งพระคุณของพระองค์ การที่ประชากรของพระองค์ทำบาปและก่อกบฏอย่างเปิดเผยอยู่ตลอดเวลาได้ช่วยพระเจ้าให้ละทิ้งประชากรของพระองค์ แต่คำมั่นสัญญาของพระเจ้านั้นไม่เปลี่ยนแปลงและประกันว่าพระคุณของพระองค์จะยกเลิกการพิพากษาเหนือผู้คนที่กลับใจ (อพยพ 32:14; สดุดี 106:45)

คำมั่นสัญญาของพระเจ้าให้องค์ประกอบใหม่แก่พันธสัญญาของดาวิดโดยการประกาศว่า พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ทรงเป็นปุโรหิตด้วย (สดุดี 110:4) บรรดากษัตริย์อิสราเอลไม่สามารถทำหน้าที่เป็นปุโรหิตชาวเลวีได้ (กันดารวิถี 8:19; 2 พงศาวดาร 26:16-21) เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงกษัตริย์หรือผู้คนที่ถวายเครื่องบูชา นั้นหมายความว่า คนเหล่านั้นได้นำเครื่องบูชามาให้ปุโรหิต และปุโรหิตจะเป็นผู้ถวายเครื่องบูชา นั้น สดุดี 110 แยกพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ออกจากกษัตริย์และปุโรหิตคนอื่น ๆ ของอิสราเอล การเป็นปุโรหิตนิรันดร์ของพระคริสต์มาจากเมลคีเซเดค ผู้ซึ่งเป็นทั้งกษัตริย์แห่งซาเล็ม (เยรูซาเล็ม) และเป็นปุโรหิตของ “พระเจ้าผู้สูงสุด” (ปฐมกาล 14:18-20) พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมไม่เคยกล่าวถึงกษัตริย์ดาวิดหรือกษัตริย์อิสราเอลคนอื่น ๆ ว่ามีฐานะเป็นปุโรหิตตามอย่างเมลคีเซเดค ยกเว้น

ใน สดุดี 110 เห็นได้ชัดว่า สดุดีบทนี้กล่าวถึงผู้ที่เป็นทั้งกษัตริย์และปุโรหิตที่โดดเด่นคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

**อ่าน ฮีบรู 7:20-28 พระเยซูทรงเป็นปุโรหิตที่เหนือกว่า
หมายความว่าอย่างไร**

พระคริสต์ทรงเป็นทั้งกษัตริย์แห่งฟ้าสวรรค์และปุโรหิตนิรันดร์ พระองค์ทรงมีความเหนือกว่าปุโรหิตและกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ ดังนั้นเราจึงมีความหวัง พระคริสต์ทรงรักษาพันธสัญญาที่เหนือกว่า ซึ่งอยู่บนฐานของคำมั่นสัญญาของพระเจ้า ไม่ใช่คำสัญญาของมนุษย์ พระองค์ทรงรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งฟ้าสวรรค์ พระองค์ผู้ทรงเป็นปุโรหิตไม่ได้รับผลจากบาปหรือความตาย เหมือนอย่างทีปุโรหิตที่เป็นมนุษย์ต้องรับ ดังนั้น พระองค์จึงสามารถวิงวอนและช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดได้ตลอดกาล การที่พระคริสต์ในฐานะปุโรหิตที่สมบูรณ์แบบและมีความเห็นอกเห็นใจ ทรงมีพระราชกิจในการเป็นตัวกลาง ให้ความมั่นใจที่ยั่งยืนแก่ประชากรของพระองค์ว่า พวกเขาจะได้อยู่ในที่ประทับของพระเจ้า (ฮีบรู 6:19, 20) พระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตจะยกเลิกการปกครองของความชั่วร้าย ไม่เพียงแต่นำออกจากจิตใจของผู้คนเท่านั้น แต่ออกจากโลกด้วย พระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาในสดุดี 2 ที่กล่าวว่า ทุกประชาชาติและทุกการปกครองจะอยู่ใต้การพิพากษาของพระเยซูคริสต์ (สดุดี 2:6-9; สดุดี 110:1, 2, 5, 6) การเป็นมหาปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูร้องเรียกให้เราเชื่อฟังและไว้วางใจในพระองค์

อ่านหนังสือ *ผู้ฟังปรารถนาของปวงชน* ของนางเอลเลน จี. ไวท์. เรื่อง “พระเจ้าสถิตกับเรา” หน้า 19-26

เนื่องจากพระธรรมสดุดีเป็นทั้งคำอธิษฐานของพระคริสต์และเป็นคำอธิษฐานที่เกี่ยวกับพระคริสต์ สดุดีจึงเปิดเผยอย่างพิเศษถึงพระลักษณะของพระคริสต์และพระราชกิจแห่งการไถ่ในฐานะพระผู้ทรงเป็น “พระเจ้าสถิตกับเรา” (*มัทธิว 1:23*) พระเยซูทรงเป็น “พระเจ้าสถิตกับเรา” ในการอธิษฐานต่อสู้กับช่วงเวลาที่เรารู้สึกถูกละทิ้งหรือต้องทนทุกข์ พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าสถิตกับเรา” ในเสียงร้องขอความยุติธรรมและการช่วยให้รอด พระเยซูทรงเป็น “พระเจ้าสถิตกับเรา” ด้วยการไม่ทรงทอดทิ้งเราให้หลงทางและสิ้นหวัง แต่ทรงสำแดงให้เราเห็นหนทางแห่งความเชื่อในชัยชนะ พระองค์ทรงกลายเป็นปุโรหิตนิรันดร์และกษัตริย์เพื่อช่วยเราให้พ้นจากหายนะของบาปตลอดกาล พระสัญญาศักดิ์สิทธิ์แห่งความรอดจะสำเร็จได้ในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างกษัตริย์แห่งดาวิดที่สมบูรณ์แบบ (*2 โครินธ์ 1:20*)

นางเอลเลน จี. ไวท์. บรรยายถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระคริสต์กับมนุษย์ไว้อย่างลึกซึ้งว่า “พระคริสต์ทรงสัมผัสมนุษย์ด้วยความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงฉวยบัลลังก์ของพระเจ้าไว้ด้วยความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของการเชื่อฟังแก่เรา ในฐานะที่ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงให้อำนาจในการเชื่อฟังแก่เรา พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ตรัสกับโมเสสจากพุ่มไม้บนภูเขาไซเนบ พระองค์ตรัสว่า ‘เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น...’ ไปบอกชนชาติอิสราเอลตั้งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า

เราเป็นทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’ อพยพ 3:14 นี่เป็นคำมั่นสัญญาว่าจะช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอด ดังนั้น เมื่อพระองค์เสด็จมา ‘ปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์’ พระองค์จึงทรงประกาศพระองค์เองว่า เราเป็น บุตรแห่งเบธเลเฮม พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อมคือ พระเจ้าผู้ทรง ‘ปรากฏเป็นมนุษย์’ 1 ทิโมธี 3:16 และพระองค์ตรัสกับเราว่า ‘เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี’ ‘เราเป็นอาหารดำรงชีวิต’ ‘เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต’ ‘สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว’ ยอห์น 10:11; 6:51; 14:6; มัทธิว 28:18 เราเป็นผู้ประกันทุก ๆ คำสัญญา เราเป็นซึ่งเราเป็น อย่างกล้วเลย” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้พิงปรารถนาของปวงชน*, หน้า 24, 25)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระองค์ทั้ง ๆ ที่ผู้คนไม่ซื่อสัตย์อย่างไร อะไรที่ทำให้บุรุษริดาของพระเจ้ามั่นใจได้ในทุกวันนี้ขณะที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความทุกข์
2. พระคริสต์ผู้ทรงเป็นบุโรहितที่พิเศษและเหนือกว่าตามอย่างของเมลคีเซเดค ช่วยเสริมสร้างความรอดของประชากรของพระเจ้าให้มีความแน่นอนได้อย่างไร
3. พระกิตติคุณเผยให้เห็นว่า พระสัญญาที่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์หลายประการในพระธรรมสดุดีสำเร็จในพระเยซูคริสต์ แสดงให้เห็นว่าพระวาทะของพระเจ้านั้นเป็นถูกต้องแม่นยำเพียงใด เหตุใดเราจึงต้องหลีกเลี่ยงความรู้สึกใด ๆ ที่มีแนวโน้มบั่นทอนความไว้วางใจในพระคำของพระเจ้า
4. เราได้รับการปลอบประโลมใจอะไรจากพระวาทะของพระเจ้าที่กล่าวว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” (มัทธิว 28:18) เราจะนำคำสัญญานี้ไปใช้กับประสบการณ์ชีวิตของเราเองอย่างไร

บทที่ 10

บทเรียนจากอดีต

Lessons of the Past

วันที่ 2 – 8 มีนาคม 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 78; สดุดี 105; กาลาเทีย 3:29; สดุดี 106; สดุดี 80; กัณฑ์การวิถึ 6:22-27; สดุดี 135

ข้อควรจำ

“ถึงสิ่งที่เราได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของพวกเขา แต่จะบอกแก่คนรุ่นหลัง ถึงพระราชกิจอันน่าสรรเสริญของพระยาห์เวห์ และฤทธานุภาพของพระองค์ และการอัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ” (สดุดี 78:3, 4)

การสรรเสริญในสดุดีหลายบทอยู่ในรูปแบบของการบรรยายถึงกระทำแห่งความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า สดุดีบทเหล่านี้มักถูกเรียกว่า “สดุดีประวัติศาสตร์แห่งความรอด” หรือ “บทสดุดีแห่งประวัติศาสตร์” บางบทก็วิงวอนร้องขอประชากรของพระเจ้าให้พวกเขาเรียนรู้จากประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะจากความผิดพลาดของพวกเขาเอง และความผิดพลาดของบรรพบุรุษ สดุดีแห่งประวัติศาสตร์บางบทมีบทเพลงที่โดดเด่น ซึ่งเน้นถึงการกระทำอันอัศจรรย์ในอดีตของพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ และบทเพลงเหล่านี้ช่วยเสริมสร้างความ

ไว้วางใจที่พวกเขามีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงสามารถและสัตย์
ซื่อในการช่วยกู้พวกเขาจากความยากลำบากในปัจจุบัน

สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษของบทสวดดีแห่งประวัติศาสตร์คือ การ
ช่วยให้เราเห็นว่าชีวิตของเราเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ของ
ประชากรของพระเจ้า และเมื่อเราได้รับเข้าสู่ครอบครัวของประชากร
แห่งประวัติศาสตร์ของพระเจ้าทางพระคริสต์แล้ว เราก็สามารถอ้างได้
ว่าประวัติศาสตร์นั้นเป็นของเราเอง (โรม 8:15; โรม 9:24-26; กาลาเทีย
4:6, 7) มรดกทางประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลในสมัยนั้น แท้จริง
แล้วก็ป็นเรื่องราวของบรรพบุรุษฝ่ายจิตวิญญาณของเรา ดังนั้น เราจึง
สามารถและควรเรียนรู้จากอดีตของพวกเขา ซึ่งก็เป็นอดีตของเรา
เช่นกัน

เป้าหมายสุดท้ายคือ การตระหนักว่าประชากรของพระเจ้าในแต่
ละรุ่นมีส่วนเล็ก ๆ แต่สำคัญต่อการเปิดเผยพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของ
พระเจ้าในสงครามประวัติศาสตร์ครั้งยิ่งใหญ่

วันอาทิตย์

ความสัตย์ซื่ออันไม่หยุดยั้งของพระเจ้า

The Lord's Unstoppable Faithfulness

อ่าน สดุดี 78 ช่วงเวลาสำคัญในอดีต 3 ช่วงใดที่เห็นในสดุดี
บทนี้ อซาฟได้บทเรียนอะไรจากแต่ละช่วงเวลา

การทบทวนอดีตของชาวอิสราเอลเน้นย้ำถึงความสัตย์ซื่อของ
พระเจ้าและความไม่ซื่อสัตย์ของชาวอิสราเอล ทั้งยังสอนคนรุ่นต่อ ๆ
ไปไม่ให้ทำผิดตามบรรพบุรุษซ้ำแบบเดิม แต่ให้วางใจในพระเจ้า ให้
สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระองค์ ผู้ประพันธ์สดุดีเปรียบ

ประวัติศาสตร์ด้วยคำอุปมา (สดุดี 78:2) ซึ่งหมายความว่าประชากรควร ไตร่ตรองถ้อยคำในสดุดีและค้นหาความหมายด้วยตัวเอง สดุดี 78:2 กล่าวเชิงพยากรณ์ถึงวิธีการสอนของพระเยซูในรูปแบบคำอุปมา (มัทธิว 13:34, 35)

บทเพลงสดุดียังสะท้อนถึงช่วงเวลาของการอพยพ (สดุดี 78:8-54) การตั้งถิ่นฐานในคานาอัน (สดุดี 78:55-64) และในยุคสมัย ดาวิด (สดุดี 78:65-72) เป็นการแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำการยิ่งใหญ่ และชี้ให้เห็นผลที่ตามมาของการที่ผู้คนละเมิดพันธสัญญากับพระเจ้า ประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลเล่าถึงการที่ประชากรไม่ ภักดีต่อพระเจ้าในหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะการบูชารูปเคารพ (สดุดี 78:58)

อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์สดุดียังเน้นย้ำถึงต้นตอของความไม่ เชื่อสัตย์ของชาวอิสราเอลว่า พวกเขาลืมสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อ พวกเขา ไม่ไว้วางใจในพระเจ้า ทดลองพระเจ้า (สดุดี 78:18, 41, 56) กบฏต่อพระองค์ และล้มเหลวในการรักษาพระบัญญัติ พันธสัญญา และ โอบาตของพระองค์ (สดุดี 78:10, 37, 56) การเน้นย้ำถึงรูปแบบของการ ไม่เชื่อสัตย์เหล่านี้ ผู้ประพันธ์สดุดีบอกเป็นนัยว่า การปฏิเสธของชนชาติ อิสราเอลในอดีตเป็นผลมาจากความบาปหลักประการหนึ่งซึ่งคือ ผู้คน ล้มเหลวที่จะวางใจในพระเจ้า (สดุดี 78:7, 8)

เมื่อเราอ่านสดุดีบทนี้ เราอาจจะรู้สึกท่วมท้นที่ได้เห็นประชากร ของพระเจ้าดิ้อร์นั้นและมีดบาดฝ่ายจิตวิญญาณอยู่เสมอ และในทาง ตรงกันข้าม เราก็จะได้เห็นความอดทนอดกลั้นและพระคุณของพระเจ้า อันไม่มีที่สิ้นสุด ทำไมคนรุ่นต่อมาถึงเรียนรู้ได้เชื่องช้าเช่นนี้เล่า

แต่ก่อนที่เราจะตัดสินคนรุ่นก่อนมากเกินไป เราควรพิจารณาตัวเองเสียก่อน เราก็กล่อมการอัครรรยของพระเจ้าในอดีตด้วยหรือไม่ และละเอียดข้อกำหนดในพันธสัญญาของพระองค์หรือไม่ สดุดี 78 ไม่ได้สนับสนุนผู้คนที่ให้ฟังพวการกระทำของตนเอง แต่ในทางกลับกัน บทนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์นั้นเปล่าประโยชน์ เว้นแต่จะตั้งมั่นอยู่บนความตระหนักถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าอยู่เสมอและยอมรับพระคุณของพระองค์ การต่อสู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จของประชากรของพระเจ้า (สดุดี 78:9, 62-64) ขยายความบทเรียนในสดุดีว่า ความพยายามของมนุษย์หากแยกออกจากความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าแล้ว ก็จะถูกบดด้วยความพินาศ

คุณเรียนรู้หรือควรได้เรียนรู้อะไรบ้างจากข้อผิดพลาดในอดีตของคุณ

วันจันทร์

จดจำอดีตและสรรเสริญพระเจ้า

Remembering History and the Praise of God

อ่าน สดุดี 105 สดุดีบทนี้เน้นย้ำถึงเหตุการณ์หรือบทเรียนในอดีตอะไรบ้าง

สดุดี 105 เรียกให้ระลึกถึงเหตุการณ์ที่หล่อหลอมความสัมพันธ์ของพันธสัญญาระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้ากับประชากรชาวอิสราเอลของพระองค์ โดยเน้นไปที่พันธสัญญาของพระเจ้กับอับราฮัมที่จะมอบแผ่นดินแห่งพันธสัญญาแก่เขาและลูกหลานของเขา และยังมียืนยันคำสัญญานี้กับอิสอัคและยาโคบโดยกระทำให้สำเร็จผ่านทางโยเซฟ โมเสส และอาโรน และในช่วงเวลาที่พิชิตคานาอัน สดุดีบทนี้ให้ความหวังแก่

ประชากรของพระเจ้าในทุกชั่วอายุ เพราะพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระเจ้าในอดีตประกันความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ทุกยุคทุกสมัย (สดุดี 105:1-5, 7, 8)

สดุดี 105 คล้ายคลึงกับ สดุดี 78 (ดูเนื้อหาเมื่อวาน) ซึ่งเน้นย้ำถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ในอดีต และที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดความซื่อสัตย์ อย่างไรก็ตาม สดุดี 105 ไม่เหมือนสดุดี 78 ตรงที่ไม่ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในอดีตของผู้คน สดุดีบทนี้มีจุดประสงค์ที่แตกต่างออกไป

ในทางกลับกัน สดุดี 105 เล่าขานประวัติศาสตร์ผ่านชีวิตของบรรพชนของอิสราเอล ซึ่งให้เห็นถึงการทรงนำของพระเจ้าและความอดทนของบรรพชนต่อความยากลำบาก ความอู้อิสหะและความภักดีต่อพระเจ้าทำให้บรรพชนได้รับการตอบแทนอย่างล้นหลาม ดังนั้น สดุดี 105 จึงเชิญชวนผู้คนให้เอาแบบอย่างความเชื่อของบรรพชนและรอคอยอย่างวางใจในการช่วยกู้ของพระเจ้าในเวลาของพวกเขา

สดุดี 105 มีบทเพลงสรรเสริญบทหนึ่ง (สดุดี 105:1-7) กล่าวว่า การสรรเสริญพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้น ประชากรของพระองค์จำเป็นต้องรู้ข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ของพวกเขา เพราะประวัติศาสตร์ทั้งปวงยืนยันความเชื่อของเราและให้เหตุผลในการสรรเสริญพระเจ้าอย่างนับไม่ถ้วน

ผู้นมัสการได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นเชื้อสายของอับราฮัมและลูกหลานของยาโคบ (สดุดี 105:6) ดังนั้น จึงถือได้ว่าพวกเขามีส่วนทำให้พระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัมที่จะทำให้เขาเป็นประชาชาติยิ่งใหญ่สำเร็จ (ปฐมกาล 15:3-6) ผู้ประพันธ์สดุดีเน้นย้ำถึงการเชื่อมต่อกันระหว่างบรรพชนกับประชากรของพระเจ้าในรุ่นต่อ ๆ ไป ผู้ประพันธ์

สดุดีเห็นว่า “คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก” (สดุดี 105:7) ดังนั้น จึงเป็นการเตือนผู้นมัสการให้อย่าลืมว่า “พระเจ้าของเรา” ก็เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าสูงสุดของทั้งโลกและความรักเมตตากรุณาของพระองค์แผ่กว้างไปยังทุกคน (สดุดี 96:1; สดุดี 97:1) เห็นได้ชัดว่า สดุดีบทนี้เป็นการเรียกร้องให้ผู้เชื่อทุกรุ่นซื่อสัตย์ต่อพระองค์

ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราเห็นตัวเองในเชื้อสายของอับราฮัมอย่างไร (ดูใน *กาลาเทีย 3:29*) เราได้รับบทเรียนอะไรจากประวัติศาสตร์นี้

วันอังคาร

ระลึกถึงประวัติศาสตร์และการกลับใจใหม่

Remembering History and Repentance

อ่าน สดุดี 106 สดุดีบทนี้เน้นย้ำถึงเหตุการณ์ในอดีตและให้บทเรียนอะไร

สดุดี 106 ยังชี้ให้เห็นถึงเหตุการณ์สำคัญ ๆ ในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล รวมถึงเรื่องราวของการอพยพ การเดินทางในถิ่นทุรกันดาร และชีวิตในคานาอัน บทนี้เน้นย้ำถึงบาปอันชั่วร้ายของบรรพบุรุษที่ขึ้นถึงขีดสูงสุดในรุ่นที่ถูกเนรเทศ ดังนั้น สดุดีบทนี้น่าจะถูกเขียนขึ้นเมื่อชนชาตินี้ถูกจับไปยังบาบิโลน หรือหลังจากที่พวกเขากลับดินแดนของตนแล้ว และผู้ประพันธ์สดุดีได้รับแรงบันดาลใจจากพระวิญญูณบริสุทธิ เล่าให้ประชากรของพระเจ้าฟังถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์และบทเรียนที่พวกเขาควรได้รับจากเรื่องราวเหล่านี้

สดุดีบทนี้ก็เช่นเดียวกับบทอื่น ๆ ที่ชี้ไปยังความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพันธสัญญาแห่งพระคุณของพระองค์ ที่ช่วยประชากรของ

พระองค์ไว้ในอดีต (สดุดี 106:45) เป็นการแสดงให้เห็นถึงความหวังอีกครั้งว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือคนของพระองค์ที่กลับใจและจะรวบรวมพวกเขาไว้จากบรรดาประชาชาติ (สดุดี 106:47) คำร้องขอการช่วยให้รอดในปัจจุบันมิใช่เป็นเพียงความคิดปรารถนา แต่เป็นคำอธิษฐานแห่งความเชื่อที่ตั้งอยู่บนความมั่นใจในการช่วยกู้ของพระเจ้าในอดีต (สดุดี 106:1-3) และลักษณะความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพันธสัญญากับประชากรของพระองค์ที่ไม่มีวันแปรเปลี่ยน

คำระลึกถึงความล้มเหลวในอดีตของชนชาติอิสราเอลใน สดุดี 106 เป็นส่วนสำคัญต่อการสารภาพบาปของผู้คนและยอมรับว่าพวกเขาไม่ได้ดีไปกว่าบรรพบุรุษของพวกเขา คนในรุ่นปัจจุบันยอมรับว่าพวกเขาแย่กว่าบรรพบุรุษของตนด้วยซ้ำ เพราะพวกเขาเข้าถึงผลที่ตามมาของความชั่วร้ายของคนรุ่นก่อน และรู้ถึงวิธีที่พระเจ้าทรงใช้ความอดทนและพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ในการช่วยพวกเขาให้รอด แม้พวกเขาจะจงใจเดินในทางชั่วร้ายอย่างไรในอดีตก็ตาม หากนี่คือความจริงสำหรับคนในยุคหนึ่ง ลองคิดดูว่าสำหรับคนในยุคเรากู่วันนี้จะมากกว่าเพียงใด เพราะเราได้รับการเปิดเผยพระลักษณะของพระเจ้าและพระคุณแห่งการช่วยให้รอดผ่านทางพระเยซูและกางเขน

ข่าวดีของสดุดี 106 ก็คือ ความรักมั่นคงของพระเจ้ามีชัยเหนือบาปของผู้คนเสมอ (สดุดี 106:8-10, 30, 43-46) บทบาทสำคัญๆของโมเสสและพินหัสในการให้พระพิโรธของพระเจ้าสงบลงชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการวิงวอนของพระคริสต์เพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย มีเพียงประสบการณ์ส่วนตัวในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถเปลี่ยนเรื่องราวในอดีตให้เป็นเรื่องราวของเราเองได้

สดุดี 106:13 เขียนว่า “แต่ไม่ช้าท่านเหล่านั้นก็ลืมบรรดาพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่ค่อยคำปรึกษาของพระองค์” เหตุใดจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับชีวิตของเราเช่นกันที่จะลืมพระราชกิจของพระองค์

วันพุธ

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นของพระเจ้า

The Parable of the Lord's Vine

อ่าน สดุดี 80 สดุดีบทที่พรรณนาภาพประชากรของพระเจ้าอย่างไร และพวกเขาวิงวอนขอความหวังอันยิ่งใหญ่อะไร

ชนชาติอิสราเอลถูกพรรณนาว่าเป็นเหมือนสวนองุ่นที่พระเจ้ายูทรวงถอนรากออกจากอียิปต์ ดินแดนแห่งการกดขี่ และนำไปปลูกใหม่ในแผ่นดินอุดมสมบูรณ์แห่งพันธสัญญา ภาพของพวกองุ่นสื่อถึงการเลือกชนชาติอิสราเอลของพระเจ้าและการเอาใจใส่ดูแลของพระองค์ (อ่านในปฐมกาล 49:11, 12, 22; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7-11)

อย่างไรก็ตาม สวนองุ่นของพระเจ้าใน สดุดี 80 อยู่ใต้พระพิโรธของพระองค์ (สดุดี 80:12) ผู้เผยพระวจนะประกาศถึงสวนองุ่นที่จะถูกทำลายว่าเป็นสัญญาณของการพิพากษาจากพระเจ้า เพราะเถาองุ่นกลายเป็นผลเน่าเสียเสียแล้ว (อิสยาห์ 5:1-7; เยเรมีย์ 2:21)

อย่างไรก็ตาม สดุดี 80 ไม่ได้ใคร่ครวญถึงเหตุผลของการพิพากษาของพระเจ้า แต่เมื่อพิจารณาถึงพระคุณอันล้ำลึกของพระเจ้าแล้ว ผู้ประพันธ์สดุดีรู้สึกงุนงงที่พระเจ้ายับยั้งการสถิตอยู่กับประชากรของพระองค์ได้เป็นเวลานานเช่นนี้ ความตึงเครียดระหว่างพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้าอยู่ด้านหนึ่ง พระคุณและการให้อภัยของ

พระเจ้าอยู่ยี่กักด้านหนึ่ง ทำให้ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวว่า พระพิโรธของพระเจ้าอาจมีชัยและกลืนกินผู้คนไปอย่างบริบูรณ์ (สดุดี 80:16)

อ่าน กัณฑ์ดารวิถิ 6:22-27 แล้วอภิปรายว่า สดุดี 80 ใช้พรนี้อย่างไร

บทกวีในสดุดีบทนี้กล่าวถึงคำสัญญาของอาโรนที่เกี่ยวกับพรช้วนรินทร์ของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ (กัณฑ์ดารวิถิ 6:22-27) และเน้นย้ำถึงความหวังที่ว่า พระคุณของพระเจ้าจะมีชัยเหนือสาเหตุของความทุกข์ยากทั้งปวงของผู้คน “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด” (สดุดี 80:3; ดูใน สดุดี 80:7, 19)

คำภาษาฮีบรูสำหรับคำว่า “กลับสู่สภาพดี” ในข้อนี้มาจากคำทั่วไปที่หมายถึง “กลับมา” และพระคัมภีร์ใช้คำนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกในบริบทที่พระเจ้าทรงเรียกประชากรของพระองค์ที่หลงทางไปแล้วให้กลับมาหาพระองค์ ซึ่งมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับแนวคิดเรื่องการกลับใจใหม่ การหันหลังให้กับบาปและกลับมาหาพระองค์ “เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักว่าเราคือพระยาห์เวห์ และเขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา เพราะเขาจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ” (เยเรมีย์ 24:7)

คุณเคยมีประสบการณ์กลับใจใหม่เพื่อกลับไปหาพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างไรบ้าง

อ่าน สดุดี 135 เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์อะไรที่เห็นยากใน สดุดีบทนี้ ผู้ประพันธ์ได้รับบทเรียนอะไรจากเรื่องนี้

สดุดี 135 เรียกประชากรของพระเจ้ามารวมกันเพื่อสรรเสริญ พระเจ้าสำหรับความดีงามและความสัตย์ซื่อของพระองค์ที่แสดงให้เห็น ผ่านการทรงสร้าง (สดุดี 135:6, 7) และในประวัติศาสตร์แห่งความรอด ของอิสราเอลในยุคสมัยของการอพยพ (สดุดี 135:8, 9) และในการพิชิต แผ่นดินแห่งพันธสัญญา (สดุดี 135:10-12)

พระเจ้าทรงสำแดงพระคุณของพระองค์โดยการเลือกคน อิสราเอลให้เป็นสมบัติล้ำค่าของพระองค์ (สดุดี 135:4) “สิ่งล้ำค่า” สื่อถึง ความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6-11; 1 เปโตร 2:9, 10) การเลือกชนชาติอิสราเอล ตั้งอยู่บนฐานของพระประสงค์อันสูงสุดของพระเจ้า ดังนั้นแล้ว ชาว อิสราเอลจึงไม่มีเหตุผลที่จะรู้สึกเหนือกว่าชนชาติอื่น ๆ สดุดี 135:6, 7 ชี้ให้เห็นว่า พระประสงค์สูงสุดของพระเจ้าสำหรับโลกนี้ไม่ได้เริ่มต้นขึ้น ที่อิสราเอล แต่เริ่มต้นที่การทรงสร้าง ดังนั้น ชาวอิสราเอลควรปฏิบัติ ตามบทบาทที่ได้รับอย่างถ่อมตนในพระประสงค์แห่งความรอดของพระ เจ้าสำหรับคนทั่วโลก

การเล่าถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อประชากรของ พระองค์ (สดุดี 135:8-13) สิ้นสุดลงที่พระสัญญาที่ว่า พระเจ้าจะทรง “พิพากษา” ประชากรของพระองค์และจะทรงมีพระกรุณาต่อพวกเขา

(สดุดี 135:14) การพิพากษาในข้อนี้เป็นการพิสูจน์ความชอบธรรมของพระเจ้าต่อผู้ถูกกดขี่และคนขัดสน (สดุดี 9:4; สดุดี 7:8; สดุดี 54:1; ดาเนียล 7:22) พระสัญญาก็คือว่า พระเจ้าจะทรงสนับสนุนประชากรของพระองค์และปกป้องพวกเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:36) ดังนั้น สดุดี 135 จึงมุ่งหวังที่จะสร้างแรงบันดาลใจแก่คนของพระเจ้าให้ไว้วางใจในพระเจ้าและยืนยันหยัดที่จะซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพวกเขากับพระองค์

ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ทำให้ผู้ประพันธ์สดุดียืนยันว่า รูปเคารพนั้นว่างเปล่าและอำนาจสูงสุดที่ไม่มีใครเหมือนในโลกนี้เป็นของพระเจ้า (สดุดี 135:15-18) การพึงพารูปเคารพทำให้ผู้ที่บูชานั้นสิ้นหวังและไร้กำลังเหมือนอย่างรูปเคารพของพวกเขา (สดุดี 135:18) สดุดีชี้ให้เห็นว่า พระเจ้าสมควรได้รับการสรรเสริญทั้งในฐานะพระผู้สร้างและพระผู้ช่วยให้รอดของประชากร ซึ่งพระบัญญัติสิบประการข้อที่สี่ได้ถ่ายทอดมุมมองสองประการได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ (อพยพ 20:8-11; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15) เนื่องจากอำนาจแห่งการทรงสร้างและประวัติศาสตร์ของพระเจ้าไม่มีผู้ใดในโลกนี้เทียบได้ ประชากรของพระเจ้าจึงควรพึงพาพระองค์และนมัสการพระองค์เพียงผู้เดียวเสมอ พระเจ้าพระผู้ทรงสร้างและพระผู้ไถ่ของเรา พระองค์เพียงผู้เดียวที่สมควรได้รับการนมัสการ และการนมัสการสิ่งอื่นใดหรือผู้ใดก็ตามถือว่าเป็นการบูชารูปเคารพ

เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเราไม่มีรูปเคารพในชีวิตส่วนตัวของเรา การบูชารูปเคารพทำได้ง่ายกว่าที่เราคิดมากนัก เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่าน กิจการ 7 และ ฮีบรู 11 อะไรคือเป้าหมายสูงสุดของพระเจ้าในการนำประชากรของพระองค์ในอดีต

สดุดีแห่งประวัติศาสตร์เป็นพยานอย่างอัศจรรย์ถึงความเที่ยงตรงของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ แต่ละเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ของประชากรของพระองค์เป็นขั้นตอนที่นำไปสู่พระสัญญาของพระเจ้าที่จะสำเร็จเป็นขั้นสูงสุดท้ายคือ พระผู้ช่วยให้รอดของโลกคือพระเยซูชวาวนาซาเรธจะเสด็จมา แม้แต่การทดลองซึ่งมักทำให้คนของพระเจ้าสับสนและทำให้พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งพวกเขาเสียแล้ว ก็อยู่ใต้การควบคุมสูงสุดของพระเจ้าและเป็นส่วนหนึ่งในแผนการของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าสูงสุดแห่งประวัติศาสตร์ ผู้ประพันธ์สดุดีนำเสนอความจริงอย่างมีทักษะว่า แม้ผู้คนจะไม่เชื่อสัตย์ แต่พระเจ้าจะยังคงสัตย์ซื่อต่อประชากรของพระองค์ และรักษาพระสัญญาของพระองค์ อย่างไรก็ตาม บุคคลหรือกลุ่มคนที่ไม่กลับใจจะถูกกันให้ออกห่างจากพระพรแห่งพันธสัญญา และจุดจบอย่างน่าอับอายของพวกเขาที่ทำหน้าที่เป็นคำเตือนอย่างยาวนานว่าชีวิตที่ปราศจากหรือต่อต้านพระเจ้าจะนำไปสู่การทำลายได้

พระธรรมสดุดีหนุนน้ำใจบุตรธิดาของพระเจ้าในทุกยุคสมัยให้มีความหวังในพระเจ้าและสัตย์ซื่อต่อพระองค์ “เราไม่มีอะไรต้องกลัว

สำหรับอนาคต วันแต่่ว่าเราจะลืมวิธีที่พระเจ้าได้ทรงนำเราในอดีตและ
ลืมคำสอนของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Life Sketches of Ellen G. White*, หน้า 196)

เพื่อให้คนของพระเจ้าก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่เกรงกลัว พวกเขา
จำเป็นต้องรู้ความจริงในประวัติศาสตร์ของพวกเขา นางเอลเลน จี.
ไวท์. แนะนำผู้เชื่อให้อ่าน สดุดี 105 และ 106 “อย่างน้อยสัปดาห์ละ
หนึ่งครั้ง” (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, หน้า 98)

จากประวัติศาสตร์ของประชากรของพระเจ้า เราจะเห็นได้ว่า
ไม่มีพระสัญญาใดที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ด้วยพระคำของพระองค์
จะไม่สำเร็จ ซึ่งรวมถึงพระสัญญาที่จะดูแลเราเป็นรายบุคคลและพระ
สัญญาที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองในอนาคต พระองค์จะมา
สถาปนาอาณาจักรแห่งความยุติธรรมและสันติภาพของพระเจ้าบนโลก
ใหม่

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราจะได้รับพระอะไรจากการระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการนำประชากรของพระองค์ในอดีต หากเราลืมหรือละเลยบทเรียนจากอดีตจะส่งผลต่อเราอย่างไร เราจะนำหลักการเดียวกันนี้มาใช้กับเราได้อย่างไร
2. พระธรรมสดุดีหนุนใจเราให้ตระหนักถึงแผนการของพระเจ้าในการดูแลชีวิตของเรา และเพื่อให้มีความอดทนและวางใจในแนวทางการปกครองของพระเจ้าอย่างไร แม้จะไม่ใช้เรื่องง่ายที่จะเข้าใจว่าเหตุใดสิ่งต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นเช่นนี้
3. เราจะทำให้การศึกษาประวัติศาสตร์ของประชากรของพระเจ้ามีความหมายมากขึ้นในการนมัสการส่วนตัวและในชุมชนได้อย่างไร เราจะตั้งใจบอกลูก ๆ ของเราถึงประวัติศาสตร์ล่าสุดของคนของพระเจ้าอย่างไร

บทที่ 11

โหยหาพระเจ้าในศิโยน

Longing for God in Zion

วันที่ 9 – 15 มีนาคม 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 84; วิวรรณ์ 21:3; สดุดี 122; สดุดี 87; กาลาเทีย 3:28, 29; มัทธีว 28:18-20; สดุดี 46; สดุดี 125

ข้อควรจำ

“จิตใจของข้าพระองค์ปรารถนา เออ อาลัยหา บริเวณพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ทั้งใจและกายของข้าพระองค์ร้องเพลงด้วยความยินดี ถวายแด่พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” (สดุดี 84:2)

บทเพลงแห่งศิโยนเป็นเพลงสรรเสริญแห่งความชื่นบานที่ชี้ให้เห็นถึงความมั่งคั่งของศิโยนและการปกครองสูงสุดของพระเจ้า พระผู้ทรงปกครองจากภูเขาศักดิ์สิทธิ์ บทเพลงสดุดีเหล่านี้มักจะสรรเสริญคุณงามความดีในพระนิเวศของพระเจ้า และแสดงความรักต่อสถานศักดิ์สิทธิ์ที่พบในสดุดีบทอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน บทเพลงสดุดีหลายบทเรียบเรียงโดยบุตรชายของโคราห์ ผู้ซึ่งมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเจ้าในฐานะที่เป็นนักดนตรีในพระวิหาร (1 พงศาวดาร 6:31-38) และผู้เฝ้าประตูพระวิหาร (1 พงศาวดาร 9:19)

อะไรทำให้ศิโยนเป็นบ่อเกิดแห่งความหวังและความชื่นชมยินดี ศิโยนเป็นตัวแทนของการประทับอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางผู้คนของพระองค์ เนื่องจากชนชาติอิสราเอลเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6) ดังนั้น ศิโยนจึงเป็นภูเขาที่พระเจ้าทรงเลือก (สดุดี 78:68; สดุดี 87:2) พระเจ้าทรงครอบครองจากศิโยน (สดุดี 99:1, 2) และทรงสถาปนาพระวิหารของพระองค์ไว้บนศิโยนด้วย (สดุดี 87:1) ด้วยเหตุนี้ ศิโยนจึงเป็นสถานที่แห่งพระพรจากพระเจ้าและเป็นที่ยึดมั่น ศิโยนมักเรียกหรือเทียบได้กับกรุงเยรูซาเล็มและสถานนมัสการ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของพระราชกิจแห่งความรอดของพระเจ้าในยุคสมัยของชนชาติอิสราเอล

พรจากศิโยนเอ่อล้นไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก เพราะพระเจ้าและพระคุณของพระองค์เกินขอบเขตของสถานศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ศิโยนคือความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น (สดุดี 48:2) เป็นเครื่องยืนยันว่าแผ่นดินโลกทั้งสิ้นเป็นของพระเจ้า

วันอาทิตย์

วันเดียวในพระนิเวศดีกว่าพันวันในที่อื่น

A Day in Your Courts Is Better Than a Thousand

อ่าน สดุดี 84:1-4 เหตุใดผู้ประพันธ์สดุดีจึงอยากอยู่ในพระนิเวศ

ผู้ประพันธ์สดุดี “ปรารถนา” และ “อาลัยหา” พระนิเวศให้เป็นที่พำนักถาวรของเขา เพื่อเขาจะได้อยู่ใกล้พระเจ้าตลอดไป (สดุดี 84:1, 2) การที่พระเจ้าประทับอยู่ด้วย (สดุดี 84:2) ทำให้พระนิเวศเป็นสถานที่ที่พิเศษ ผู้นมัสการสามารถ “ดูความงามของพระยาห์เวห์”

(สดุดี 27:4 และดูใน สดุดี 63:2) และ “อิมเอมด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์” (สดุดี 65:4) ได้จากพระนิเวศ ในสดุดี 84 ซึ่งให้เห็นว่า ความสงบสุขที่ไม่มีสิ่งใดเหมือนพบได้ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ความสุขนี้ประกอบด้วย การสรรเสริญพระองค์ (สดุดี 84:4) พลະกำลังในพระองค์ (สดุดี 84:5) และวางใจในพระองค์ (สดุดี 84:12) พระนิเวศเป็นสถานที่ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวได้รับการหล่อเลี้ยงผ่านการนมัสการและการสามัคคีธรรมกับเพื่อนผู้เชื่อ การประทับอยู่ของพระเจ้าในพระนิเวศนั้นช่วยให้ผู้นมัสการได้ลี้มรสาณาจักรแห่งสง่าราศีของพระเจ้าและสัมพันธ์กับชีวิตนิรันดร์

อ่าน สดุดี 84:5-12 มีใครอีกบ้างที่สามารถได้รับพรจากพระนิเวศ

สดุดีบรรยายพระพรของพระเจ้าเป็นดั่งรังสีที่แผ่ออกมาจากพระนิเวศ มอบให้กับผู้ที่รับใช้ในพระนิเวศก่อน (สดุดี 84:4) จากนั้นมอบแก่ผู้เดินทางแสวงหาพระเจ้าที่มายังพระนิเวศ (สดุดี 84:5-10) และท้ายที่สุดก็แผ่ไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ความคาดหวังว่าจะได้พบกับพระเจ้าในพระนิเวศนั้นทำให้ความเชื่อของผู้เดินทางแสวงหาพระเจ้าเข้มแข็งขึ้น (สดุดี 84:7) ในขณะที่พลະกำลังของนักเดินทางทั่วไปจะอ่อนลงตามภาระการเดินทางที่เหน็ดเหนื่อย แต่พลະกำลังผู้เดินทางที่ไปยังพระนิเวศกลับเข้มแข็งขึ้นและมากยิ่งขึ้นเมื่อเข้าไปใกล้พระนิเวศ

แม้เมื่อออกจากพระนิเวศแล้ว บุตรธิดาของพระเจ้ายังมีตราประทับของพระนิเวศของพระเจ้าได้ด้วยการดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม (สดุดี 84:11) ซึ่งแสดงถึงลักษณะเฉพาะของผู้ชอบธรรมที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า (สดุดี 15:1, 2) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงได้รับการ

เรียกว่า “ดวงตะวัน” แสดงให้เห็นว่าพรจากพระนิเวศเป็นเช่นเดียวกับแสงอาทิตย์ที่ส่องสว่างไปสุดปลายพิภพ (สดุดี 84:11) ด้วยเหตุนี้บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในพระเจ้าโดยความเชื่อก็ได้รับพระคุณของพระองค์ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

อ่าน วิวรณ์ 21:3 เราได้ความหวังอะไรจากพระนิเวศบนโลก เราจินตนาการถึงประสบการณ์ที่เราจะได้รับในสวรรค์อย่างไร

วันจันทร์

อธิษฐานขอสันติภาพเพื่อกรุงเยรูซาเล็ม

Pray for the Peace of Jerusalem

อ่าน สดุดี 122:1-5 ผู้นมัสการรู้สึกอย่างไรเมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาหวังว่าจะพบกับอะไรในกรุงนั้น

สดุดี 122 บรรยายถึงความตื่นเต้นของผู้เดินทางเมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม การเดินทางเพื่อไปนมัสการยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นโอกาสที่น่ายินดี เพราะประชากรของพระเจ้าจะมารวมตัวกันปีละสามครั้ง เพื่อรำลึกถึงคุณงามความดีของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาทั้งในอดีตและปัจจุบัน (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:16) กรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางของชีวิตคนทั้งชาติ เพราะมี “หีบพระโอวาทของอิสราเอล” (สดุดี 122:4, KJV) และพระที่นั่งสำหรับการพิพากษา (สดุดี 122:5) “หีบพระโอวาทของอิสราเอล” หมายถึงพระนิเวศที่ซึ่งบางครั้งเรียกว่า “พลับพลาแห่งสักขีพยาน” (กัณฑ์ดารวิถึ 1:50) และที่นั่นมี “หีบแห่งสักขีพยาน” (อพยพ 25:22) พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาแสดงให้เห็นถึงระบบตุลาการในกรุงเยรูซาเล็ม (2 ซามูเอล 8:15) การเดินทางเพื่อไปนมัสการนั้นจึงเป็น

ช่วงเวลาที่เราไปแสวงหาและจะได้รับความยุติธรรม ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและการให้ความยุติธรรมแก่ผู้คนไม่เคยแยกออกจากกันเลย

อ่าน สดุดี 122:6-9 คำอธิษฐานหลักของประชากรของพระเจ้าเป็นอย่างไร

การอธิษฐานขอสันติภาพเพื่อกรุงเยรูซาเล็มเป็นการขอพรจากพระเจ้าเหนือเมืองและชาวเมือง และทำให้ผู้นมัสการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทำให้สันติภาพแพร่สะพัดในหมู่พวกเขา (สดุดี 122:8) กรุงเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองแห่งสันติภาพได้ก็ต่อเมื่อมีสันติภาพระหว่างพระเจ้ายกกับประชากรของพระองค์ และในหมู่บุตรหลานของพระเจ้า ดังนั้นการอธิษฐานขอสันติภาพเพื่อกรุงเยรูซาเล็มจึงเป็นการวิงวอนให้ประชากรของพระเจ้าดำเนินชีวิตอย่างสันติกับพระเจ้าและแก่กันและกัน เมื่อมีสันติภาพในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้คนก็จะเจริญรุ่งเรือง (สดุดี 147:12-14)

สดุดีบทนี้สอนเราว่า การอธิษฐานเพื่อความผาสุกของชุมชนแห่งความเชื่อควรเป็นหัวข้อหลักของคำอธิษฐานของบุตรธิดาของพระเจ้า เพราะมีเพียงผู้คนของพระเจ้าที่เข้มแข็งและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเท่านั้นที่สามารถประกาศข่าวดีแห่งสันติสุขและความรอดของพระเจ้าไปทั่วโลกได้ (ยอห์น 13:34, 35)

การอธิษฐานขอสันติภาพเพื่อกรุงเยรูซาเล็มยังเป็นสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบของผู้เชื่อ เพราะทำให้เรายึดมั่นในความหวังว่าวันหนึ่งอาณาจักรแห่งสันติภาพของพระเจ้าจะมาถึงในยุคสุดท้าย ซึ่งไม่เพียงแต่เพื่อกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่ยังรวมถึงทั่วแผ่นดินโลกด้วย (อิสยาห์ 52:7; อิสยาห์ 66:12, 13; วิวรรณ์ 21-22)

มีวิธีใดบ้างที่จะช่วยให้เกิดความสามัคคีในคริสตจักรและ ครอบครัวของเรา

วันอังคาร

ศิโยน บ้านของบรรดาประชาชาติ

Zion – The Home of All Nations

อ่าน สดุดี 87:1, 2 อะไรทำให้ศิโยนเป็นสถานที่ที่น่าประทับใจ
เช่นนี้

สดุดี 87 เป็นเพลงสรรเสริญศิโยนในฐานะเมืองที่พระเจ้าทรง
เลือกสรรและรักเป็นพิเศษ รากฐานของวิหารของพระเจ้าตั้งอยู่บน
ภูเขาศิโยน (สดุดี 2:6; สดุดี 15:1) เมื่อเวลาสิ้นสุดลง ศิโยนจะถูกยก
สูงขึ้นเหนือภูเขาทั้งหลาย แสดงถึงอำนาจสูงสุดของพระเจ้าที่มีเหนือทั่ว
ทั้งโลก (สดุดี 99:2; อีสยาห์ 2:2; มีคาห์ 4:1) สดุดี 87 กล่าวถึงศิโยนว่า
เป็น “เทือกเขา” เพื่อเน้นความยิ่งใหญ่ (สดุดี 133:3) พระเจ้าทรงรัก
บรรดาประตูของศิโยน “ยิ่งกว่าที่อาศัยแห่งใดๆ ของยาโคบ” (สดุดี
87:2) เป็นการแสดงให้เห็นว่าศิโยนเหนือกว่าสถานที่ใด ๆ ทั้งหมดใน
อิสราเอลที่เป็นสถานที่ชุมนุมพิเศษของประชากรของพระเจ้าในอดีต
เช่น ซิโลห์และเบธเอล ดังนั้น สดุดีบทนี้จึงยืนยันว่า การนมัสการที่เที่ยง
แท้ของพระเจ้าอยู่ในสถานที่ที่พระองค์ทรงเลือกสรรและในวิถีทางที่
พระองค์ทรงกำหนดไว้

อ่าน สดุดี 87:3-7 สิ่งที่น่าสรรเสริญของศิโยนมีอะไรบ้าง

สง่าราศีของศิโยนดึงดูดบรรดาประชาชาติทั้งปวงให้มาหาพระเจ้า
ฉะนั้น ขอบเขตของอาณาจักรของพระเจ้าจึงขยายออกไปจน
ครอบคลุมทั้งโลก สังเกตว่า พระเจ้ามิได้ทรงปฏิบัติต่อประชาชาติอื่น ๆ

ในฐานะพลเมืองระดับสอง แม้ศิโยนจะได้รับการยกย่องว่าเป็นสถานที่
กำเนิดฝ่ายจิตวิญญาณของคนทั้งปวงที่ยอมรับพระเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้
รอดของพวกเขาก็ตาม

การจดทะเบียนบุคคลดำเนินตามสถานที่เกิดของแต่ละคน
(เนหะมีย์ 7:5; ลูคา 2:1-3) สดุดีบทนี้กล่าวถึงสามครั้งว่าประชาชาติ
ต่าง ๆ ถูกรำเนิดขึ้นในศิโยน หมายความว่าพระเจ้าประทานอัตลักษณ์
ใหม่แก่พวกเขา ตลอดจนสิทธิพิเศษทั้งหมดของการเป็นพลเมืองที่ชอบ
ด้วยกฎหมายแก่ผู้เป็นบุตรหลานที่เกิดในศิโยน (สดุดี 87:4-6)

สดุดี 87 ชี้ไปยังความรอดของทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ และ
การรวมกันเป็นหนึ่งในคริสตจักรเดี่ยวผ่านพันธกิจแห่งการไถ่ของพระ
คริสต์ (โรม 3:22; โรม 10:12; กาลาเทีย 3:28, 29; โครินธ์ 3:11) เมื่อ
สดุดีกล่าวถึงความเจริญรุ่งเรืองของศิโยน ชวนให้นึกถึงนิมิตของ
ดาเนียลเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าที่จะกลายเป็นภูเขามหิมาเต็มพิภพ
(ดาเนียล 2:34, 35, 44, 45) และคำอุปมาของพระเยซูเกี่ยวกับ
อาณาจักรของพระเจ้าที่เติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่เป็นที่อยู่อาศัยของบรรดา
นกในอากาศ (มัทธิว 13:32)

การที่ศิโยนพร้อมที่จะรับทุกคนเข้ามามีความสัมพันธ์กับ
พระมหากษัตริย์แห่งคริสตจักรที่ให้สั่งสอนพระกิตติคุณแก่คนทุก
ชาติอย่างไร (มัทธิว 28:18-20) แนวคิดนี้สอดคล้องกับการที่เรา
ได้รับเรียกให้ประกาศข่าวทูตสวรรค์สามองค์อย่างไร

อ่าน สดุดี 46: 1-7 บทกวีนี้พรรณนาถึงแผ่นดินโลกว่าอย่างไร

สดุดีให้คำอธิบายที่ชัดเจนถึงโลกที่วุ่นวาย และบรรยายภาพถึงภัยพิบัติทางธรรมชาติที่รุนแรงอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน (สดุดี 46:2, 3) ภาพของคลื่นน้ำปั่นป่วนมักบรรยายถึงชนชาติที่กบฏและปัญหาต่าง ๆ ที่คนธรรมก่อกำขึ้นในโลก (สดุดี 93:3, 4; สดุดี 124:2-5) ในทำนองเดียวกัน สดุดี 46 ให้ภาพของภัยพิบัติทางธรรมชาติบ่งชี้ถึงโลกที่ถูกควบคุมโดยชาติต่าง ๆ ที่กำลังทำสงครามกัน

เห็นได้ชัดว่าเป็นโลกที่ปราศจากความรู้เรื่องพระเจ้า เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ สถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงสถิตอยู่ก็จะมีแต่สันติสุข (สดุดี 46:4, 5) กระนั้น แม้โลกจะปฏิเสธพระองค์ แต่พระเจ้ายิ่งไม่ทรงละทิ้งโลก พระเจ้าประทับอยู่ในโลกนี้ด้วยการอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ไม่ว่าสิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นมากมายเพียงใด พระเจ้าจะประทับอยู่ด้วยกับเราในโลกนี้ และเราสามารถมีความหวังและกำลังใจจากการที่ได้รับความจริงพื้นฐานนี้

พระเจ้าพระผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัยอันสมบูรณ์แบบ ทรงเป็นป่อเกิดแห่งสันติสุขและความปลอดภัยของศิโยน คำในสดุดี 46:3 ที่เน้นความปลอดภัยของศิโยนคือ “แม้ว่า” แม้ว่าโลกจะวุ่นวาย แต่ประชากรของพระเจ้ายิ่งปลอดภัย แสดงให้เห็นว่าสันติสุขไม่ได้เกิดจากการไม่มีการทดลองใด ๆ แต่เป็นของประทานจากพระเจ้าที่มอบให้แก่ลูกหลานที่

วางใจในพระองค์ การไว้วางใจในพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไขทำให้บุตรธิดาของพระองค์สงบสุขและปลอดภัยท่ามกลางพายุ (มัทธิว 8:23-27) คำถามก็คือว่า พระเจ้าจะปล่อยให้โลกเล็กลงและกระทำการสิ่งที่จะทำลายตนเองตลอดไปหรือ

อ่าน สดุดี 46:6-11 พระเจ้าทรงตอบสนองต่อความรุนแรงและการทำลายในโลกนี้อย่างไร

พระเจ้าทรงตอบสนองด้วยความไม่พึงพอใจมากจนพระสุรเสียงของพระองค์ที่ทรงเปล่งเมื่อสร้างแผ่นดินโลกเป็นเหตุให้โลกต้องละลายไป (สดุดี 46:6) กระนั้น การละลายนี้ไม่ได้จบลงที่การทำลายล้าง แต่เป็นการเริ่มต้นใหม่ สังเกตว่า พระเจ้าทรงขยายสันติสุขจากศิโยนไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระเจ้าจะทรงให้สงครามยุติลงและยุติเครื่องมือทำลายล้างที่ประชาชาติที่ชั่วเคยใช้เพื่อนำการกดขี่มาสู่โลก (สดุดี 46:9) นี่เป็นความหวังอันยิ่งใหญ่ที่คริสเตียนมี ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง

เราจะเรียนรู้ที่จะมีสันติสุขและวางใจในพระเจ้าท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายมากมายนี้ได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

มั่นคงตั้งศิโยน

Immovable Like Mount Zion

อ่าน สดุดี 125:1, 2 ข้อพระคัมภีร์นี้พรรณนาถึงผู้ที่วางใจในพระเจ้าอย่างไร

บรรดาผู้ที่วางใจในพระเจ้าเปรียบได้กับภูเขาศิโยน สัญลักษณ์แห่งความเข้มแข็งและไม่เปลี่ยนแปลง ภาพอันตระการตาของภูเขา

ทั้งหลายที่รายล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้ประพันธ์
สดุดียอมรับการปกป้องอันแน่นนอนจากพระเจ้า (สดุดี 5:12; สดุดี
32:7, 10) ต่างจากภูเขาที่ปกครองโดยคนอธรรมที่ซึ่งจะถูกโยนลงทะเล
(สดุดี 46:2) ภูเขาที่คงทนแข็งแกร่งที่กรุงเยรูซาเล็มสร้างขึ้นนั้นเป็นแรง
บันดาลใจให้เกิดความไว้วางใจ ความมั่นใจในการปกป้องของพระเจ้า
จะแข็งแกร่งยิ่งขึ้นเมื่อต้องเผชิญกับความจริงอันโหดร้ายซึ่งมักจะดู
เหมือนว่าความชั่วร้ายจะมีชัยอยู่บ่อยครั้ง กระนั้น แม้จะอยู่ท่ามกลาง
ความชั่วร้าย ประชากรของพระเจ้ายึดมั่นในความหวังได้

**อ่าน สดุดี 125:3-5 คนชอบธรรมถูกทดลองอย่างไร เรา
ได้รับบทเรียนอะไร**

บุตรีธิดาของพระเจ้าอาจท้อแท้ได้เมื่อเห็นคนอธรรมประสบ
ความสำเร็จ และบางทีอาจถูกล่อลวงให้ดำเนินตามเส้นทางของพวกเขา
(สดุดี 73:2-13; สดุดี 94:3) แม้ภูเขาศิโยนจะให้ความมั่นคงสูงสุด แต่ก็
ไม่อาจรับประกันความปลอดภัยแก่ผู้ที่พรากจากทางของพระเจ้าได้
ผู้คนยังคงมีอิสระในการเลือกที่จะ “ยื่นมือออกทำความชั่ว” (สดุดี
125:3) และ “หันเข้าหาทางคด” (สดุดี 125:5) พระเจ้าทรงยุติธรรมและ
จะทรงพิพากษาผู้ที่ยังคงกบฏอยู่พร้อมกับคนบาปอื่น ๆ ที่ไม่กลับใจ

นี่เป็นการร้องเรียกให้ประชากรของพระเจ้ายึดมั่นในความเชื่อ
และวางใจในพระเจ้า เช่นเดียวกับที่ภูเขาศิโยนเป็นที่ลี้ภัยที่มั่นคงของ
พวกเขา กล่าวคือ แม้เมื่อเราไม่เข้าใจสิ่งต่าง ๆ เราก็ยังสามารถวางใจ
ในความดีของพระเจ้าได้

“บาปที่เข้ามาในโลก การเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระ
คริสต์ การบังเกิดใหม่ การฟื้นคืนพระชนม์ และเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย

ในพระคัมภีร์ที่ล้าลึกเกินคำอธิบายของสมองมนุษย์หรือแม้ที่จะเข้าใจได้อย่างกระจ่างแจ้ง แต่เราไม่มีเหตุผลที่จะสงสัยพระวาทะของพระเจ้าเพียงเพราะเราไม่เข้าใจความลึกลับในการทรงนำของพระองค์... ทุกแห่งทุกหนมีความลึกลับอัศจรรย์ที่เกินความเข้าใจของเรา แล้วเราจะต้องแปลกใจด้วยหรือว่าจะมีเรื่องลึกลับที่เราไม่อาจเข้าใจได้ในโลกของฝ่ายวิญญาณ สาเหตุทั้งหมดที่เราไม่เข้าใจเกิดจากความอ่อนแอและความคับแคบของสติปัญญามนุษย์ พระเจ้าประทานหลักฐานไว้มากพอในพระคัมภีร์ซึ่งกล่าวถึงพระลักษณะของพระองค์ และเราจะต้องไม่สงสัยพระวาทะของพระองค์เพียงเพราะเราไม่เข้าใจความลึกลับทั้งหมดที่พระองค์ทรงโปรดประทานไว้” (เอลเลน จี. วัตต์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 106, 107)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

จงไตร่ตรองข่าวสารใน อิสยาห์ 40 และอิสยาห์

51:1-16

บทเพลงของศิโยนเน้นความสำคัญต่อการให้ระลึกถึงศิโยนอยู่เสมอและความหวังที่มีชีวิตในการปกครองสูงสุดของพระเจ้า แม้เราจะได้รับพรมากมายในชีวิตนี้จากพระนิเวศของพระเจ้า ความหวังในชีวิตที่บริบูรณ์และความชื่นบานในศิโยนยังคงอยู่ในอนาคต บุตรธิดาของพระเจ้ามากมายที่โหยหาศิโยนแห่งสวรรค์ด้วยน้ำตา (*สดุดี 137:1*) การระลึกถึงศิโยนไม่ได้หมายความว่าความถึงการคำนึงถึงเพียงครั้งคราวเท่านั้น แต่หมายถึงการไตร่ตรองอย่างตั้งใจและตัดสินใจที่จะดำเนินชีวิตตามความทรงจำอันยั่งยืนนั้น (*อพยพ 13:3; อพยพ 20:8*)

ดังนั้น การร้องบทเพลงแห่งศิโยนจึงให้ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะรักษาความหวัง ในการฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกใหม่ (วิวรณ์ 21:1-5) “ณ ที่แห่งนั้น สมองอันเป็นอมตะจะไคร่ครวญด้วยความสุขใจอย่างไม่มีวันจางหายถึงความมหัศจรรย์ของอำนาจแห่งการทรงสร้าง และความลึกลับของความรักแห่งการไถ่ให้พ้นจากบาป จะไม่มีศัตรูผู้โหดเหี้ยมและการหลอกลวงเพื่อล่อลวงให้ลืมนพระเจ้า อวัยวะทุกส่วนของร่างกายจะพัฒนาขึ้นมาและความสามารถก็เพิ่มขึ้น การแสวงหาความรู้จะไม่ทำให้สมองอ่อนเปลี้ยหรือใช้พลังงานไปจนหมดสิ้น ณ ที่นั้น กิจการงานยิ่งใหญ่ที่สุดจะดำเนินต่อไป ความปรารถนาอันสูงส่งที่สุดจะก้าวไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ ความมุ่งมั่นที่สูงที่สุดจะสำเร็จ และก็ยังมีความสูงส่งใหม่ๆ ที่จะให้พิชิต มีความมหัศจรรย์ใหม่ๆ ที่จะให้ชื่นชม มีความจริงใหม่ๆ ที่จะให้ทำความเข้าใจ มีสิ่งใหม่ๆ ที่จะก่อให้เกิดพลังอำนาจของจิตใจ จิตวิญญาณและร่างกาย” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามประวัติศาสตร์*, หน้า 677)

คำมั่นสัญญาว่าจะไม่ลืมนิโยนเป็นการสื่อถึงคำปฏิญาณว่า พวกเขาจะไม่วันยอมรับว่าโลกนี้เป็นบ้านเกิด แต่พวกเขาจะรอคอยสวรรค์ใหม่และโลกใหม่

ดังนั้น ผู้เชื่อทุกยุคทุกสมัยที่ปรารถนาจะอาศัยในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (วิวรณ์ 3:12) สามารถร้องบทเพลงสดุดีแห่งศิโยนได้ บทเพลงแห่งศิโยนหนุนใจเราให้มองโลกแห่งอนาคตด้วยความหวัง และบทเพลงเหล่านี้ผูกมัดเราให้เป็นตัวแทนแห่งพระคุณของพระเจ้าในโลกปัจจุบันด้วย

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. หลักการฝ่ายจิตวิญญาณที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ประชากรของพระเจ้าในศิโยน ซึ่งเป็นสถานที่จริง ๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม เราจะนำหลักการนี้มาใช้กับคริสตจักรและพันธกิจต่อโลกนี้ได้อย่างไร
2. ผู้เชื่อจะอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าในทุกวันนี้ได้อย่างไร (ยอห์น 1:14-18; ฮีบรู 12:22-24)
3. ศิโยนจะกลายเป็นเมืองของชนทุกชาติดังที่เห็นใน สดุดี 87 ได้อย่างไร (โรม 5:10; เอเฟซัส 2:11-16; โครินธ์ 1:19-23)
4. คุณจะให้คำตอบอย่างไรแก่คนที่บอกถึงความจริงว่า คนอธรรมเจริญรุ่งเรืองในโลกนี้ ขณะที่คน “ดี” จำนวนมากต้องทนทุกข์

บทที่ 12

การนมัสการที่ไม่มีวันสิ้นสุด

Worship That Never Ends

วันที่ 16 – 22 มีนาคม 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 134; อีสยาห์ 42:10-12; วิวรรณ์ 14:3; สดุดี 15; สดุดี 101:1-3; สดุดี 96; วิวรรณ์ 14:6-12; ยอห์น 4:23, 24

ข้อควรจำ

“ข้ามีชีวิตรอบรู้รอบใจ ข้าจะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสดุดีถวายพระเจ้าของข้า” (สดุดี 104:33)

เมื่อเรามีประสบการณ์กับพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพิ่มมากขึ้น เราก็มักจะถามกับผู้ประพันธ์สดุดีว่า “ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระยาห์เวห์ สำหรับความดีทั้งสิ้นของพระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้า” (สดุดี 116:12) คำตอบที่ควรจะได้รับก็คือ ให้เราอุทิศชีวิตในความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

ชนชาติอิสราเอลในพระธรรมสดุดีไม่เพียงแต่เป็นประชาชาติหนึ่งเท่านั้น แต่เป็น “ชุมชนใหญ่” (สดุดี 22:22, 25; สดุดี 35:18) ซึ่งเผยให้เห็นว่า การทรงเรียกชาวอิสราเอลในขั้นแรกคือให้สรรเสริญพระเจ้าและเป็นพยานถึงพระองค์แก่ประชาชาติอื่น ๆ เพราะพระเจ้าทรงประสงค์ให้ทั้งโลกร่วมนมัสการกับประชากรของพระองค์ ประชากรของ

พระเจ้าได้รับการเรียกว่าเป็นคนชอบธรรม ผู้นมัสการพระเจ้าและมีความหวังในพระองค์และในความรักของพระองค์

การสรรเสริญพระเจ้าในที่ชุมนุมถือเป็นการนมัสการในอุดมคติ ไม่ได้หมายความว่า การอธิษฐานและการสรรเสริญเป็นการส่วนตัวในอิสราเอลถือว่ามีความสำคัญรองลงมา อันที่จริง การนมัสการพระเจ้าส่วนตัวเป็นการหล่อเลี้ยงการนมัสการในที่ชุมชนให้เติบโตและเปรมปรี่มากยิ่งขึ้น (สดุดี 22:22, 25) เนื่องจากการนมัสการส่วนตัวเป็นการพัฒนาความสัมพันธ์ในชุมชนให้ใกล้ชิดกันมากขึ้น ชุมชนที่มีการนมัสการเรียกว่า “กลุ่มคนเที่ยงธรรม” (สดุดี 111:1) กลุ่มคนเที่ยงธรรมรู้จักพระเจ้า (สดุดี 36:10) และพระเจ้าก็ทรงรู้จักพวกเขา (สดุดี 37:18) และประสบการณ์เช่นนี้ก็แทรกซึมอยู่ทุกองูของการดำรงอยู่ของพวกเขา

วันอาทิตย์

สรรเสริญในพระนิเวศ

Lift Up Your Hands in the Sanctuary

อ่าน สดุดี 134 การนมัสการเกิดขึ้นที่ไหน ผลของการนมัสการพระเจ้าเป็นอย่างไร

สดุดี 134 สะท้อนถึงพรของปุโรหิตยุคสมัยอาโรนที่พบในกัณดารวิถี 6:24-26 (และใน สดุดี 67:1) และเน้นย้ำว่าพระพรนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานและเป็นผลของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล ผู้คนถวายการสรรเสริญแต่พระเจ้าในพระนิเวศ และพระเจ้าทรงตอบด้วยการอวยพรพวกเขาจากศิโยน พระพรนั้นครอบคลุมทุกด้านของชีวิต เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน

โลก การกล่าวถึงศิโยนว่าเป็นสถานที่แห่งพรพิเศษจากพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาของพระเจ้ายกกับประชากรของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ ภายใต้กรอบพันธสัญญาแห่งพระคุณ อิสราเอลจึงได้รับสิทธิพิเศษในการถวายสรรเสริญพระเจ้าและพระเจ้ายกทรงอวยพรพวกเขา

อ่าน สดุดี 18:1; สดุดี 36:1; สดุดี 113:1; สดุดี 134:1, 2; และ สดุดี 135:1, 2 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บรรยายผู้นมัสการว่าเป็นอย่างไร

พระธรรมสดุดีมักกล่าวถึงผู้นมัสการว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า “ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในยามค่ำคืน” (สดุดี 134:1) อาจหมายถึงคนเลวีที่ทำหน้าที่เป็นนยามกลางคืนในพระวิหาร (1 พงศาวดาร 9:23-27) หรืออาจชี้ว่า คนเลวีสรรเสริญพระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน (1 พงศาวดาร 9:33)

เนื่องจากชาวอิสราเอลนมัสการพระเจ้าที่พวกเขา มองไม่เห็น ซึ่งไม่มีรูปเคารพใด ๆ เป็นตัวแทนได้ ดังนั้น พระนิเวศจึงมีบทบาทพิเศษทำหน้าที่สะท้อนพระสิริของพระเจ้าและเป็นสถานที่ปลอดภัยสำหรับคนบาปในการเข้าเฝ้ากษัตริย์ผู้บริสุทธิ์ของพวกเขา การนี้ริเริ่มโดยพระเจ้า และให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และข้อกำหนดของพระองค์

“จงมาหาพระองค์ พระศิลาที่มีชีวิต ที่แม้ถูกมนุษย์ปฏิเสธแล้ว แต่กลับเป็นศิลาที่ทรงเลือกสรร และล้ำค่าในสายพระเนตรพระเจ้า และพวกท่านเองเป็นดังศิลาที่มีชีวิต จงรับการสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณ อัน

เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์” (1 เปโตร 2:4, 5) สิ่งที่เราเรียนรู้จากคำกล่าวของเปโตรคือ พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ก็มีแนวคิดเดียวกันกับที่เขียนไว้ในสดุดี กล่าวคือ ประชากรของพระเจ้า ซึ่งบัดนี้เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ ถวายการสรรเสริญและขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์ของพวกเขา พระผู้สร้างและผู้ไถ่ของพวกเขา สรรเสริญสิ่งดีทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา

ในฐานะที่เราเป็นผู้เชื่อในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ เรามีสมบัติบาทของปุโรหิต คือการเป็นสื่อกลางในการประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกนี้ วิธีใดมีประสิทธิภาพที่สุดที่เราสามารถทำได้

วันจันทร์

ร้องเพลงบทใหม่แต่พระเจ้า

Sing to the Lord a New Song

อ่าน สดุดี 33:3; สดุดี 40:3; สดุดี 96:1; สดุดี 98:1; สดุดี 144:9; และสดุดี 149:1 สารสำคัญจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้คืออะไร

พระธรรมสดุดีร้องเรียกให้ผู้คน “ร้องเพลงบทใหม่” การ “ร้องเพลงบทใหม่” คืออะไร เหตุผลของ “เพลงบทใหม่” คือการรับรู้ถึงความยิ่งใหญ่และอำนาจสูงสุดของพระเจ้าในการควบคุมโลก และเป็นบทเพลงที่เต็มไปด้วยความกตัญญูต่อการเลี้ยงดูและการไถ่ให้รอดของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างและผู้ทรงพิพากษาโลก นอกจากนี้ การช่วยให้รอดจากศัตรูหรือความตาย การที่อิสราเอลได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษจากพระเจ้า ถือเป็นแรงจูงใจส่วนตัวในการ “ร้องเพลงบทใหม่” ขณะที่เพลงอื่น ๆ ก็ยังคงร้องเพื่อสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระ

เมตตากฤษณาและการอัศจรรย์ต่าง ๆ แต่ “เพลงบทใหม่” นั้นเป็นเพลงพิเศษที่แสดงถึงความยินดีและคำสัญญาที่จะอุทิศตนต่อพระเจ้าครั้งใหม่ ประสบการณ์ใหม่จากการได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าเป็นแรงบันดาลใจผู้คนให้ยอมรับพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้สร้างและกษัตริย์ หัวข้อทั่วไปในบทเพลงสดุดีที่กล่าวถึง “เพลงบทใหม่” คือ การวางใจในพระเจ้า สรรเสริญพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์ และเหนือสิ่งอื่นใดคือ การช่วยเหลือจากความทุกข์ยาก

อ่าน อิสยาห์ 42:10-12; วิวรณ์ 5:9 และ วิวรณ์ 14:3 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ “เพลงบทใหม่” เกี่ยวกับอะไร

สดุดีพรรณนาถึงอิสราเอลประชากรของพระเจ้าด้วยถ้อยคำที่แสดงความรักว่าเป็น “คนอิสราเอลผู้อยู่ใกล้พระองค์” (สดุดี 148:14) หมายความว่า ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งปวง อิสราเอลมีสถานะที่พิเศษที่สุดด้วยเหตุนี้ อิสราเอลจึงมีหน้าที่และสิทธิพิเศษที่สุดในการสรรเสริญพระเจ้า ดังนั้น พระคัมภีร์จึงหนุนน้ำใจผู้เชื่อทุกยุคทุกสมัยให้ร้องเพลงบทใหม่เพื่อสรรเสริญพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกเขา แบ่งปันคำพยานที่ไม่มีใครเหมือนเกี่ยวกับความรอดในพระโลหิตของพระเยซูโปดก “เพลงบทใหม่” เป็นเพลงที่ใหม่มากที่ไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อน เป็นเพลงที่รำลึกถึงประสบการณ์ใหม่แห่งพระคุณของพระเจ้าในชีวิตเรา “เพลงบทใหม่” ยังสื่อถึงความหวังอีกด้วย ซึ่งในกรณีนี้ความใหม่ของเพลงแสดงให้เห็นถึงการรอคอยประสบการณ์แห่งความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในอนาคตที่ไม่มีใครเหมือนและไม่เคยมีมาก่อน การนมัสการแท้จริงเป็นมากกว่าพิธีกรรมและการถวาย แต่เป็นความสัมพันธ์อันมีชีวิตกับพระเจ้าที่มีชีวิตชีวาและสดใหม่อยู่เสมอ ในอีกทางหนึ่ง เราอาจคิดได้ว่า “เพลงบท

ใหม่” เป็นการแสดงความรักและการขอบพระคุณต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ
เพื่อเราในแต่ละวัน

จงนึกถึงพรของพระเจ้าในชีวิตของคุณ ถ้าคุณต้องร้อง
เพลงบทใหม่ เพลงนั้นจะเป็นอย่างไร

วันอังคาร

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์

Lord, Who May Abide in Your Tabernacle?

อ่าน สดุดี 15 ผู้ที่เหมาะสมต่อการนมัสการเบื้องพระพักตร์
พระเจ้าเป็นอย่างไร

คำตอบที่สดุดีบทนี้ได้ให้ไว้เป็นบทสรุปของข้อกำหนดที่พบใน
ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าและของผู้เผยพระวจนะ คือ ผู้ที่ประพฤติ
("สิ่งที่ชอบธรรม") และมีอุปนิสัย ("จริงจากใจ") สะท้อนพระลักษณะของ
พระเจ้า (ดูในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5; มีคาห์ 6:6-8) สถานนมัสการเป็น
สถานที่บริสุทธิ์ และทุกสิ่งในนั้นรวมทั้งปุโรหิตก็ได้รับการชำระให้
บริสุทธิ์ ฉะนั้น ความบริสุทธิ์จึงเป็นข้อกำหนดสำหรับผู้ที่จะเข้าเฝ้าพระ
เจ้า ความบริสุทธิ์ของชนชาติอิสราเอลจะต้องครอบคลุมทุกด้านของ
ชีวิต โดยผสมผสานการนมัสการเข้ากับศีลธรรมที่ธรรมเนียมปฏิบัติมอบ
ให้แก่ประชากรของพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาสามารถบรรลุศักยภาพ
สูงสุด คือการดำเนินชีวิตในฐานะอาณาจักรปุโรหิต การดำเนินชีวิตใน
ฐานะปุโรหิตหลวงจะต้องบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าและนำพรแห่ง
พันธสัญญาไปสู่ประชาชาติอื่น ๆ

อ่าน สดุดี 24:3-6 และสดุดี 101:1-3 การเป็นผู้บริสุทธิ์
หมายความว่าอย่างไร

“ใจบริสุทธิ์” คือคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของในการนมัสการพระเจ้า คำว่า ทามิม (*tamim*) ในภาษาฮีบรู แปลว่า “สมบูรณ์แบบ” สื่อถึง “ความสมบูรณ์” และ “ครบถ้วน” เถาะงุ่นที่ “ดีพร้อม” นั้นสมบูรณ์ ไม่เสียหาย และแข็งแรง (*เอเสเคียล 15:5*) สัตว์ที่นำมาถวายเป็นเครื่องบูชาจะต้องเป็นแบบ ทามิม (*tamim*) หรือไม่มีตำหนิ (*เลวีนิติ 22:21-24*) ถ้อยคำที่ “บริสุทธิ์” จะสัตย์จริงทั้งหมด (*โยบ 36:4*) ดังนั้น “ใจที่สมบูรณ์” คือ “ใจบริสุทธิ์” (*สดุดี 24:4*) หรือใจที่ซื่อสัตย์ (*สดุดี 15:2*) ใจที่แสวงหาพระเจ้า (*สดุดี 24:6*) และได้รับการฟื้นฟูโดยการให้อภัยจากพระเจ้า (*สดุดี 51:2-10*) ชีวิตที่ไร้ตำหนิเกิดจากการยอมรับพระคุณของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ พระคุณของพระเจ้าเป็นแรงบันดาลใจ และช่วยให้ผู้รับใช้ของพระองค์ดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้า ซึ่งหมายถึงการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างไม่มีสิ่งใดมายับยั้งได้และปฏิบัติตามพระคำของพระองค์ คำพยานของชีวิตที่อุทิศตนและเครื่องครัดในศาสนาเป็นการสรรเสริญมาสู่พระเจ้า มิใช่มาสู่ตนเอง สังเกตว่า ข้อกำหนดส่วนใหญ่ใน *สดุดี 15* อยู่ในรูปแบบเชิงลบ (*สดุดี 15:3-5*) ซึ่งไม่เกี่ยวกับการได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะแยกเราให้ออกห่างจากพระเจ้า

เราเลือกที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ผลักเราให้ออกห่างจากพระเจ้า ได้อย่างไร สิ่งเหล่านี้มีอะไรบ้าง และเราจะหลีกเลี่ยงได้อย่างไร

วันพุธ

จงเล่าถึงพระสิริของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
 Declare His Glory Among the Nations

สดุดี 96 กล่าวถึงรูปแบบของการนมัสการมากมาย มีอะไรบ้าง

การนมัสการ ได้แก่การร้องเพลงถวายแด่พระเจ้า (สดุดี 96:1, 2) สรรเสริญพระนามของพระองค์ (สดุดี 96:2) ประกาศความดีงามและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ (สดุดี 96:3, 4) และนำของถวายมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์ (สดุดี 96:8) นอกเหนือจากลักษณะการนมัสการที่คุ้นเคยเหล่านี้แล้ว สดุดี 96 ยังเน้นอีกหนึ่งรูปแบบการนมัสการที่ชัดเจน คือการประกาศอาณาจักรของพระเจ้าแก่ผู้อื่น (สดุดี 96:2, 3, 10)

ฉะนั้น การร้องเพลง การสรรเสริญ การนำของมาถวาย และการประกาศข่าวประเสริฐมิใช่การกระทำที่แยกจากกัน เพียงแต่เป็นวิธีการนมัสการที่หลากหลาย การประกาศความรอดของพระเจ้าแก่ทุกชนชาติทำให้เราได้สรรเสริญและพึงพอใจในการนมัสการ สังเกตว่าเหตุผลที่เราต้องนมัสการนั้นสอดคล้องกับข่าวสารที่จะต้องประกาศไปสู่ชนทุกชาติ กล่าวคือเราจะต้องประกาศ “เพราะพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่” (สดุดี 96:4) “เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์” (สดุดี 96:5) “พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง” (สดุดี 96:10) และ “เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก” (สดุดี 96:13) ดังนั้น เป้าหมายของการประกาศคือ การรวบรวมชนชาติต่าง ๆ เข้ากับประชากรของพระเจ้า และทำที่สุด เพื่อให้สิ่งทรงสร้างทั้งปวงนมัสการพระเจ้า (สดุดี 96:11-13)

การนมัสการเกิดจากการยอมรับจากใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือผู้ใด ซึ่งคือ พระผู้สร้าง พระผู้ทรงเป็นกษัตริย์และผู้พิพากษา (สดุดี 96:5, 10, 13) ดังนั้น การนมัสการจึงเกี่ยวกับการระลึกถึงการกระทำในอดีตของพระเจ้า (การทรงสร้าง) ประกาศการอัศจรรย์ในปัจจุบันของ

พระองค์ (การค้ำจุนโลกและการครองราชย์ของพระองค์ในปัจจุบัน) และรอยคอดยสิ่งๆที่พระองค์จะทรงกระทำในอนาคต (การพิพากษาเมื่อสิ้นสุดยุคและชีวิตใหม่ในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่)

การพิพากษาในพระธรรมสดุดีหมายถึง การฟื้นฟูให้กลับสู่รูปแบบของพระเจ้าในเรื่องของสันติภาพ ความยุติธรรม และความผาสุกในโลกปัจจุบันที่ทนทุกข์กับความอยุติธรรมและความทุกข์ทรมาน ดังนั้น ทัวทั้งโลกชื่นชมยินดีในการรอยคอดยการพิพากษาของพระเจ้า (สดุดี 96:10-13; สดุดี 98:4-9) ความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงพิพากษาชอบธรรมสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนนมัสการพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์และ "ตัวสั้น" และเป็นการเตือนให้นมัสการพระเจ้าด้วยความใส่ใจ (สดุดี 96:9) การนมัสการเกี่ยวข้องกับการชื่นชมยินดีและความมั่นใจอย่างยิ่ง (สดุดี 96:1, 2, 11-13) และด้วยความยำเกรงและเกรงกลัว (สดุดี 96:4, 9)

สดุดี 96 ร้องเรียกให้คนทั้งโลกนมัสการพระเจ้าผู้สร้างและพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาซึ่งสอดคล้องกับการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลกในยุคสุดท้าย คือข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์ในวิวรณ์ 14:6-12 ดูเหมือนว่า สดุดีบทนี้จะรวมข่าวสารสำหรับยุคสุดท้ายไว้หลายด้าน ได้แก่ การทรงสร้าง ความรอด ("ข่าวประเสริฐนิรันดร์") การนมัสการ และการพิพากษา

จงเปรียบเทียบสดุดีบทนี้กับข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ (วิวรณ์ 14:6-12) สดุดีสอนความจริงพื้นฐานเช่นเดียวกับที่ข่าวสารสำหรับวาระสุดท้ายที่เราต้องประกาศไปทั่วโลกในด้านใดบ้าง

อ่าน สดุดี 40:6-8; สดุดี 50:7-23 และสดุดี 51:16-19 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงประเด็นสำคัญอะไร เหตุใดพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในการถวายบูชาตามข้อกำหนดในพระวาทะของพระองค์ (อพยพ 20:24)

ผู้ประพันธ์สดุดีก็เช่นเดียวกับผู้เผยพระวาทะที่ประณามการนมัสการในทางที่ผิด แต่ประเด็นหลักในข้อเหล่านี้ไม่ใช่เป็นเพราะพระเจ้าทรงรังเกียจการถวายเครื่องบูชาและเทศกาลของชาวอิสราเอล แต่เหตุผลของความเกลียดชังนั้นคือ การนมัสการภายนอกแตกต่างอย่างมากจากจิตวิญญาณภายใน

พระเจ้ามิได้ทรงตำหนิประชากรของพระองค์ในเรื่องการถวายบูชาและเครื่องเผาบูชา แต่ทรงตำหนิความชั่วร้ายและการกระทำอยุติธรรมที่พวกเขาได้ทำในชีวิตของตน (สดุดี 50:8, 17-21) พระธรรมสดุดีไม่ได้สอนให้ต่อต้านเครื่องบูชาและการนมัสการ แต่ให้ต่อต้านการถวายบูชาที่ไร้ประโยชน์และการนมัสการที่ว่างเปล่า ซึ่งการกระทำเหล่านี้แสดงให้เห็นจากความอธรรมของผู้นมัสการ

เมื่อการนมัสการที่แสดงออกภายนอกและแรงจูงใจในการนมัสการภายในไม่สัมพันธ์กัน พิธีกรรมมักจะมีมีความสำคัญมากกว่า ประสบการณ์จริงของการใกล้ชิดกับพระเจ้า กล่าวคือ รูปแบบต่าง ๆ ของการนมัสการกลายเป็นจุดสนใจหลักแทนที่พระเจ้า ซึ่งอันที่จริงแล้วพิธีกรรมเหล่านี้มีขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนและเปิดเผยพระองค์

อ่าน ยอห์น 4:23, 24 พระเยซูตรัสถึงประเด็นใดที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระธรรมสดุดีกำลังเตือนเรา

การถวายเป็นเครื่องบูชาอย่างเดียวนั้นไม่พอ การถวายเป็นประโยชน์อะไรหากใจของผู้ถวายไม่กลับใจ ไม่มีความเชื่อ และไม่เสียใจต่อบาป มีเพียงการถวายที่มาพร้อมกับการกลับใจและขอบพระคุณด้วยความจริงใจเท่านั้นที่การถวายเครื่องสัตวบูชาทำให้พระเจ้าพอพระทัย ถือเป็น “เครื่องสัตวบูชาที่ถูกต้อง” (สดุดี 51:19; ดูใน สดุดี 50:14) พระเยซูตรัสถึงถ้อยคำของอิสยาห์ด้วยว่า “ชนชาตินี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา” (มัทธิว 15:8) ปัญหาที่ผู้ประพันธ์สดุดีเห็นเป็นปัญหาเดียวกับที่พระเยซูทรงเผชิญกับคนบางคน โดยเฉพาะพวกผู้นำในช่วงการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในแผ่นดินโลกนี้

เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า เราในฐานะที่เป็นแอดเวนติสต์ที่มีแสงสว่างและความรู้ทั้งหมดจะไม่ติดกับดักที่คิดว่าการรู้ความจริงและปฏิบัติตามพิธีกรรมของความจริงเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่านหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “อธิษฐานอย่างไร” หน้า 39-42 ในหนังสือ *A Call to Stand Apart*

องค์ประกอบสำคัญของการนมัสการคือ การกลับใจอย่างแท้จริง “การกลับใจจะต้องมีการเสียใจในบาปที่ได้ทำไปและหันหลังให้กับบาปนั้น เราจะไม่ละทิ้งบาปนอกเสียจากว่าเราจะมองเห็นความชั่วร้ายของมัน ชีวิตของเราจะไม่มีเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงจนกว่าเราจะหันหลังให้กับบาปด้วยความเต็มใจ

“มีคนมากมายที่ไม่เข้าใจธาตุแท้ของการกลับใจ คนมากมายเสียใจกับบาปที่ได้ทำไปและยังแสดงออกถึงการเปลี่ยนแปลงภายนอกเพราะกลัวว่าความผิดของเขาจะนำความทุกข์ยากมายังตัวเขาเอง แต่ไม่ใช่การกลับใจที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้ พวกเขาโศกเศร้าให้กับความทุกข์ยากแทนที่จะโศกเศร้าให้กับบาป เอซาวตกลงสู่ความโศกเศร้าทุกขใจเช่นนี้เมื่อเขารู้สึกตัวว่าได้สูญเสียสิทธิบุตรหัวปีไปตลอดกาล บีลาอามตกใจกลัวเมื่อเห็นทูตสวรรค์ยืนถือดาบขวางอยู่กลางทาง เขายอมรับผิดเพราะกลัวตาย แต่ไม่ได้กลับใจจากบาปอย่างจริงจัง เขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงความตั้งใจและไม่ได้รังเกียจความชั่ว เมื่อยูดาส อิสคาริโอทได้ทรยศพระอาจารย์ของเขาแล้ว เขาได้ร้องอุทานขึ้นมาว่า “ข้าพเจ้าทำบาปที่ทรยศคนบริสุทธิ์ถึงตาย” มัทธิว 27:4 ” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 22, 23)

“แม้ว่าพระเจ้ามิได้ประทับในพระวิหารที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ แต่พระองค์ก็ทรงให้เกียรติผู้คนของพระองค์ด้วยการเสด็จมาประทับอยู่ด้วยเมื่อพวกเขามาประชุมกัน พระองค์ทรงสัญญาว่า เมื่อผู้คนมารวมตัวกันเพื่อแสวงหาพระองค์ ยอมรับในบาปที่ทำ และอธิษฐานเผื่อกันและกัน พระองค์จะเสด็จมาพบกับพวกเขาทางพระวิญญาณของพระองค์ แต่บรรดาผู้ที่เข้ามานมัสการพระองค์จะต้องกำจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงจากชีวิตของตน การมารวมตัวกันของพวกเขาจะไม่เกิดประโยชน์อันใด เว้นแต่พวกเขาจะนมัสการพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและความจริง และในความงามแห่งความบริสุทธิ์ พระเจ้าตรัสถึงเรื่องนี้ว่า ‘ชนชาตินี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา พวกเขานมัสการเราโดยเปล่าประโยชน์’ มัทธิว 15:8, 9 บรรดาผู้ที่นมัสการพระเจ้า

จะต้องนมัสการพระองค์ ‘ด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานมัสการพระองค์’ ยอห์น 4:23” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับกษัตริย์*, หน้า 50)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อะไรคือเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ผู้นมัสการมอบแด่พระเจ้า (สดุดี 40:6-10; โรม 12:1, 2)
2. การนมัสการส่วนบุคคลและการนมัสการในที่ชุมชนเชื่อมโยงกันอย่างไร ทำไมเราถึงต้องมีการนมัสการทั้งสองแบบ แต่ละแบบเสริมกันและกันอย่างไร
3. หลายคนเข้าใจว่า การนมัสการเป็นการอธิษฐาน การร้องเพลงสรรเสริญ และการศึกษาพระคัมภีร์และหนังสือของประทานฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ก็จำเป็นต่อการนมัสการ แต่การนมัสการจำกัดอยู่เพียงกิจกรรมเหล่านี้หรือไม่ จงยกตัวอย่างการนมัสการรูปแบบอื่น ๆ
4. นางเอลเลน จี. ไวท์เขียนว่า “การรับใช้พระเจ้าไม่ควรถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจเศร้าหมองหรือทำให้เกิดความทุกข์ แต่ควรนำมาซึ่งความปิติยินดีที่ได้นมัสการพระองค์ และมีส่วนร่วมในงานของพระองค์” *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 103 เราจะมีความสุขในการนมัสการพระเจ้าได้อย่างไร

บทที่ 13

จงรอคอยพระยาห์เวห์

Wait on the Lord

วันที่ 23 – 29 มีนาคม 2024

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้: สดุดี 27:14; โรม 8:18-25; สดุดี 131; มัทธิว 18:3; สดุดี 126; สดุดี 92; มาระโก 16:1-8; 2 เปโตร 1:19

ข้อควรจำ

“จงรอคอยพระยาห์เวห์ จงเข้มแข็ง และให้จิตใจของท่านกล้าหาญเถิด เออ จงรอคอยพระยาห์เวห์” (สดุดี 27:14)

เรามาถึงสัปดาห์สุดท้ายของการศึกษาพระธรรมสดุดีประจำไตรมาสนี้แล้ว การเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณนำเราผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ เริ่มจากประสบการณ์ที่น่าเกรงขามของพระผู้สร้าง พระผู้ทรงเป็นกษัตริย์ และพระผู้ทรงพิพากษา ตลอดจนถึงความชื่นชมยินดีในการช่วยให้รอด การให้อภัย และความรอดของพระเจ้า รวมทั้งช่วงเวลาที่เรายอมจำนนด้วยความเศร้าโศกและคร่ำครวญ ไปจนถึงพระสัญญาแห่งสง่าราศีที่พระเจ้าจะสถิตอยู่ด้วยตลอดนิรันดร์ และการรอคอยเพื่อนมัสการพระเจ้าทั่วโลกตลอดไป แม้ว่าการเดินทางจะยังคงดำเนินต่อไป ขณะที่เราดำเนินชีวิตด้วยความหวังในการเสด็จมาของพระเจ้า เมื่อการรอคอยพระเจ้าของเราจะได้รับการเติมเต็มอย่างสมบูรณ์ หาก

จะมีถ้อยคำสุดท้ายที่เราสามารถได้รับจากพระธรรมสดุดี ถ้อยคำนั้นควรจะเป็น “จงรอคอยพระยาห์เวห์”

การรอคอยพระเจ้ามิใช่การรอคอยอย่างเกียจคร้านและสิ้นหวัง แต่การรอคอยพระเจ้าเป็นการกระทำที่เต็มไปด้วยความไว้วางใจและความเชื่อ การรอคอยพระเจ้าจะเปลี่ยนนยามเย็นที่มีดมของเราเป็นการรอคอยยามเช้าที่สดใสด้วยความหวัง (สดุดี 30:5; สดุดี 143:8) และยังเสริมกำลังใจเราด้วยความหวังและสันติภาพครั้งใหม่ เป็นแรงบันดาลใจให้เราทำงานหนักขึ้น ให้ผลเพื่อเก็บเกี่ยวอย่างมากมาจากทุ่งแห่งพันธกิจของพระเจ้า (สดุดี 126:6; มัทธิว 9:36-38) การรอคอยพระเจ้าจะไม่ทำให้เราผิดหวัง แต่กลับนำมาซึ่งรางวัลมากมาย เพราะพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาทั้งหมดของพระองค์ (สดุดี 37:7-11, 18, 34; สดุดี 71:1; สดุดี 119:137, 138)

วันอาทิตย์

การเรียกร้องให้รอคอย

The Call of Waiting

อ่าน สดุดี 27:14; สดุดี 37:7, 9, 34; สดุดี 39:7; สดุดี 40:1; สดุดี 69:6; กาลาเทีย 5:5 และโรม 8:18-25 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ร้องขอให้ประชากรของพระเจ้าทำอะไร

การรอคอยคือเรื่องที่เราเครียดที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิต ไม่สำคัญว่าคุณเป็นใคร อยู่ที่ไหน บางครั้งเราทุกคนต่างต้องรอคอยบางสิ่งบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการต่อคิวในร้านกาแฟจนถึงการรอฟังคำวินิจฉัยจากแพทย์ เราทุกคนต่างต้องรอ โดยปกติแล้วเราไม่ชอบการรอคอย มิใช่หรือ

แล้วการรอคอยพระเจ้าล่ะ แนวคิดเรื่องการรอคอยพระเจ้าไม่เพียงแต่พบได้ในพระธรรมสดุดีเท่านั้น แต่ยังพบได้อีกหลายแห่งในพระคัมภีร์ คำสำคัญในเรื่องนี้คือ ความเพียร ซึ่งความเพียรหมายถึง การที่เรามีความมุ่งมั่นสูงสุดที่จะไม่ยอมแพ้ต่อการกลัวความผิดหวัง คือการกลัวว่าพระเจ้าจะไม่เสด็จมาเพื่อเรา บุตรธิดาที่อุทิศตนของพระเจ้าจะรอคอย โดยรู้แน่ว่าพระเจ้าทรงสัตย์จริง และบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์จะวางใจได้ว่า ถ้าเราฝากสถานการณ์ของเราไว้กับพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าพระองค์จะทรงทำให้เหตุการณ์นั้นออกมาดีที่สุดในที่สุดเพื่อเรา แม้เราจะไม่เห็นเช่นนั้นเสมอไปก็ตาม

การรอคอยของค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เพียงแต่การรอคอยเท่านั้น แต่เป็นความปรารถนาพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ซึ่งเทียบได้กับความกระหายน้ำอย่างแรงกล้าในดินแดนที่แห้งแล้ง (สดุดี 63:1) ผู้ประพันธ์สดุดีรอคอยพระพรมากมายจากพระเจ้า แต่ความปรารถนาที่จะใกล้ชิดพระเจ้าของเขานั้นเกินกว่าความปรารถนาและความต้องการอื่นใดในชีวิต

ตามที่เราได้อ่านข้อความที่น่าประหลาดใจที่เปาโลได้เขียนในพระธรรมโรม เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าและสรรพสิ่งทั้งปวงกำลังรอคอยการสร้างโลกใหม่และการที่พระเจ้าจะทรงพบกับประชากรของพระองค์อย่างแสนสุขเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา เปาโลเขียนว่า “เพราะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว คอยด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ” (โรม 8:19)

ช่างเป็นพระสัญญาที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

ขณะที่เรากำลังรอคอยความรอดและการมารวมตัวกันกับพระเจ้า แม้ว่า “สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญด้วยกัน และ

เจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูก” (โรม 8:22) กระนั้น พระเจ้าก็ยังคงสถิตกับประชากรของพระองค์ในทุกวันนี้โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในขณะที่เดียวกันเราก็ได้รับเรียกให้เป็นพยาน (กิจการ 1:4-8) ถึงแผนการแห่งความรอด ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการสร้างโลกใหม่ ทำยที่สุดแล้ว การทรงสร้างใหม่นั้นก็คือสิ่งที่เรากำลังรอคอย ซึ่งเป็นความหวังสูงสุดทำยของเราในฐานะคริสเตียนแอ็ดเวนตีส ซึ่งชื่อแอ็ดเวนตีสของเรานี้เองก็สะท้อนแนวคิดของความหวังที่เรากำลังรอคอยอยู่ เรารอคอย และเราก็รู้ว่าการรอคอยนี้ไม่ใช่ประโยชน์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ในการเสด็จมาครั้งแรกเป็นสิ่งรับประกันการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

ปัจจุบันนี้มีอะไรบ้างที่คุณรอคอยจากพระเจ้า เราเรียนรู้ที่จะรออย่างสัตย์ซื่อและวางใจในพระองค์ได้อย่างไร โดยเฉพาะเมื่อสิ่งที่เราอธิษฐานขอยังไม่เกิดขึ้น

วันจันทร์

สันติสุขของเด็กที่หย่านมแล้ว

Peace of a Weaned Child

อ่าน สดุดี 131 พระคัมภีร์ข้อนี้สอนเราถึงความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้าอย่างไร

คนของพระเจ้าอาศัยอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยการล่อลวงและความยากลำบาก ทำให้ความสัตย์ซื่อของพวกเขาแทบทุกคนถูกทดลอง การที่ผู้ประพันธ์สดุดีเชื่อมั่นว่าเขาเป็นบุตรของพระเจ้าและต้องฟังพาพระองค์ตลอดชีวิตปลอบใจเขาและทำให้เขาสารภาพว่าความทะนงตนนั้นไม่มีค่าอะไรเลย ความทะนงตนนั้นหลอกลวง ทำให้คนยโสเห็น

ตนเองเป็นศูนย์กลางและไม่อาจมองข้ามตัวตนไปได้ ดังนั้น คนยโสจึงไม่อาจมองเห็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้ได้

ในทางกลับกัน คนชอบธรรมเงยหน้าขึ้นมองพระเจ้า (สดุดี 123:1, 2) พวกเขายอมรับในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ทำให้พวกเขาถ่อมตนและเป็นอิสระจากการแสวงหาตนเองและจากความทะเยอทะยานที่ไร้ประโยชน์ ผู้ประพันธ์สดุดีสารภาพว่า เขาไม่ได้แสวงหา “เรื่องใหญ่โต” และ “เรื่องอัศจรรย์เกินตัว” (สดุดี 131:1) สำนวนเช่นนี้บรรยายถึงพระราชกิจของพระเจ้าในโลกที่เกินกว่าความเข้าใจของมนุษย์ วิทยาศาสตร์สมัยใหม่แสดงให้เห็นว่า แม้แต่สิ่งที่ “เรียบง่ายที่สุด” ก็อาจซับซ้อนอย่างไม่น่าเชื่อและเกินกว่าความเข้าใจของเรา อย่างน้อยก็ในตอนี้ อันที่จริง สิ่งที่น่าขันคือ ยิ่งเราเรียนรู้ถึงโลกทางกายภาพมากเท่าไร ความลึกลับก็จะปรากฏต่อหน้าเรามากขึ้นเท่านั้น

คำอุปมาในสดุดี 131:2 “อย่างเด็กที่หย่านมแล้วสงบอยู่ที่อกมารดาของตน” แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงคนที่พบความสงบสุขและพึงพอใจเมื่อได้อยู่ในอ้อมกอดของพระเจ้า ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์แห่งรักของเด็กกับแม่ของเขาในช่วงต่าง ๆ ของชีวิตเด็กคนนั้น

พระเจ้าทรงนำทางเราไปสู่อาหารแข็งที่บำรุงเลี้ยงร่างกาย โดยการให้เราละทิ้งความทะเยอทะยานและความหยิ่งจองหอง ซึ่งก็คือ “การทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” (ยอห์น 4:34; และดูใน ฮีบรู 5:12-14) ความไว้วางใจอย่างเด็กที่พรรณานาใน สดุดี 131 เป็นความเชื่อที่เติบโตที่ผูกความยากลำบากของ

ชีวิตทดสอบและทดลองแล้ว และพบว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและสัตย์จริง
ต่อพระวาทะของพระองค์

ในช่วงท้ายของบทสวดนี้ ผู้ประพันธ์สวดดีเน้นไปยังความเป็นอยู่ที่
ดีของประชากรของพระเจ้า ท้ายที่สุดแล้ว เราได้รับการทรงเรียกให้ใช้
ประสบการณ์ของเราพร้อมกับความช่วยเหลือจากพระเจ้าเสริมสร้าง
คริสตจักรของเรา นั่นคือ การที่เราแบ่งปันสิ่งที่เราได้เรียนรู้เป็นการ
ส่วนตัวเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อและความดีงามของพระเจ้ากับผู้อื่น ผู้ที่
ยังคงดิ้นรนกับความเชื่อของตนไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม คำพยาน
ถึงพระคริสต์ของเราอาจมีคุณค่าภายในคริสตจักรได้เช่นกัน เนื่องจาก
ยังมีอีกหลายคนที่ยังจำเป็นต้องรู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัวด้วย

“เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับ
ใจและเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ก็จะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย”
(*มัทธิว 18:3*) พระเยซูตรัสอะไรกับเราในข้อนี้ แนวคิดนี้เกี่ยวกับ
อะไร

วันอังคาร

เก็บเกี่ยวด้วยความชื่นบาน

Bringing in the Sheaves

อ่าน **สวด 126** อะไรทำให้ประชากรของพระเจ้าเกิดกำลังใจ
และความหวัง สดุดีบทนี้กล่าวถึงอะไรที่เราสามารถนำมา
ประยุกต์ใช้กับชีวิตของเราเองในทุกวันนี้ได้

การช่วยให้รอดของพระเจ้าอย่างอัศจรรย์ในอดีตเป็นแรงบันดาลใจ
ใจอย่างไม่มีที่สิ้นสุดสำหรับประชากรของพระเจ้าและเป็นความหวัง
สำหรับอนาคต การช่วยกู้ในอดีตนั้นยิ่งใหญ่มากจนเรียกได้ว่าเป็นความ

ฝันที่เป็นจริง (อิสยาห์ 29:7, 8) จงสังเกตว่าประชากรของพระเจ้าในรุ่นที่สรรเสริญพระองค์สำหรับการปลดปล่อยจากการเป็นเชลยในอดีตในสดุดี 126 (สดุดี 126:1) ปัจจุบันคนเหล่านี้ตกเป็นเชลยเสียเอง (สดุดี 126:4)

แต่กระนั้น บทเพลงและประสบการณ์ปัจจุบันที่เหมาะสมก็ชวนให้นึกถึงความสุขและความโล่งใจในอดีต คนรุ่นใหม่ยังคงรักษาประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ให้คงอยู่ โดยพิจารณาตนเองราวกับว่าพวกเขาอยู่ที่นั่นเมื่อเหตุการณ์เหล่านั้นกำลังเกิดขึ้น ดังนั้น ความเชื่อที่มีชีวิตจะช่วยให้เห็นคุณค่าแห่งพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ในอดีต เช่นเดียวกัน พระองค์ก็ทรงกระทำเพื่อเรา ไม่ใช่เพียงเพื่อผู้คนในอดีตเท่านั้น (ผู้เชื่อรุ่นก่อน ๆ)

อันที่จริงแล้ว การระลึกถึงอดีตทำให้เรามีความหวังใหม่ในปัจจุบัน การกล่าวถึง “ทางน้ำไหลที่ในเนเกบ” (สดุดี 126:4) เป็นการเปรียบเทียบที่ชัดเจนถึงการเข้าแทรกแซงอย่างฉับพลันและมีพลังของพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ พื้นที่ทางตอนใต้สุดของยูดาห์เป็นดินแดนทะเลทรายแห้งแล้ง แต่ฝนจะตกหนักในช่วงฤดูฝน ทำให้เกิดลำธารที่มีน้ำเต็มและไหลเชี่ยวขึ้นอย่างกะทันหัน ฝนต้นฤดูและปลายฤดูมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในปีเกษตรกรรม (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:14; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:12) ในทำนองเดียวกัน แนวคิดเรื่องการหว่านด้วยน้ำตาและเก็บเกี่ยวด้วยความยินดี (สดุดี 126:5, 6) เป็นคำสัญญาอันทรงพลังของพระเจ้าในการทรงนำทางเราจากปัจจุบันไปสู่อนาคตที่มีความสุข

เมื่อสิ้นสุดฤดูกาลเก็บเกี่ยวจะเป็นเวลาที่ชาวฮีบรูในยุคสมัยชนชาติอิสราเอลเดินทางไปยังพระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถวายผลผลิตของตน (อพยพ 34:22, 26) การเก็บเกี่ยวถือเป็นบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณที่สำคัญแก่ประชากรในสมัยนั้น เช่นเดียวกับการทำงานหนักในการหว่านและการดูแลทุ่งนา สวนผลไม้ และสวนองุ่นที่ให้ผลตอบแทนแห่งความยินดีจากการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์นั้นใจความยากลำบากที่ประชากรของพระเจ้าเผชิญอยู่ในปัจจุบันก็จะได้รับรางวัลเป็นมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีในความรอดเมื่อสิ้นสุดกาลเวลานั้นนั้น ภาพของการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่ซึ่งไปยังการฟื้นฟูอาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้ในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ (ฮาโมส 9:13-15; มัทธิว 9:37) อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้ก็ทำให้เห็นเรื่องของการรอคอยเช่นกัน เช่นเดียวกับการเก็บเกี่ยวเราจะต้องรอดูผลของความพยายามและผลของงานที่เราลงแรงไป

จงนึกถึงช่วงเวลาที่คุณเห็นการทำงานของพระเจ้าในชีวิตของคุณหรือคนรอบข้างอย่างชัดเจน หรือช่วงเวลาไม่อาจปฏิเสธได้ว่านั่นคือการทรงนำของพระองค์ ประสบการณ์เหล่านี้ได้ให้ความหวังแก่คุณสำหรับการทำทนายใดก็ตามที่คุณกำลังเผชิญอยู่
อย่างไร

วันพุธ

รอคอยในวันสะบาโตแห่งการหยุดพักของพระเจ้า

Waiting in God's Sabbath Rest

อ่าน สดุดี 92 บทเพลงนี้เน้นย้ำถึงสิ่งสำคัญเกี่ยวกับวันสะบาโตสองประการ

บทเพลงสำหรับการระลึกถึงวันสะบาโตเน้นให้เห็นประเด็นสำคัญสองประการ ลักษณะประการแรกคือ การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระหัตถกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ (สดุดี 92:4, 5) และการพรรณนาถึงผู้ชอบธรรมเหมือนอย่างสวอนเอเดน (สดุดี 92:12-14) ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการทรงสร้างอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นหัวข้อสำคัญของการระลึกถึงวันสะบาโต นอกจากนี้ เพลงสดุดีบทนี้ยังยกย่องพระเจ้าที่พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือศัตรูในฐานะพระเจ้าแห่งความยุติธรรม (สดุดี 92:7-15) คือการไถ่จากความชั่วร้าย (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15) เป็นการเน้นย้ำถึงลักษณะที่สองของหัวข้อวันสะบาโต ดังนั้น สดุดี 92 จึงเป็นการยกย่องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการทรงสร้างในอดีตและการค้ำจุนโลกในปัจจุบัน และขณะเดียวกันก็ชี้ไปที่ความหวังในยุคสุดท้ายแห่งความสุขและความเป็นระเบียบของพระเจ้าอันเป็นนิรันดร์

ผู้คนเพลิดเพลินกับการหยุดพักในวันสะบาโตได้เพราะพระเจ้าทรงเป็น “องค์ผู้สูงสุด” (สดุดี 92:1) ตำแหน่งอันสูงส่งของพระองค์ในที่สูงทำให้พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือกว่าศัตรูของพวกเขาอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ผู้สูงสุด แต่พระเจ้าทรงพร้อมที่จะเอื้อมพระหัตถ์ลงมาเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ร้องทูลพระองค์ งานแห่งการทรงสร้างของพระองค์และโดยเฉพาะงานแห่งการไถ่สิ่งทรงสร้างนั้นควรสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนนมัสการพระเจ้าและรักพระองค์ ทำดีที่สุดการมีชีวิตอยู่ในสิ่งทรงสร้างที่แปดเปื้อนด้วยบาปนั้น หากปราศจากความหวังในการไถ่บาปแล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ายินดี เราจะรัก ทนทุกข์ และกิตายโดยปราศจากความหวังใด ๆ ดังนั้น เราสรรเสริญพระเจ้าไม่

เพียงแต่ในฐานะพระผู้สร้างเราเท่านั้น แต่ในฐานะพระผู้ไถ่ของเราด้วยเช่นกัน

“น้ำมันใหม่” สื่อถึงการอุทิศตนครั้งใหม่ของผู้ประพันธ์สดุดีที่จะรับใช้พระเจ้าในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการชำระคืนแล้ว (สดุดี 92:10) การเจิมด้วยน้ำมันเป็นวิธีปฏิบัติเพื่ออุทิศบุคคลที่ได้รับการเลือกสรร เช่น ปุโรหิตและกษัตริย์ (อพยพ 40:15; 1 ซามูเอล 10:1) กระนั้น ผู้ประพันธ์สดุดีก็เลือกใช้คำภาษาฮีบรูที่ผิดปกติกคือ บาลาล (balal) เพื่อบรรยายถึงการเจิมโดยทั่วไป ซึ่งไม่ได้แสดงถึงการเจิมผู้รับใช้ของพระเจ้า แต่หมายถึงการ “คลุก” ด้วยน้ำมันกับส่วนอื่น ๆ ของเครื่องบูชา (อพยพ 29:2; เลวีนิติ 2:4, 5) การใช้คำว่า บาลาล ที่ไม่เหมือนใครของผู้ประพันธ์บอกเป็นนัยว่า ผู้ประพันธ์ปรารถนาที่จะถวายตนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้าและอุทิศทั้งตัวของเขาแด่พระองค์ (โรม 12:1)

ไม่น่าแปลกใจที่จะพบแนวคิดเกี่ยวกับการอุทิศให้กับวันสะบาโต เพราะวันสะบาโตเป็นเครื่องหมายที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชำระประชากรของพระองค์ให้บริสุทธิ์ (อพยพ 31:13) ภาพของต้นปาล์มและต้นซีดาร์แห่งเลบานอนแสดงถึงประชากรของพระเจ้าที่กำลังเติบโตในความเชื่อและซาบซึ้งใจอย่างแท้จริงต่อพระประสงค์และความรักอันอัศจรรย์ของพระเจ้า วันสะบาโตเป็นเครื่องหมายของพันธสัญญาพันธรัของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ (เอเสเคียล 20:20) ดังนั้น การหยุดพักในวันสะบาโตจึงจำเป็นสำหรับประชากรของพระเจ้า เพราะจะเสริมสร้างกำลังแก่พวกเขาในการรอคอยพระเจ้าอย่างวางใจว่าพระองค์จะทรงทำให้พระสัญญาทั้งหมดของพระองค์สำเร็จ (ฮีบรู 4:1-10)

อ่าน สดุดี 92 ทั้งบทอีกครั้ง ความหวังอันยิ่งใหญ่อะไรที่
ไว้แก่เราในบทนี้ และเราจะรู้สึกเชื่อมั่นกับสิ่งที่เขียนไว้ในบทนี้ได้
อย่างไร

วันพฤหัสบดี

ความยินดีมาในตอนเช้า

Joy Comes in the Morning

อ่าน สดุดี 5:3; สดุดี 30:5; สดุดี 49:14; สดุดี 59:16; สดุดี
92:2; สดุดี 119:147; 2 เปโตร 1:19; และวิวรณ์ 22:16 ช่วงเวลาใด
ของวันที่เป็นเชิงสัญลักษณ์แสดงถึงเวลาแห่งการไถ่ และเหตุใด

ในพระธรรมสดุดี เวลาเช้ามักเป็นเวลาที่ผู้คนรอคอยการไถ่บาป
จากพระเจ้า ยามเช้าเป็นเครื่องหมายแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า
ซึ่งทำให้คำคืนแห่งความสิ้นหวังและความยากลำบากอันยาวนานสิ้นสุด
ลง (สดุดี 130:5, 6) สดุดี 143 กล่าวว่า การช่วยกู้ของพระเจ้าจะเปลี่ยน
ความมืดมิดแห่งความตายในปัจจุบัน (สดุดี 143:3) เป็นแสงสว่างแห่ง
เช้าวันใหม่ (สดุดี 143:8) และเปลี่ยนการอยู่ในหลุมมรณา (สดุดี 143:7)
เป็นการอาศัยใน “ทางราบเรียบ” (สดุดี 143:10)

อ่าน มาระโก 16:1-8 กล่าวว่า เกิดอะไรขึ้นในยามเช้า และ
เหตุใดจึงสำคัญมากสำหรับเรา

เช้าแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เปิดทางสู่เช้าแห่ง
ความรอดของพระเจ้าอันเป็นนิรันดร์สำหรับทุกคนที่เชื่อในพระนามของ
พระองค์ เหล่าสาวกของพระเยซูพบว่าพระสัญญาใน สดุดี 30:5 นั้นเป็น
จริงคือ “การร้องให้อาจจะคงอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความยินดีจะมาเวลาเช้า”
เมื่อพวกเขาจะได้พบกับพระเจ้าผู้ฟื้นคืนพระชนม์ มีเพียงความโปรด

ปรานและความรักอันไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้าเท่านั้นที่จะเปลี่ยนการร้องไห้ของเราไปสู่ความยินดี (สดุดี 30:5)

เช่นเดียวกับที่ดาวประจำรุ่งเป็นสัญญาณการเริ่มต้นของวันใหม่นั้นใด ความเชื่อก็ป่าวประกาศชีวิตนิรันดร์ในบุคลิกตาของพระเจ้านั้น (2 เปโตร 1:19) พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส (วิวรณ์ 22:16) พระผู้ซึ่งเรารอคอยอย่างใจจดจ่อเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ที่ซึ่งจะไม่มีกลางคืน ความชั่วและความตายอีกต่อไป (วิวรณ์ 21:1-8, 25) ท้ายที่สุด เหนือสิ่งอื่นใด นี่คือนี่ที่เราหมายถึงเมื่อเราพูดถึงการรอคอยพระเจ้า และแน่นอนว่า การรอคอยนั้นคุ้มค่า

“พระคริสต์ทรงประกาศอย่างมีชัยเหนือสุสานของโยเซฟว่า ‘เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย’ มีเพียงพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่จะตรัสถ้อยคำเหล่านี้ได้ สิ่งทรงสร้างทั้งปวงดำรงอยู่โดยพระประสงค์และอำนาจของพระเจ้า เป็นผู้รับชีวิตจากพระเจ้า ตั้งแต่ทูตสวรรค์ที่สูงที่สุดไปจนถึงสิ่งมีชีวิตที่ต่ำต้อยที่สุด ทุกสิ่งล้วนได้รับการคำจูนจากพระผู้ทรงเป็นแหล่งแห่งชีวิต มีเพียงพระองค์ผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถพูดได้ว่า เรามีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิตนั้นและมีสิทธิอำนาจที่จะรับคืนมาอีก พระคริสต์ทรงมีอำนาจที่จะทำลายพันธนาการแห่งความตาย” (เอลเลน จี. วัตส์, ผู้ปรารถนาของปวงชน, หน้า 785)

กล่าวกันว่าความตายถูกฝังอยู่ในเซลล์ของเราตั้งแต่แรกเกิดแล้ว เพราะเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่ล้มลงในบาป แม้จะเป็นเรื่องจริง แต่การพินาศพระชนม์ของพระเยซูสัญญาแก่เราเกี่ยวกับความ

ตายชั่วคราวอย่างไร เหตุใดเราจึงต้องไม่ลืมว่าความตายฝ่ายโลก นั้นชั่วคราวสำหรับเรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม

อ่านหนังสือ *เคล็ดลับแห่งความสุข* ของนางเอลเลน จี. ไวท์. เรื่อง “เจริญขึ้นในพระคริสต์” หน้า 67-75

พระธรรมสดุดีวิงวอนอย่างมากให้เรารอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า “จงสงบอยู่ต่อพระยาห์เวห์ และเพียรรอคอยพระองค์” (สดุดี 37:7) เมื่อการรอคอยทำให้เราล้าบากใจ ไม่แน่นอน และโดดเดี่ยว เราควรนึกถึงเหล่าสาวกในวันที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (กิจการ 1:4-11) พวกเขาเฝ้าดูขณะที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ทั้งพวกเขาไว้ข้างหลังเพื่อรอพระองค์เสด็จกลับมาในวันข้างหน้าที่ไม่ไม่มีใครรู้ จะมีใครบ้างที่ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับพรจากพระเจ้าในเวลาอันมากไปกว่าเหล่าสาวกในวันนั้นแน่นอนว่า พวกเขาปรารถนาจนกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดพาพวกเราไปกับพระองค์ด้วยเถิด” แต่พวกเขาได้รับบัญชาให้รอพระสัญญาของพระบิดาและการเสด็จกลับมาของพระเยซู ถ้าเราคิดว่าเหล่าสาวกคงเต็มไปด้วยความสิ้นหวังและผิดหวัง เราคงคิดผิด เพราะพวกเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและทำตามที่พระเยซูทรงบอกไว้ทุกประการ นั่นคือ พวกเขา รอของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วจึงออกไปประกาศข่าวประเสริฐด้วยฤทธิ์เดช (กิจการ 1:12-14; กิจการ 2)

พระบัญชาของพระเจ้าให้เรารอคอยพระองค์นั้นคงเป็นไปได้ เว้นเสียแต่พระองค์จะทรงทำงานในเราผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความกระตือรือร้นของมนุษย์ไม่อาจรับมือกับความท้าทายของการรอ

คอย มันหนักเกินไปสำหรับตัวเราที่บอบบาง มีเพียงสิ่งเดียวที่จะทนต่อความท้าทายนี้ได้ คือการติดสนิทอยู่กับพระเยซูคริสต์ กล่าวคือความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ “ถ้าพระคริสต์สถิตในใจของเราแล้วพระองค์จะทรงทำการในเรา ‘ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์’ ฟิลิปปี 2:13 เราจะกระทำการดังที่พระองค์ทรงทำ เราจะมีทัศนคติแบบเดียวกับพระองค์ ดังนั้น เมื่อเรารักพระองค์และติดสนิทกับพระองค์ เราก็คจะ ‘เจริญขึ้นในทุกด้านสู่พระองค์ผู้เป็นศิระะคือพระคริสต์’ เอเฟซัส 4:15” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 75) ขณะที่เรารอคอยพระเจ้าต่อไป พระธรรมสดุดีจะช่วยให้เราพบกับสันติสุขและความพึงพอใจ คำอธิษฐานและบทเพลงของเราเป็นที่ที่หัวใจของพระเจ้าและหัวใจของเรามาพบกันทุกวัน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เหตุใดการรอคอยจึงสำคัญต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเรา จงอภิปรายประสบการณ์การรอคอยของวีรบุรุษแห่งความเชื่อในพระคัมภีร์ การรอคอยทำให้ความเชื่อของพวกเขาบริสุทธิ์และเข้มแข็งขึ้นได้อย่างไร
2. การรอคอยของเราจะสิ้นสุดลงอย่างไร (สดุดี 37:34-40) นั่นคือ พระสัญญาที่เราจะได้รับเมื่อทุกสิ่งได้รับการแก้ไขแล้ว เราพบความหวังอะไรในพระคัมภีร์ข้อนี้ เช่น เกี่ยวกับความยุติธรรมที่ขาดหายไปเนิ่นนานจากชีวิตนี้
3. เมื่อมองในแง่ของคนตาย เหตุใดการรอคอยของพวกเขาเกือบจะเสร็จสิ้นแล้ว (ปัญญาจารย์ 9:5) คำตอบของเราให้ความหวังอะไร

รู้หรือยัง??

คุณสามารถ Download Sabbath School Lessons ผ่าน Mobile App ได้แล้ววันนี้

ระบบ IOS

ระบบ Android

เปลี่ยนจากการอ่านบทเรียนแบบเดิมๆ เป็น E-book ที่พกพาได้ อีกทั้งยังช่วยลดปัญหาขยะ และช่วยรักษาทรัพยากรได้ ขอพระเจ้าทรง
อำนวยการพระพรทุกท่าน

Change from reading traditional lessons to E-books that are portable and also help reduce waste problems. And help conserve resources May God bless you all.

